

TARZAN EN DE RODE STER

DOOR

Edgar Rice Burroughs

VERTALING VAN
FRITS HOOGWERFF

UITGEVERSMAATSCHAPPIJ „DE COMBINATIE" N.V.
ROTTERDAM

INLEIDING.

Het regenseizoen was voorbij en de tropische zon schoot haar vurige stralen weer naar de verjongde aarde. Het groen in de wildernis zag er fris uit en Usha, de wind, blies zachtjes langs de exotische bloemen en liet ze op hun stengels heen en weer buigen. Op deze pasgeboren dag was de na-schemering helder en koel.

Een jager van de Ngombo stam, een lenige, bruine kerel met kort, borstelig haar, kroop naar de rand van de open plek in het oerwoud. Zijn ogen waren wijd opengesperd, niets ontging hem. Hij keek naar de waterpoel, waar gewoonlijk zebra's en antilopen kwamen drinken. Zij leverden het vlees voor de vuurpotten van zijn dorp.

Maar plotseling bleef de man, die daar door het hoge gras aan kwam sluipen, verschrikt stilstaan. De hand, die de speer vasthield beefde, toen hij de takken opzijschoof om beter te kunnen zien.

Weer zag hij dat vreemde schouwspel, duidelijker nu. Hij had dus niet gedroomd.

Daarginds in de waterpoel verhief zich een groot grijs lichaam. De reus onder de reuzen, de aanvoerder van machtige kudden, Tantor de olifant, vermaakte zich in het groene water. Hij plaste in het rond en trompette van vreugde. Nu spoot hij met zijn lange slurf een waterstraal naar een gestalte, die naast hem zwom. Die gestalte lachte.

Het was werkelijk een mens, dat zag de jager van de Ngombo stam nu duidelijk. Een witte duivel, lang en lenig en sterk. Hij klom op de oever, schudde de waterdruppels van zich af en wierp de lange, zwarte, glimmende haren naar achteren. Hij sprak met Tantor in een vreemde taal en de olifant bromde een antwoord.

De spiedende inboorling bewoog zich niet, terwijl de witte duivel zich in de zon droogde. Hij zag hoe de vreemdeling een kort broekje aantrok, dat gemaakt was van de huid van

een luipaard. Naast hem lag een boog, een pijlenkoker en een lang jachtmes. De witte duivel stak zijn hand uit naar het jachtmes, draaide toen zijn gezicht naar de wind en snoof. Daarna liet hij een vreemd gegil horen.

Uit de hoge bomen rondom hem kwam een piepend antwoord. Er klonk een geritsel langs de takken en bruine gestalten lieten zich op de grond glijden. De witte duivel at het fruit, dat de apen hem brachten.

Toen werd de dappere krijger van de Ngombo stam bevreesd. Stil als een slang sloop hij weg en toen de waterpoel uit het gezicht verdwenen was, zette hij het op een lopen. Hij rende naar zijn dorp, zocht de wonderdokter op en deed die zijn verhaal.

„Die witte duivel heeft een juju op de beesten van de wildernis gebracht,” kreunde hij. „Hij zal ons dorp betoveren; onze vrouwen en kostbaarheden zullen van hem zijn. Hier, Okoola zijn huiden en een mes en een glas dat glinstert. Ik geef ze aan U, opdat U de witte duivel kunt betoveren!”

Hij boog zich in het stof en legde nederig zijn giften neer.

De wonderdokter was oud en verstandig. Hij geloofde niet aan de praatjes van de dwaas, maar hij nam de giften in ontvangst, bracht ze naar zijn hut en kwam weer naar buiten met het masker voor en de mantel aan, die bij een dergelijke gelegenheid pasten. Hij maakte een vuurtje van gras en twijgen en sprak zijn toverwoorden, terwijl de jager naast hem neerhurkte. Toen haalde hij gedroogde kruiden en gemalen beenderen, de haren van een aap en de huid van een slang. Hij deed alles in een bus, sneed de krijger in zijn bovenarm en liet het bloed neerdruppen. Hij maakte met zijn lange vingers geheimzinnige tekens boven het vuur en liet toen de in houd van de bus op de vlammen vallen. Een groene damp steeg op, die weldra een grijze kleur aannam.

Toen de rook verdund was en het vuur was uitgegaan, nam de wonderdokter het woord. Zijn gezicht geleek grijs

onder de ju-ju-verf en hij drukte zijn benige hand met kracht tegen zijn hart.

„Zembella!” zei hij plechtig. „Zo zij het!”

Hij had een brandend gevoel in zijn keel, dat hem dreigde te verstikken. Honderden malen had hij al de rookgeesten opgeroepen en honderden malen had hij leugens verteld over hetgeen hij zag. Maar ditmaal had hij werkelijk vizioenen gezien. Hij had vreemde gezichten gezien en stemmen riepen hem in een vreemde taal vanuit de grijze mist. Hij was bang, heel bang.....

„Er is een kracht die sterker is dan de mijne,” stamelde de oude medicijnman. „De witte duivel heeft die kracht. Wij kunnen niets uitrichten.....”

De Ngombo krijgsman raakte zijn lippen aan en boog zich ter aarde.

„Hij was groot in de rook,” zei de wonderdokter. „En achter hem stond de rode ster van het gevaar. De zwarte dood was daar. Zijn benen staan op drie werelddelen, die wij nooit zullen aanschouwen. In de buik van een vogel zal hij vliegen, in de aarde zal hij kruipen als een worm en de vissen in de groene diepte zullen hem zijn broeder noemen.”

Langzaam sprak hij, met zijn ogen gesloten. Hij wist niet, dat er woorden over zijn bleke lippen kwamen.

„De rode ster zal hem naar een wereld leiden, die sinds lang dood en vergeten is. Hij zal over een koninkrijk regeren, dat nog niet geboren is. In zijn handen zal hij de Vader der Diamanten houden en om hem heen zal strijd zijn.”

„Zembella!” schreeuwde de krijger, die nog steeds op de grond lag en bevreesd zijn rug kromde.

De wonderdokter ging rechtop zitten, zijn lichaam scheen verstijfd, „De vuurster.....” kreunde hij, „Pas op voor de vrouwenlippen en voor het beest dat vliegt!”

Hij viel voorover in het stof en bleef bewusteloos liggen. De dappere krijger rende huilend weg van de hut van de tovenaars.

HOOFDSTUK I.

Tarzan was ver en vlug weggereisd.

Drie dagen geleden had hij de reus Tantor vaarwel gezegd en was in de bomen geklommen. Mijlen oerwoud waren onder hem weggeleden toen hij zich had gespoed langs de bladerige hoofdweg die ook zijn eigen volk, de apen, altijd placht te kiezen.

Nu wachtte hij in de buurt van een rivierdorp op de boodschap, die komen moest. Hij lag op zijn gemak uitgestrekt in het milde zonlicht, hij scheen evenzeer een deel der natuur als de bomen zelf. Insecten zoemden en apen schetterden. Vogels van allerlei pluimage fladderden in het rond, piepten en tjilpten, zongen en scholden elkaar uit. Het gras fluisterde in de wind.

De aapmens scheen dit alles niet op te merken, maar toch ontging hem geen enkele bijzonderheid. Zijn ogen merkten de geringste beweging en zijn gehoor en zijn reuk vertelden hem, wat er ver buiten het gezichtsveld gebeurde.

Hij sprong overeind toen Usha, de wind, een waarschuwing naar zijn gevoelige neusvleugels bracht, – hij rook, dat er in de verte een Gomangani naderde.

Hij probeerde zich niet te verbergen of te ontsnappen, want hij wist, dat er slechts een zwarte man nader kwam. Waren het er meer geweest, dan zou hij de bomen hebben opgezocht en ze nader hebben zien komen tussen de bladeren van een woudreus door, want alleen door zich steeds te verplaatsen kunnen de schepselen der wildernis zich onttrekken aan de voortdurende bedreigingen van de ergste moordenaar: de mens.

Tarzan dacht zelden aan zichzelf als aan een mens. Van kindsbeen af was hij door de dieren en tussen de dieren opgevoed; hij was al volwassen geweest, toen hij het eerste menselijk wezen had aanschouwd. Onwillekeurig vergeleek hij de mens met Numa de leeuw en Sheeta, de panter,

met de gorilla Bolgani en Hista de Slang, die vijanden van hem waren.

Nu wachtte hij en keek spiedend het pad af.

Plotseling kwam een zwarte renbode aan Tarzan stapte naar voren en stak zijn arm op. De inboorling bleef staan, toen liet hij zich voor de Koning der wildernis op zijn knieën vallen.

„Wees gegroet, Grote Bwana!” riep hij.

Tarzan gaf antwoord in hetzelfde dialect. Dit was Ogabi, de man die al op zo menig expeditie de wapens had gedragen. Het was afgesproken, dat Ogabi de aapmens zou waarschuwen als er blanken in de nabijheid waren.

„Witte bwanas komen,” zei de lange askari. „Grote safari, vele dragers. Zij wachten bij het grote dorp.”

Tarzan haalde de schouders op. Hij hield niet van de steden der mensen, vol van slechte geuren, ziekte en zonde. Maar d’Arnot, – Kapitein Paul d’Arnot van de Franse Marine – had een boodschap gezonden naar zijn oude vriend en had zijn hulp ingeroepen. Tarzan was de enige die zou kunnen helpen, stond er in de brief van de Fransman en zijn hulp was dringend gewenst.

Als iemand hem in vriendschap een dienst vroeg dan gaf de aapmens steeds aan die roepstem gehoor. Hij had erin toegestemd om de safari van d’Arnot in de rivierstad van Bobolo te ontmoeten en de hulp te verlenen, die er van hem gevraagd zou worden. Tarzan dacht, dat ze hem nodig zouden hebben om Brian Gregory te vinden, een jonge Amerikaanse ontdekkingsreiziger, die twee jaar geleden naar de binnenlanden was gegaan en van wie sindsdien niets meer was vernomen.

De koning der Wildernis haalde de schouders op. Afrika was groot en een man kon in het oerwoud verdwijnen zonder dat er meer sporen van hem achterbleven dan wanneer men een kopje water in de zee uitgooide. Hij was niet begaan met het lot van de jonge Gregory. Hij was gewend, slechts voor

het ogenblik te leven en nooit aan de toekomst te denken. Nu moest hij naar Bobolo gaan.

Met zijn boog en pijlen koker over zijn schouder, zijn mes tussen zijn broek van luipaardhuid gestoken, draafde hij weg. Ogabi rende achter hem aan.

Bobolo is een echte Afrikaanse rivierstad, – er stonden een paar ijzeren huizen en inboorlingenhutten onregelmatig dooreen. Naast de riviersteiger is een bouwvallig hotel. Twee mannen zaten aan een tafel onder de veranda en dronken uit hoge glazen.

De een was een Brits Indiër met een haviksneus en een kroezende zwarte baard. Zijn donkere ogen en tanige handen waren in voortdurende beweging: hij was nerveus.

„Uitstel, uitstel,” klaagde hij. „We hadden bij zonsopgang al moeten vertrekken, Atan Thome. De wet van de Raj heeft een lange arm en zal ons weten te vinden. Als je het voedsel uit de gevangenen had gegeten, zoals ik heb gedaan, dan zou je weten dat een jakhals er nog misselijk van wordt.”

„Houdt je mond, idioot,” zei zijn metgezel fluisterend. „We zullen verder gaan zo gauw als ik klaar ben om het commando te geven.”

Hij was plomp en onverschillig, deze tweede man. Zijn gele huidskleur en de uitpuilende ogen achter de dikke brilleglazen stempelden hem tot Eurasiër. Een tanige hand, waaraan ringen blonken, veegde het zweet van zijn gladgeschoren gezicht.

„Je bent een lafaard, Lal Taask.” ging hij onverschillig verder. „We dobbelen om een koningsschat, jij en ik; we kunnen het niet winnen zonder iets te wagen. De Vader der Diamanten is niet te winnen zonder gevaar en bloedverlies.”

Lal Taask gromde in zijn baard. De dikke Eurasiër nipte met welbehagen aan zijn drank.

„Het noodlot was tegen ons van het begin af,” zei Atan Thome na een korte pauze. „De oude Gregory had het geld en de invloed. Hij had ook de kaart, waarop de weg naar Ashair staat aangetekend waar de Vader der Diamanten

verborgen is. Ik had alleen maar een graad en ambitie..... en hersens, Lal Taask. Vandaag.....” hij sloeg op de borstzak van zijn dunne jasje, – „vandaag zit de kaart hier, ik heb hem weggekaapt onder de neus van die oude dwaas vandaan. En ginds op het erf is Gregory’s eigen safari, eveneens gestolen. Het zal hem weken kosten om een andere bijeen te krijgen. We zullen al een heel eind op weg zijn naar Ashair en ons fortuin, voordat hij vertrekken kan.”

„Misschien,” bromde de ander. „Misschien hebben we ons hoofd al in een strop gestoken. De politie.....”

Hij brak plotseling af en keek verschrikt naar Atan Thome, die half uit zijn stoel was overeind gekomen en de zonnige straat afstaarde, waar een man naderde.

„Gregory.....” stamelde hij.

„Heeft de zon je verblind, blinde uil?” vroeg Lal Taask spottend. „Die man is minstens twintig jaar jonger.....”

„Het is Gregory’s zoon,” zei de Eurasiër langzaam. „Brian noemen ze hem. Ik heb hem eens ontmoet, toen onze expeditie langs de zijne kwam.”

Zijn donkere ogen staarden strak naar de jonge lenige gestalte, die op de veranda toekwam. Donkere gedachten kwamen bij hem op. Wist Brian Gregory, dat de safari van zijn vader gestolen was? Was de jonge Amerikaan erin geslaagd om uit Ashair de beroemde diamant mee te brengen, die door duizenden anderen gezocht werd? Zou Gregory hem kennen.....?

Hij zei vlug een paar woorden tegen Lal Taask, gaf zijn bevelen en ging toen naar de veranda-trap.

„Wees gegroet, Brian Gregory,” zei hij.

Tarzan bleef staan, kwam toen langzaam nader. Hij was verwonderd. In de boodschap van d’Arnot was sprake van een grote safari en de uitrusting voor zo’n expeditie stond op het erf daar beneden. Toch hadden de askaris hem verteld, dat er er maar twee bwanas van de partij waren. Gele mannen, – geen blanken. Misschien waren de vrienden van

d'Arnot opgehouden en zouden deze mannen nieuws voor hem hebben. Hij dacht dat Ogabi een vergissing had gemaakt.

„Ik ben Brian Gregory niet,” zei hij. „Wie bent u?”

Hij hield niet van de reuk noch van het uiterlijk van de man, die op de veranda stond. Zijn instinct vertelde hem, dat hij op zijn hoede moest zijn. Maar het was ook waar, dat slechts weinig mannen de Koning der Wildernis bevielen, wanneer hij ze zag. Deze kerel had de naam van Gregory genoemd, misschien zou hij nieuws van hem kunnen vernemen. De aapmens vatte met één hand de bamboe leuning beet en sprong op de veranda.

De Eurasiër deed instinctmatig een stap achteruit bij deze plotselinge beweging. Zijn dikke lippen vertrokken zich tot een grijnslach. De jonge Gregory was veranderd, dacht hij. De grijze ogen, het voorhoofd, de ferme kin waren hetzelfde, maar toch toonde iedere gelaatstrek een nieuwe sterkte van karakter. De schouders hadden zich verbreed en nieuwe spieren waren gegroeid in armen en benen.

„Ik ben Atan Thome,” zei de dikke man. „Tot uw dienst. Aan uw kostuum is te zien, dat u incognito reist, Mr. Gregory en u kunt op mijn discretie rekenen. U zult me misschien niet herkennen, omdat ik slechts een nederig deelnemer was aan een concurrerende expeditie, die enige jaren geleden probeerde om Ashair te bereiken, maar ik herinner me u nog heel goed. Vertel me eens sir, heeft u het gevonden? Is de Vader der Diamanten in Uw bezit?”

Tarzan schudde het hoofd.

„Ik heb nog nooit gehoord van Ashair of van de Vader der Diamanten. En mijn naam is niet Gregory.”

„Zoals U wilt.” De Eurasiër haalde de schouders op. Hij liet zich weer in zijn stoel vallen. „We gaan vanmiddag het binnenland in,” ging hij verder. „Wilt U met ons meegaan? Maar laat me U tenminste iets te drinken aanbieden.....”

Weer schudde Tarzan het hoofd. De waarschuwend

stem in zijn binnenste werd sterker. Hij zag spot in de ogen van de Eurasiër en hoorde een toon van triomf in diens dunne stem.

„Maar gaat U toch zitten, Mr. Gregory!” Atan Thome trok een stoel bij.

„Gaat U zitten en vertel ons het een en ander. Sta me toe U voor te stellen aan Lal Taask, die daar achter U zit. In zijn hand heeft hij een goede Webely-revolver, die nooit mist. Maak geen plotselinge bewegingen, mijn vriend, wat ik U bidden mag!”

Tarzan draaide langzaam zijn hoofd om. Hij zag het ernstige gezicht van de Brits-Indiër, in wiens klauwachtige hand het blauwe staal van een revolver glom. In zijn ogen, die nu niet veel meer dan een spleet waren, glinsterde iets van woede, maar het was een woede, die hij volkomen onder zijn bedwang had. Hij keek Atan Thome weer aan, maar instinctmatig was hij er zich volkomen van bewust, waar de man die achter hem zat, zich precies bevond. Als het ogenblik kwam.....

„Waar is Kapitein d’Arnot?” vroeg hij onverschillig. „Als hij gewond is, dan bent U mij rekenschap verschuldigd.”

„Ik ben degeen, die vragen zal stellen, Gregory,” zei Atan Thome. In de eerste plaats, waar ben je de laatste twee jaar geweest? Ik weet van je expeditie af. Twee van je dragers kwamen terug met het nieuws, dat alle anderen gedood waren. Ze zeiden, dat ze bij de grote berg Tuan Baka kwamen en dat je toen alleen verder bent gegaan. Ze gaven de kaart, die jij gebruikt had, aan je vader. Maar wat vond je achter Tuan Baka, Gregory? Hoe ben je ontsnapt uit Ashair, de Verboden Stad?”

Tarzan’s ogen waren strak op het gezicht van de Eurasiër gevestigd, maar hij was er zich wel van bewust, dat Lal Taask langzaam nader sloop. Hij rook de nabijheid van de man, wist nauwkeurig, waar deze zich bevond. En nu, zo vlug als Ara, de bliksem, draaide hij zich om. Zijn sterke

vuist sloeg de revolver uit de hand van de baardige man, zijn schouder drukte de kerel tegen de muur van het hotel. Lal Taask zakte in elkaar en bewoog zich niet meer.

De dikke Eurasiër wilde weglopen, maar Tarzan greep zijn schouder beet. De sterke vingers van de aapmens sloten zich om de keel van zijn slachtoffer. De bril van Atan Thome viel op de grond, toen Tarzan hem heen en weer schudde.

„Spreek!” commandeerde de Koning der Wildernis. „Waar is Kapitein d’Arnot? Waar zijn de Gregory’s?”

De waarheid kwam naar boven uit een gekwelde, angstige keel. Ze waren nu op weg naar Bonga, vertelde Atan Thome; ze waren opgehouden, maar ze waren niet gewond. Daarna smeekte hij om zijn leven, tot Tarzan hem geërgerd van zich afstootte. Zonder een woord, draaide de aapmens zich om, sprong van de veranda af en liep vlug naar de wijk der inboorlingen en de rivier.

Atan Thome liet zich als verdoofd in zijn stoel neervallen; zijn beringde vingers grepen naar zijn keel. Eindelijk stond hij op en raapte zijn bril van de grond op, die, als door een wonder niet gebroken was. Hij schopte Lal Taask tussen zijn ribben.

„Sta op, hond!”

De baardige man ging overeind zitten, staarde verwilderd in het rond.

„De aapmens.....” riep hij uit. „Waar is hij? Wat is er gebeurd?”

Atan Thome grijnsde en liet zijn tanden zien. „We vertrekken binnen een uur,” zei hij met een schorre stem. „We moeten zo vlug we kunnen wegzeizen. Kijk.”

Hij wees naar de rivier, waar de inboorlingen in een grote prauw kwamen aanroeien. Ogabi zat vooraan, hield zijn pagaai omhoog bij wijze van groet en Tarzan klauterde aan boord.

„Waarom hij ons niet doodde weet ik niet,” zei de Eurasiër langzaam. „Misschien is hij niet goed bij zijn hoofd.

Maar nu moeten we hard opschieten en elke dag vele mijlen achter ons laten. Het is een wedren, Lal Taask, en nog steeds is het geluk aan onze kant.”

Hij beschutte zijn ogen met zijn hand tegen de zon en staarde de rivier af. „De stroom zal ze vlug meevoeren,” zei hij peinzend. „Maar toch is het nog drie dagen naar Bonga. Zelfs als de Gregory’s daar zijn aangekomen, zelfs als ze dadelijk een nieuwe safari kunnen samenstellen, dan is het altijd zes dagen terug met de rivierstoomboot. En ik was zo verstandig om Magra daar achter te laten om hen tegen te houden en hun vertrouwen te winnen. Ze zullen ons nooit meer kunnen inhalen.”

Lal Taask spuwde op de grond. „Magra! Waarom zullen we delen met een vrouw. Bovendien, ik vertrouw haar niet!”

„Het is genoeg!” riep de ander. „Zoek de hoofdman en geef hem mijn bevelen door. Binnen een uur vertrekken we.”

HOOFDSTUK II.

De verloren Safari.

Het hotel in Bonga is niet het beste in Afrika, maar de kamers zijn helder, de ventilatoren werken goed en het eten is redelijk. De man achter de bar komt uit de achterbuurten van Londen, maar hij doet wonderen met ijs, rum, suiker en citroensap, dat hij in hoge glazen dooreenmengt.

Op de middag van de tweede dag, nadat Tarzan met de prauw was vertrokken, zaten drie mannen op het hotelterras en lieten zich de dranken goed smaken. Het was doodstil. Af en toe knipte de jongste man met zijn vingers en stelde de jongen die bediende ongeduldig een paar vragen. Iedere keer was het antwoord hetzelfde.

„Nee, sir Kapitein, geen antwoord op Uw telegram.”

Kapitein Paul d'Arnot, gedetacheerde van de dienst der Franse Marine, haalde ongeduldig de schouders op toen hij voor de tiende keer tevergeefs had geïnformeerd. Hij trok even aan zijn kleine snorretje, strekte zijn lange benen uit en keek naar het fijne profiel van Helen Gregory, terwijl hij even aan zijn planterspunch nipte. Het was een profiel, dacht hij, dat de beschouwing van iedere man waard was.

Hoewel ze in angst verkeerde over haar broeder, was de blik uit die blauwe ogen toch helder. Blond, levendig, gekleed in een aardig sportcostuumpje, was ze even koel en uitnodigend als de ijskoude drank, die voor haar op het tafeltje stond. Ja, te koel, dacht de kapitein met een zucht. Toen hij zich voor de lunch kleepte, had hij zijn vijf medailles op zijn tuniek gespeld. Maar zij had het niet eens gemerkt.

„Maar kunnen we hier geen andere dragers vinden?” vroeg ze. „Kunnen we niet op de een of andere manier verder gaan?”

Haar vader schudde zijn grijze hoofd. Arthur Gregory was een stoere man, die men zijn middelbare leeftijd niet zou aanzien. „Onmogelijk,” zei hij. „Mijn miljoenen tellen hier niet, mijn kind. We kunnen alleen maar bidden en wachten, tenzij Kapitein d'Arnot een verrassend antwoord krijgt op het geheimzinnige telegram van hem, of tenzij zijn vriend Tarzan werkelijk wonderen kan doen, zoals ik gehoord heb.”

„Tarzan werkt niet met wonderen,” zei de kapitein ernstig. „Het is alleen maar, dat niemand Afrika zo goed kent als hij. We moeten op hem vertrouwen, als we Uw broer nog willen vinden, Miss Gregory. Maar U moet niet vergeten, dat Brian al twee jaar vermist wordt. Misschien.....”

„Hij is niet dood,” zei het meisje vlug. „Op de een of andere manier weet ik het, voel ik het.....” Met haar vingers wees ze naar haar hart.

Haar vader knikte. „Er kan van alles gebeurd zijn,” zei

hij. „Maar we zullen de hoop niet opgeven, totdat we zekerheid hebben. We moeten verder.....”

D’Arnot boog zijn gezicht weer over zijn glas heen. Het was hoofdzakelijk zijn schuld beschuldigde hij zichzelf, dat de kaart gestolen was, dat een gemene halfbloed er vandoor was gegaan met hun uitrusting en hun safari door de dragers om te kopen. Gregory kende Afrika niet goed genoeg om op zulke streken bedacht te zijn. D’Arnot had hem moeten waarschuwen, moeten beschermen.

De jonge Fransman stond op en boog, toen een jong meisje het hotel uit kwam en naar hun tafeltje liep. Ze was lang, donker, exotisch; de verlokkingen en de geheimzinnigheden van het Oosten waren in haar glimlach en haar ogen, die ze achter lange zwarte wimpers verborgen hield.

„Is er nieuws?” riep ze.

„Niets, mijn beste Magra,” zei Gregory. Hij haalde een stoel voor haar en zij ging naast Helen zitten. Even raakte ze de hand van het blonde meisje aan met een gebaar van sympathie.

Kapitein d’Arnot ging weer zitten en keek naar het meisje, dat zich zo juist bij hen had gevoegd. Een week lang nu al trachtte hij haar te doorgronden en zonder resultaat. Er was geen twijfel aan dat ze Brian Gregory gekend had. Haar verhaal dat ze verloofd was met Brian kon misschien wel waar zijn. Maar toch kon d’Arnot niet geloven, dat ze hier helemaal naar toe was gekomen in de hoop met een expeditie mee te kunnen, die op zoek ging naar hem. Dat verhaal was te onwaarschijnlijk, hoewel de Gregory’s het geloofden.

„En hoe staat het met Uw wonderman, Kapitein?” vroeg ze. „Heeft hij ons ook al in de steek gelaten?”

D’Arnot’s antwoord ging verloren door de vlugge uitroep van Helen. Ze sprong zo plotseling overeind, dat haar stoel omviel. Haar ogen en mond waren wijd opengesperd; ze

kon het niet geloven. Ze rende vlug op de lange gestalte af, die nader kwam.

„Brian!” riep ze.

Tarzan bleef voor haar staan.

Die diepgrijze ogen, de rechte neus en vastberaden kin, – ja, die waren hetzelfde. Maar ze zag nu dat deze gespierde vreemdeling met een mes in zijn gordel Brian niet was. Ze snikte en leunde even tegen d’Arnot aan.

„Heb je me laten roepen, Paul?” klonk de diepe stem van Tarzan.

De twee vrienden drukten elkaar de hand. Helen had zich al weer hersteld en de verwonderde uitdrukking verdween van Gregory’s gezicht, d’Arnot stelde Tarzan voor.

„Een heel merkwaardige gelijkenis met mijn zoon,” zei Gregory vermoeid glimlachend. „Een ogenblik schrok ik net zo erg als Helen.”

„En ik ook,” zei Magra met een diepe stem. „Maar nu zie ik het verschil.”

Haar donkere ogen keken Tarzan aan, haar vingers speelden zenuwachtig met de handschoenen in haar schoot. Toen sloeg zij haar lange wimpers neer.

„Het spijt me, dat ik me zo dwaas heb aangesteld,” zei Helen. „Maar ik heb zo verlangd, zo gebeden.....”

Een glimlach verhelderde het gezicht van de Koning der Wildernis. Hij knikte begrijpend. Na enige ogenblikken trok hij zich met d’Arnot terug.

„Hij lijkt me erg aardig,” zei Helen peinzend, toen hij verdwenen was. „Toch geloof ik, dat iedereen altijd een beetje bang van hem is. Zelfs als hij glimlacht heeft hij iets grimmigs over zich.”

Magra staarde naar haar handschoenen.

„Ik zou wel eens willen weten.....” mompelde ze.

Al gauw had Tarzan alles van d’Arnot vernomen. Arthur Gregory had grote zakelijke belangen in Frankrijk, legde de Kapitein uit en het gouvernement had hem hulp aangeboden

om een expeditie bijeen te brengen, die zijn zoon zou gaan zoeken.

„Ik moest alleen maar het contact onderhouden tussen de regering en de Gregory's, mon ami,” zei d'Arnot. „Maar hoe meer ik van hun geschiedenis hoorde, hoe meer ik er belang in begon te stellen.”

Tarzan glimlachte.

„Misschien stelde je ook wel een beetje belang in Miss Gregory, is het niet Paul?”

De kapitein kreeg een kleur. „Maar ze is charmant, heel charmant. Natuurlijk weet ze niet, dat ik meer voor haar wil zijn dan een vriend.....”

„Ik begrijp het,” zei Tarzan, nog steeds glimlachend.

De aapmens stemde er dadelijk in toe, om de expeditie mee te maken. In de eerste plaats voelde hij een warme vriendschap voor d'Arnot, maar bovendien werd zijn belangstelling gewekt voor Atan Thome toen hij hoorde wat die allemaal op zijn geweten had.

Het Foreign Office had een lange lijst verstrekt van alle misdaden die de Eurasiër had begaan. Hij was uit Engeland gezet, omdat hij van spionage werd verdacht en nu zouden de Italiaanse autoriteiten hem ook gaarne eens aan de tand willen voelen.

Maar hij was sluw en listig. Hij had zich aan Arthur Gregory laten voorstellen op de rivierboot van Lonago en hij had de Gregory's ver genoeg het binnenland in vergezeld om op de hoogte te komen van hun plannen en de kaart te stelen, waarop de weg naar Ashair stond aangegeven. Maar het ergst was nog, dat hij de safari had doen verdwijnen.

Tarzan knikte. „Hij sprak van de Vader der Diamanten. Wat is dat?”

D'Arnot haalde de schouders op. „Dat weet niemand. Er zijn vreemde verhalen in omloop over Ashair, de Verboden Stad. Er lopen geruchten over een verborgen schat. De

inboorlingen zeggen dat er geesten en demonen wonen, maar dat is natuurlijk de oude geschiedenis.”

Ze spraken over de richting die ze in moesten slaan en hoe ze er moesten komen. Uit zijn geheugen had Arthur Gregory een ruwe schets gemaakt van de kaart, waar Tarzan zich nu overheen boog.

„We moeten een nieuwe safari bijeen zien te krijgen,” maar wat helpt ons dat? We moeten het feit onder de ogen zien, dat we wachten moeten.”

„Misschien wel, misschien niet,” zei d’Arnot geheimzinnig. „Ik moet zien of er een antwoord op mijn telegram is binnen gekomen.”

Hij rende weg en liet Tarzan alleen. Binnen vijf minuten was hij terug, een papiertje boven zijn hoofd zwaaiend.

„We hebben het gewonnen!” schreeuwde hij.

De boodschap kwam van de Franse autoriteiten uit het hoofdkwartier van de marine. Er stond in, dat men dadelijk een watervliegtuig zou zenden, dat die middag nog in Bonga zou aankomen.

„Ik wist wel dat ze toe zouden stemmen!” riep d’Arnot „Dat spaart ons dagen en weken tijd. Binnen een paar uur zullen we boven Bobolo vliegen en een paar uur daarna zullen we boven de safari zijn, die Atan Thome gestolen heeft. Een paar schoten uit onze machinegeweeren zullen hem er van overtuigen, dat hij maar het verstandigst doet, zich over te geven en als gevangene in het vliegtuig terug te keren. terwijl wij naar Ashair gaan.”

Dat plan zou kunnen slagen, dacht Tarzan. In ieder geval was het de moeite waard om het te proberen.

Hij ging Ogabi opzoeken terwijl d’Arnot vlug naar de anderen liep om hun het goede nieuws mede te delen.

HOOFDSTUK III.

Simba vertelt.

De zon stond de volgende morgen nog nauwelijks een uur aan de hemel toen een groot watervliegtuig boven de stad begon te cirkelen. Het daalde in de rivier neer.

De persoonlijke bezittingen van de Gregory's waren als in prauwen geladen en nu klom het gezelschap aan boord. Tarzan had de vorige avond geen tegenwerpingen gemaakt, toen d'Arnot had verteld, dat Helen en Magra hen zouden vergezellen. Niemand wist beter dan hij, dat de wildernis geen plaats was voor de twee meisjes, maar hij zou de laatste zijn om dat te zeggen.

Al spoedig waren de vijf blanken en Ogabi met de prauw bij het grote vliegtuig aangekomen. De piloot stelde zich voor als Luitenant Lavac. Hij was een forsgebouwde jongeman met haar dat aan de slapen al wat begon te grijzen. Hij was vriendelijk tegen iedereen, maar zijn blauwe ogen namen vooral Helen met bewondering op. Hij wees haar de zitplaats aan, die het dichtst bij de zijne was.

„Wat zijn mijn orders?” vroeg hij.

In een paar woorden werd hem het doel van de tocht verteld. Ze zouden de rivier volgen tot aan Bobolo, dan naar het Noorden en het Oosten kruisen. De wegen die uit de stad leidden waren gemakkelijk te vinden, te meer daar ze aanvankelijk over een open vlakte liepen. Ongetwijfeld zou Lavac de gestolen safari kunnen ontdekken.

De starter zoemde, de motoren begonnen te draaien. De grote vliegmaschine draaide, schoot door het water de rivier op, om met de wind mee omhoog te stijgen. Ogabi, die schuin tegenover Tarzan zat, sloot zijn ogen en greep zich met beide handen aan de leuning van zijn stoel vast. Toen hij zijn ogen weer opende, staaarde hij op de toppen van de bomen. Zijn gezicht zag asgrauw.

„Dat is geen plaats voor een man, Bwana, in de buik van een vogel,” zei hij en sloot zijn ogen opnieuw.

Een eindeloos groen panorama strekte zich onder hen uit. Magra en Helen waren opgetogen en het donkere meisje probeerde een paar maal om Tarzan in het gesprek te betrekken. Hij beantwoordde haar vragen kortaf, en deed verder of ze er niet was.

Al spoedig dreven ze boven Bobolo. Van duizend voet hoogte gezien had de stad veel weg van een pygmeëndorp, toen liet Lavac de machine tot groter hoogte stijgen en vloog het binnenland in. Toen er nog een uur voorbij was gegaan begon iedereen, zelfs Ogabi, het geaccidenteerde terrein, dat beneden hen lag, af te zoeken. Dit district werd in de taal der zwarten de Plaats van de Meren genoemd. Ontelbare blauwe plekken waren te zien op de vruchtbare bodem.

„Het is als..... als een wild sprookjesland!” riep Helen. „Kijk, daar is een kudde antilopen! En daarginds! Dat moeten giraffen zijn!”

„Zou U het ook een sprookjesland noemen?” vroeg Magra aan Tarzan en keek hem glimlachend aan.

De Koning der Wildernis haalde de schouders op. „Op heel veel manieren is het het beste land ter wereld,” zei hij. „Het is zuiver en eerlijk, de wetten zijn eenvoudig. Het kent maar één regel voor de sterken en de zwakken, voor de slimmen en de dommen. Gehoorzaam die regel en men blijft leven, vergeet hem en men vindt de dood.”

„En wat is die regel?” vroeg Gregory, glimlachend.

„Die zult U nooit behoeven te leren, hoop ik,” zei Tarzan ernstig en keek toen weer uit het raampje.

Het was kort na twaalven, toen de ene motor begon te pruttelen en telkens weigerde. Luitenant Lavac draaide aan verschillende knoppen en keek toen Kapitein d'Arnot aan.

„Het is niets ernstigs,” zei hij tegen hem. „Maar ik kan toch beter even dalen. Dat meer daarginds is er uitstekend geschikt voor.”

D'Arnot gaf de geruststellende boodschap naar achteren door. De grote machine daalde in een langzame spiraal, de neus in de wind en gleeed toen geruisloos op het blauwe water neer. Lavac riep zijn instructies.

Ogabi scheen een herboren mens, toen hij met Tarzan naar het uiterste puntje van een der vleugels kroop en de diepte van het water peilde. Langzaam taxide Lavac naar de glinsterende kust en een paar minuten later had hij de machine tegen het zand laten lopen. De passagiers klommen naar buiten, om aan de wal hun benen te strekken.

Na een vlugge inspectie wist Luitenant Lavac wat er aan de motor haperde. Hij schold op zijn zorgeloze mecaniciens en trok zijn overall aan.

„Na een uurtje is alles weer klaar,” zei hij. „Zouden we ondertussen niet een warme maaltijd gebruiken? We kunnen hier een vuurtje aanleggen!”

Magra en Helen stemden geestdriftig toe. Ogabi ging hout sprokkelen en de beide meisjes onderzochten het proviand. Tarzan keek een ogenblik naar Lavac's werk, toen werd zijn aandacht getrokken door een ver verwijderd geluid, dat de anderen niet hoorden. Hij gleeed weg tussen de struiken achter de kustlijn.

De Koning der Wildernis was nieuwsgierig als ieder, die in de jungle is grootgebracht. De wind had hem de geuren over gebracht van een kudde zebra's en de sterkere reuk van een leeuw, die zijn prooi achterna zit. Nu kwam hij op een open plek in het bos, waar Simba zijn diner had beslopen en gemist had. De afdrukken van hoeven en poten vertelden de geschiedenis zo duidelijk, of Tarzan erbij was geweest.

Hij greep een liaan en trok zich op naar de takken hoog boven hem. Hier was een tweede wereld nieuw en verschillend aan die van de donkere vloer der wildernis. Kleurige bloemen verspreidden bedwelmende geuren. Vogels met vrolijke pluimage vlogen van tak naar tak. Een boomslang staarde

naar de indringer, gleed toen weer weg. Er was fruit voor het grijpen en Tarzan at.

Hij ging niet alleen op prooi uit, omdat hij zijn metgezellen niet mocht. Maar het was meer een soort instinct diep in hem. Hij vond de handelwijze van zijn medemensen onlogisch; de nuchtere werkelijkheid van de wildernis boezemde hem oneindig veel meer belang in.

Dit gedeelte van het land was nieuw voor hem, maar hij was nu reeds veel te weten gekomen. Hij kon vertellen dat er hier leeuwen en luipaarden woonden, dat zag hij aan de oplettende manier waarop de kudden antilopen graasden. En eens, ver weg had hij het doffe rommelen van de trommels der kannibalen gehoord. De inboorlingen in Bonga hadden de waarheid gesproken, dacht hij: hongerige dieren en hongerige mensen bewaakten het pad naar Ashair.

Hij liet zich weer langzaam op de grond glijden. Toen hij bij de anderen terugkwam zag hij, dat ze hun maaltijd beëindigd hadden, maar hij zag ook, dat er een aan het gezelschap ontbrak.

„Waar is Magra?” vroeg hij. Hier wonen leeuwen, het is gevaarlijk.”

Paul d'Arnot sprong overeind. Al zijn aandacht was op Helen gevestigd geweest; hij had haar geplaagd, waaraan Luitenant Lavac had meegedaan, ze hadden gelachen en grapjes met elkaar gemaakt. Hij had Magra aan de rand van het oerwoud gezien toen had hij haar vergeten.

Maar Tarzan scheen zijn vriend te begrijpen, zonder dat er een woord gezegd werd. Met een ruk wierp hij zijn hoofd in de nek, zijn neusvleugels trilden. Toen rende hij voorwaarts, aarzelde, pakte een liaan beet en verdween tussen de bomen.

Magra was niet van plan geweest, zich ver van het kamp te verwijderen maar ze had zich rusteloos gevoeld. De twee Fransen hadden voor niets anders oren dan voor hetgeen Helen Gregory zei. Ze voelde, dat ze niet nog eens een ge-

sprek met Gregory senior over Amerikaanse zaken kon verdragen.

Ze was een dwaas geweest, dacht ze, om zich voor de gemene plannen van Atan Thome te lenen. Maar als een vrouw alleen is in een vreemd land en haar geld is uitgeput, dan is ze tot alles in staat.

Ze had niet van de man gehouden, voor wie ze naar Afrika was gekomen om te trouwen. Ze had hem een aardige kerel gevonden, verder niet. Toen zijn vrienden haar bij aankomst vertelden, dat hij dood was, had ze niet diep om hem getreurd en ze was haar verdriet weer gauw vergeten. Zijn plantage zou van haar zijn, vertelden de advocaten haar en ze hadden haar gewillig geld voorgeschoten.

Gedurende de tijd dat ze moest wachten, dat alles wettelijk geregeld was, had ze verschillende charmante mannen ontmoet, onder wie ook Brian Gregory. Ze hadden samen gedanst en tweemaal had hij haar gekust in het maanlicht. Toen kwam de ramp; de plantage van haar overleden echtgenoot was bankroet.

In dit donkere uur had ze Atan Thome ontmoet. Hij had haar geld gegeven om haar rekeningen te betalen. In haar wanhoop zou ze op ieder voorstel zijn ingegaan en het werk om de expeditie van Gregory tegen te houden scheen eenvoudig genoeg.

Ze had hen ontmoet ze had haar leugens verteld en nu was ze een van hen. En verder.....

Ze was zozeer in gedachten verdiept, dat ze niet op haar omgeving had gelet. Er bloeide een schitterende orchidee op een boomstruik en onwillekeurig stak ze er haar hand naar uit. Toen hoorde ze achter zich sluipende stappen. Ze draaide zich om..... daar stond een leeuw.

Ze gilte niet. Instinctmatig ging haar mond open, maar ze kon geen geluid voortbrengen. Op dat ogenblik wist ze, dat ze moest sterven en de schrik verdween voor het koude besef van die werkelijkheid.

Er was een boom achter haar, maar ze kon geen kracht vinden om er in te klimmen. Ze wist, dat ze niet behoefde te proberen weg te lopen. Ze stond doodstil en staarde met wijdopen ogen, alsof ze apart stond en een ander zag, die door een leeuw beslopen werd. Het wilde dier kroop naar haar toe, de buik tegen de grond gedrukt; de staart zwaaide langzaam heen en weer. Ze zag het rillen van de spieren, ze zag hoe de wrede lippen werden opgetrokken, zodat de scherpe tanden te voorschijn kwamen. Haar lippen bewogen zich met de woorden van een gebed, niet in de taal van haar Engelse vader, maar in het zachte dialect, dat haar Indische moeder haar jaren geleden had geleerd. En misschien was het het fatalisme van haar moeder's ras, dat haar de schoonheid deed zien in de dood die zo nabij was. De grote forsheid van het wilde dier, zijn majestueuze houding, de wilde pracht van de manen, – er was iets in dat alles dat de oermens in haar boven deed komen.

Twee passen, drie passen naderde de leeuw. Toen rees hij op, maar toch kroop hij nog een beetje in het verder gaan. Uit de wijdopen muil kwam een uitdagend gebrul, dat de grond deed trillen.

Van een boom kwam een bronzen lichaam door de lucht zweven met de snelheid van een pijl. Tarzan liet zich op de gespierde rug neervallen, een been tegen ieder flank gedrukt. Een sterke arm klemde zich om de nek van de leeuw, de andere stak telkens weer het lange jachtmes in de trillende flanken van het beest, het bloed spoot naar alle kanten en het gegrom van het beest vermengde zich met de kreten van de aapmens.

De leeuw kwam overeind, klauwde met de voorpoten in de lucht, trachtte zich op zijn kwelgeest te laten vallen. Dat werd zijn ongeluk.

Gefascineerd keek Magra toe. Het was bijna niet te geloven, maar toch zag ze het voor haar ogen gebeuren. Toen het sterke hart van Numa had opgehouden te kloppen, sprong

Tarzan overeind. Hij zwaaide het bebloede mes boven zijn hoofd heen en weer. Zijn naakte voet zette hij op het karkas en door het oerwoud klonk de overwinningskreet van de gorilla.

Magra liet zich op haar knieën vallen. Nu alles voorbij was begon ze zenuwachtig te snikken. Tarzan keek een ogenblik op haar neer, draaide zich toen om. Toen het gesnik ophield, trok hij haar met zijn sterke armen overeind. Ze greep zijn vingers vast.

„Ik kan U niet zeggen.....” begon ze. „Woorden zijn niet sterk genoeg om het uit te drukken. Maar mijn leven is nu van U. U kunt met me doen wat U wilt.”

Het was duidelijk wat ze bedoelde, maar Tarzan gaf geen blijk dat hij haar begreep. Hij wees naar de plek, waar de anderen wachtten.

De rest van het gezelschap wist niet wat het doen moest, toen Tarzan zo plotseling verdween. Lavac rende naar het vliegtuig en kwam met een geweer terug. Gregory en d'Arnot hadden hun revolvers getrokken, onzeker, waar het gevaar school. Ze hoorden het gebrul van de leeuw, toen de vreugde kreet, die spoedig daarop volgde.

„Mon Dieu!” riep Lavac. „Wat was dat?”

„Tarzan heeft gedood,” zei d'Arnot en liet zijn pistool zakken.

„De Grote Bwana heeft Simba gedood,” voegde Ogabi eraan toe. „Zijn de blanke mannen doof, dat ze Simba niet horen brullen?”

Luitenant Lavac maakte een ongeduldig gebaar. „Natuurlijk hebben wij het gehoord,” protesteerde hij. „Maar die wildeman had alleen maar een mes. We moesten.....”

Hij hield plotseling op met spreken, toen Tarzan en Magra aan de rand van het oerwoud verschenen. Ze werden met vragen bestormd en Tarzan ging een eindje van de anderen afstaan, toen Magra haar avontuur begon te vertellen. Voor

hem was de zaak afgelopen, toen hij Numa had neergeveld, het was nutteloos er nog verder over te praten.

Hij stond aan de rand van het meer en keek met gefronste wenkbrauwen naar de heldere hemel. Ongeduldig wachtte hij tot de anderen kwamen en het vliegtuig naar dieper water werd gebracht. Ogabi greep zich weer angstig aan de leuning vast en schudde zijn wollige haar.

„Slecht, Bwana,” zei hij met een schorre stem.

„Het zal nog erger worden als de storm opsteekt,” zei Tarzan.

Lavac, die juist langs hen heenkwam, keek Tarzan glimlachend aan.

„Wat voor een storm?” vroeg hij.

„Er komt een stormwind opzetten,” antwoordde Tarzan. „Als het vliegtuig goed verankerd kon worden, moesten we maar hier blijven. Maar U bent de piloot.”

De jonge Fransman lachte en gaf Helen een knipoogje..

„In de wildernis, mijn vriend,” zei hij, „mag Uw woord wet zijn. Maar in de lucht zijn mijn instrumenten wet. Ik heb een uur geleden nog naar de radio geluisterd, de lucht is overal helder en het weer houdt zich goed. Er is geen wolkje te zien. Bovendien” – hij verhief zijn stem, zodat ook de anderen hem konden horen – „We hebben voldoende benzine aan boord en we kunnen dus boven elke plaatselijke depressie uitkomen. We hebben nog vijf uur daglicht voor ons en we zullen die zoveel mogelijk gebruiken.”

„Ja,” zei Gregory begerig. „Elk uur is kostbaar.”

Helen keek d'Arnot smekend aan en deze ondervroeg Tarzan. De aapmens haalde de schouders op. Hij kon niet argumenteren, hij kon niet bewijzen dat er een storm op til was. Misschien deelde hij met de wilde dieren, onder wie hij was grootgebracht, een instinct waar de mensen geen begrip van hadden.

Hij haalde de schouders op.

„Je piloot kent zijn schip, Paul,” zei hij. „Hij heeft de leiding.”
„Dan starten we,” zei Lavac.
De grote machine begon te trillen, toen de motoren aansloegen.

HOOFDSTUK IV.

De zwarte Trommen.

Een goed toegeruste safari bewoog zich naar het Noord-Oosten, vier dagmarsen van Mobolo af. De dragers waren beladen met de uitrusting voor acht man, hoewel er maar twee blanken van de partij waren.

Atan Thome zette zijn bril af en veegde de glazen, die nat waren van het transpireren, met een zijden zakdoek schoon. Stroompjes zweet liepen naar beneden onder zijn zonnehelm, maar toch zag hij er tevreden uit.

Uit zijn borstzak haalde hij een vergeelde kaart en wees met zijn dikke vinger een plek aan.

„Zie je,” zei hij hijgend. „De halve afstand ligt al achter ons. Ze kunnen ons nu niet meer tegenhouden.”

Zijn metgezel streek eens fronzend langs zijn dikke zwarte baard. „Je bent mijn meester, Atan Thome,” zei hij „maar ik zeg nog eens, dat je niet oppermachtig bent. Je hebt de dragers te vlug voortgejaagd, ze beginnen al te mopperen.”

„Laat ze,” zei de Eurasiër spottend. Hij klopte op de loop van zijn geweer, streek liefkozend over de kolf van zijn revolver. „De extra ammunitie zit veilig achter slot en grendel en mijn kogels zijn de baas hier. Ik weet zeker, dat niets ons zal tegenhouden voordat we in Ashair zijn en de Vader der Diamanten zal de jeuk in mijn vingers genezen.”

De man met de baard liep zwijgend verder. Op het eind

van de dag sloeg een vermoeid groepje mannen het kamp op en werd het avondmaal gereedgemaakt. Draggers en askaris hurkten neer bij de kleine kookvuren en voor het grote vuur, dat in het midden was aangelegd om de wilde dieren op een afstand te houden, spraken de twee die niet zwart waren met Mbuli de hoofdman.

Vlak bij kefte een jakhals en brulde een leeuw, die zijn prooi besprong. Uit de verte klonk het gedreun van de trommen der inboorlingen.

De hoofdman protesteerde; de vrachten waren zwaar, de dragers waren moe. Het ging niet aan om nog langer met zo grote snelheid verder te trekken. Bovendien wilde hij nu wel eens weten waar de reis naar toe ging. Sommige van de mannen hadden vrouwen en het gebied waar ze doorheen trokken werd met de dag gevaarlijker.

Atan Thome glimlachte. Uit zijn gordel haalde hij enige goudstukken, hij liet ze van de ene hand in de andere vallen, zodat het schijnsel van het vuur erop viel.

„Veronderstel nu eens,” zei hij in het zacht vloeiende dialect der Swahili, „dat ik naar Ashair wilde gaan.”

Zelfs het goud kon Mbuli's ogen niet vasthouden toen hij dat woord opving. „Nee, nee,” protesteerde hij. „Het is taboe. Geen man kan daarheen gaan.”

De sluwe Eurasiër zag zijn vergissing in. Hij maakte maar een grapje, stelde hij de hoofdman gerust. Deze goudstukken waren voor Mbuli, als hij de grap niet aan de anderen vertelde.

De inboorling nam de gave onwillig aan. Het land was hier al gevaarlijk genoeg, – kannibalenland. De trommels in de verte waren de trommels van de kannibalen, zei hij. Maar Ashair was een plaats, die alleen dwazen durfden naderen, – een land waar grote gevaren schuilden.

De gloed van het vuur wierp een rode glans op het dorre gelaat van Lal Taask, die een paar Indische woorden mompelde. Atan Thome glimlachte ongelovig. De Eurasiër wist

dat alle inboorlingen leugenaars waren en hij kwelde zijn metgezel verder door nog meer vragen te stellen. Mbuli antwoordde gretig. Hij vertelde de verhalen, die hij van de oude en wijze mannen in zijn dorp had gehoord.

In de verte rommelden de trommels.....

Ashair was het land van de Vuurberg, vreemde stammen van witte duivels woonden daar. Sommige witte duivels woonden onder de grond als wormen. Ze reden op de ruggen van draakachtige vogels, ze zwommen als vissen onder water. De nacht-geesten bewaakten hun sterkte en ieder, die zich in de nabijheid durfde wagen, vernietigden zij.

Zo sprak Mbuli. De Eurasiër schudde van het lachen, toen de man was weggezonden, maar Lal Taask streek langs zijn baard en maakte een geheim gebedsteken.

„Idioot,” zei Atan Thome, „geloof je elk dwaas verhaal, dat je te horen krijgt?”

De ander haalde de schouders op. „Ik geloof wat ik weet en voel. Ik weet dat die trommels van de kannibalen zijn. Ik voel de vrees in mijn botten.”

De Eurasiër spuwde nijdig in het vuur en liep naar zijn tent. Stille viel over het slapende kamp. Maar een uur later werd het tentzeil geopend en kwam Atan Thome naar buiten, geheel gekleed. Een eenzame askari, die met het hoofd zat te knikken naast het vuur, was het enige teken van leven binnen de ruwe boma, die opgeworpen was om de wilde dieren op een afstand te houden.

De halfbloed keek naar de met wolken bedekte hemel. Hij schudde zijn hoofd, toen hij naar het eindeloze getrommel luisterde. De nacht was niet koel, maar toch rilde hij, toen hij zijn tent weer binnenging.

Mijlen ver weg, langs diezelfde hemel, klonk nog een ander gerommel. De trommels van storm en donder trommelden verderfelijk voor zeven verlorenen.

Het grote watervliegtuig was nog niet veel langer dan een uur in de lucht toen de rukwinden ermee begonnen te

spelen. Lavac had zich omgedraaid en verbaasd naar Tarzan gekeken, toen was hij grimmig voor zijn instrumenten gaan zitten en had getracht er bovenuit te vliegen. Gewend aan deze tropische stormen nam hij aan dat het slechts een plaatselijk verschijnsel was en dat hij er al spoedig geen hinder meer van hebben zou. De grote machine trilde en schommelde, toen wind en regen erop af kwamen. Bliksem kraakte en donder rommelde. Luchtziekte maakte van Ogabi een zielig hoopje mens en zelfs d'Arnot greep zich aan de leuning van zijn stoel vast, tot zijn knokkels er wit van zagen.

Er ging een uur voorbij. Spoedig daarna draaide Lavac zich om en beduidde d'Arnot, bij de stuurstoel te komen.

„Verwissel van plaats met Miss Gregory,” verzocht hij. „Ik zal telkens je advies nodig hebben.”

Toen het meisje naar de achterkant van het vliegtuig gegaan was, verdween zijn geforceerde glimlach. „Het is erger dan ik dacht, Kapitein,” zei hij. „Het begint er slecht uit te zien.”

„Waar bevinden we ons?”

De luitenant streek met zijn hand langs zijn gezicht.

„Dat is juist het vervelende, – ik kan het niet zeggen. Die bliksem..... de radio zwijgt en ik ben niet zeker van het kompas. Als we het nog een uur uit kunnen houden, dan komen we er wel. Anders zou het het beste zijn om te trachten te landen. Maar ik weet niet, wat ik moet doen, het is allemaal maar gissen.”

D'Arnot bleef een tijdlang zwijgend zitten en dacht diep na. Hij was verantwoordelijk voor de anderen die achter hem zaten. Hun leven lag in zijn handen. En toch.....

„Ik zou zeggen, Luitenant,” zei hij vlug. „Dat het maar het beste is om ons er door heen te slaan. Laten we verder vliegen.”

Kapitein Paul d'Arnot wist later nooit meer met zekerheid te vertellen, hoe lang Lavac nog doorging met de storm te

bevechten. Misschien een uur of twee, hoewel het hem toescheen, dat hij gedurende die vlucht tien jaar ouder werd. Wankelend liep hij het gangpad door om de meisjes gerust te stellen en om Tarzan en Gregory de bittere waarheid te vertellen.

Ze bevochten de storm en de storm won. Eindelijk gaf Lavac het signaal: de benzine stond te laag in de reservoirs, om verder te gaan. Ze moesten dalen en proberen te landen, waar ze zich ook bevonden. Het was hun laatste kans.

„Maak de riemen vast!” riep d’Arnot. „We lopen geen gevaar maar we zullen misschien moeten landen!”

Hij keek naar de hoogte meter: drieduizend meter! Lavac zou de machine laten zakken en door een gat in het wolken dek naar beneden schieten. Als ze een rivier vonden of een meer, zelfs een grasvlakte.....

Hij moest hardop gesproken hebben, want Lavac staarde hem aan. „En als ik dat niet vindt?” vroeg hij kalm.

D’Arnot maakte een grimas.

Het vliegtuig stak zijn neus naar beneden, dook door de stormwolken heen. Magra en Helen grepen zich vast, maar zeiden geen woord. Arthur Gregory tuurde grimmig over zijn schouder. Tarzan zat met gevouwen armen, op zijn gezicht stond geen enkele uitdrukking te lezen. Als hij al enige emotie voelde, dan toonde hij die niet.

Naar beneden schoten ze door een grijze mist, langzaam vielen ze.....

Lavac slaakte een schorre kreet. Hij had een gat in het wolkendek gevonden. De machine dook door lichte wolkjes heen, zwaaide heen en weer, toen de piloot haar recht wilde laten verder glijden. Er was nog licht genoeg om een oerbos te zien beneden hen, ze schenen bijna de toppen der bomen te raken. Onder hen was een groene grasvlakte. Ja, waarachtig! Daar ginds was een klein meertje!

Lavac schreeuwde iets, dat verloren ging tussen de stemmen van Helen, Magra en Gregory.

Het was gevaarlijk om te landen in dit halve licht. Hij zag een vage grijze omtrek aan de kust, die veel weg had van een rots en stuurde er op af.

Nu moest hij de machine neerzetten en op zijn geluk vertrouwen.....

Maar zelfs toen de pontons op het punt stonden het water aan te raken, slaakte hij een verschrikte kreet. De meisjes gilden en zelfs Tarzan maakte zijn riem los en sprong met een gil overeind.

Want de grijze vorm aan de rand van het water had zich bewogen en een rots kan dat niet..... Het werd groter en spreidde zich uit toen ze er op af vlogen. Grote flapperende vleugels werden uitgeslagen, – er was geen ontsnappen mogelijk.

Hun ogen vingen een glimp op van een groot, geschubd lichaam met een vreselijke kop met een gapende muil. Op het laatste ogenblik trachtte Lavac te keren, maar de machine vloog er recht op af. Een botsing was onvermijdelijk.

Het was het uur tussen licht en donker toen de catastrofe plaats vond, de stormwolken hadden alreeds het meeste licht van de aarde weggevaagd. De schok van de botsing verdoofde hen allen. Tarzan en d'Arnot werden languit op de grond geworpen, een golf water vloog op hen af. De aapmens, die heen en weer rolde als een kat, sprong op zonder dat hij enig letsel bekomen had.

Het grote watervliegtuig schommelde, bleef toen stil liggen. De laatste manoeuvres van de piloot hadden de botsing verminderd en gemaakt dat ze nu naar de met bomen begroeide kust toe dreven. De buitenste vleugel stak in een vreemde hoek naar boven, zo verpletterd, dat hij niet meer gerepareerd kon worden. De regen stroomde naar binnen door een gat in het dak van de cabine en de wind gierde huilend om het toestel heen.

Stemmen begonnen te roepen en Tarzan wendde zich om naar zijn metgezellen. Het bloed liep neer langs d'Arnot's

gezicht, maar hij stond zonder hulp op, toen Tarzan naar hem toesnelde. Magra, Gregory, Lavac, – zij allen riepen vlugge vragen, geen van hen scheen gewond te zijn. Ogabi zat nog in zijn stoel, maar de aapmens voelde dat het hart van de zwarte nog klopte. Hij maakte de riem los en tilde de askari op. Lavac en d'Arnot stonden over Helen heen gebogen.

„Haar hoofd!” riep Magra uit. „Die wond! Is ze.....?”

„Ze ademt heel gemakkelijk,” zei d'Arnot. „Het komt waarschijnlijk door de schok. Ik zal haar dragen. Luitenant, doe de deur eens open.

De metalen deur was ingedrukt, maar Lavac duwde haar open. Tarzan nam de zwarte in zijn armen en ging naar buiten in de storm. Als ze twintig voet verder waren gegaan, zag hij, zouden ze tegen de kust te pletter zijn gevlogen. De vleugel raakte bijna de kust aan. Hij liep erlangs en stapte in het lauw warme water dat hem tot de heupen reikte. Hij legde Ogabi op de oever neer en draaide zich om, om de anderen te helpen.

Een paar minuten later waren ze allemaal aan de wal. Na de eerste opgewonden vragen hadden ze weinig meer gezegd. De schrik om dat er gebeurd was, hun wonderbaarlijke redding daarna deed hen zwijgen. Tarzan alleen handelde, of er niets onverwachts geschied was.

De regen verminderde en zou spoedig ophouden. De wind was al gaan liggen. Maar de aapmens wist, dat er gewerkt moest worden en wel zo spoedig mogelijk, want de tropische nacht viel snel. De voorraden moesten uit het vliegtuig aan wal worden gedragen, er moest een tent worden gebouwd, een vuur worden aangelegd. Zijn vlugge bevelen zetten de anderen aan het werk, terwijl Magra het Helen zo gemakkelijk mogelijk maakte.

Het blonde meisje was weer tot bewustzijn gekomen en had verwonderd gevraagd, wat er gebeurd was. Rust was alles, wat ze nodig had.

Het was al donker, toen hun kamp gereed was. Een zeildoek, dat over een paar takken was gespannen, diende als tent. Ogabi, die nog zwak was door de luchtziekte, was er toch op de een of andere manier in geslaagd, hout te vinden, dat branden wilde. Ze hurkten naast het vuur neer en aten een karig maal. Daarna begon Lavac over de kwestie, die ze tot nu toe nog niet hadden aangeroerd.

„Dat vliegende ding..... wat was dat?”

„Geen vogel ter wereld kan zo groot zijn,” zei Magra vlug en sperde haar ogen wijd open, toen ze er weer aan denken moest. „Het is het een of andere vreselijke monster, dat vliegen kan.”

„Zoals een draak,” zei Gregory.

Ogabi mompelde een woord in zijn eigen taal en Tarzan haalde de schouders op. „De wildernis is een plaats, waar vreemde dingen gebeuren,” zei hij. „Zij is ouder dan de mens en weet haar geheimen goed te bewaren. Er zijn meren, waar heldere vuren onder branden en waar monsters uit de voortijd leven.”

„Ja,” knikte d’Arnot. „Dat heb ik ook gehoord. Waar zouden voorhistorische dieren beter kunnen blijven dan in Afrika?”

„Een pterodactylus hè?” vroeg Lavac gretig. „Zou het dat geweest kunnen zijn?”

„We zouden er verstandiger aan doen,” zei Tarzan rustig, „als we het over het heden hadden en het verleden vergaten. Kunnen Uw kaarten vertellen waar we ons bevinden, piloot?”

Maar Lavac had er niet het flauwste idee van. Het missen van het kompas, – de storm, – hij kon zelfs niet gissen, waar ze zich bevonden. De Marine zou vliegtuigen uitzenden om hen te zoeken, maar het zou weken kunnen duren eer ze ontdekt werden.

Hij maakte een hulpeloos gebaar.

„En zo eindigt onze expeditie,” zei Arthur Gregory langzaam. „Mijn zoon verdwenen, onze safari gestolen en nu

hangen onze levens aan een zijden draad.” Hij verborg zijn gezicht in zijn handen.

„Misschien,” zei Tarzan. „De morgen zal ons vertellen, hoe we ervoor staan.....”

Plotseling sprong hij overeind. De anderen hadden niets gehoord, maar nu klonk er een plons in het water en een verschrikte kreet.

„Het is Ogabi!” schreeuwde Magra.

Tarzan rende al weg. Lavac greep zijn geweer en volgde d’Arnot, die een brandende tak uit het vuur had getrokken. Magra en Gregory kwamen achter hen aan.

Twintig yards verder vonden ze bij het zwakke licht van hun toorts de aapmens. Hij trok Ogabi uit het water; de zwarte Askari stamelde verschrikte woorden.

Gestalten hadden zich op hem geworpen, zei hij, toen hij takken zocht om het vuur te onderhouden. Menseneters, – hij wist dat door hun geur en hun woorden. Met zijn vieren hadden ze geprobeerd, hem aan boord van hun cano te trekken, maar hij had het uitgeschreeuwd en zich los weten te rukken. Toen de Grote Bwana kwam, waren ze verdwenen.

Tarzan draaide zich vlug om, toen de anderen aankwamen. Hij trok de rokende toorts uit Lavac’s hand en gooide die in het meer, waar hij sissend uitdoofde.

„Je vormt zo een mikpunt voor vergiftige speren,” legde hij uit. Tegen d’Arnot zei hij: „Een van jullie had in het kamp moeten blijven. Het is een truc van deze stammen om de aandacht op iets anders te vestigen en dan het kamp te plunderen.”

„Het spijt me.....” begon de kapitein, maar verder kwam hij niet. Hij liep hard naar het kamp terug. Helen’s naam schreeuwend. Tarzan rende naast d’Arnot voort en Lavac was niet ver achter hen. De piloot riep de naam van het meisje ook.

„Helen! Helen!”

Geen antwoord. Het vuur brandde nog, de voorraden

waren onaangeraakt, maar de deken waarop Helen Gregory had gelegen, was met haar verdwenen.

Haar vader liet zich op de grond vallen. Magra huilde. D'Arnot greep een geweer en stond op het punt, blindweg de wildernis in te rennen. Maar Tarzan nam hem het wapen uit de handen.

„Het heeft geen zin,” zei hij rustig. „Ze hebben haar en zo zal het wel moeten zijn. Ze zijn over het meer weggegaan en we zouden vissen moeten zijn, om hen in het donker te vinden. We moeten onze krachten sparen. We moeten rustig blijven tot het begint te schemeren, dan zullen we haar misschien kunnen vinden.”

Maar toen het licht werd, zochten ze tevergeefs. Aan de andere oever vonden ze het karkas van een reusachtige vogel, wiens naam ze niet kenden, het dier was gedood door een wond aan de hals. Maar ze vonden niet het minste spoor van Helen Gregory.

HOOFDSTUK V.

Een blank meisje wordt geofferd.

Ogabi zong een krijgslied zonder woorden, terwijl hij stukken antilopevlees boven een vuurtje roosterde, dat aangelegd was naast het karkas van het dier. Het humeur van de zwarte Askari werd met het uur beter, want nu waren ze twee volle dagmarsen verwijderd van die vreselijke vogel, die hem gedragen had en die hem bijna de dood had doen vinden. Het was goed, dat de draak het ding had vernield, dacht hij. Anders zouden de blanken besloten hebben om verder te vliegen. Als ze dat gedaan hadden, wist Ogabi, dan zou hij de toorn van de Grote Bwana hebben durven weerstaan, dan zou hij de rimboe zijn ingevlucht.

Vijf blanken zaten naar hem te kijken. Van die vijf scheen alleen Tarzan onbewogen. Al lang dacht hij niet meer aan het verloren meisje. Als ze nog leefde, had hij zijn metgezellen verteld, dan zou hij wel kans zien, haar te redden. Als ze dood was.....

Hij haalde de schouders op. Zijn hele leven was de dood in zijn onmiddellijke nabijheid geweest. Het was iets, dat tot alle schepselen kwam. Hij was er niet bang van, want hij vreesde niets. De dood ontlopen! Dat was een spel, dat vreugde aan zijn leven gaf. Om met elke kracht die in hem was tegen de dood te vechten, om in die strijd zijn hersens, zijn lenige spieren te gebruiken, ja! Dat gaf sensatie. Op een goede dag zou de dood het winnen, maar aan die dag schonk Tarzan geen aandacht.

Toen hij gegeten had, stond hij op en rekte zijn prachtig lichaam. Hij zag hoe Magra haar donkere ogen verlangend op hem richtte, maar hij beantwoordde haar glimlach niet. Arthur Gregory keek ook naar hem, met een blik, waarin wanhoop te lezen stond.

„Acht en veertig uur!” kreunde hij.

Tarzan liep weg. Hij had zijn plannen al gedeeltelijk met d'Arnot besproken en hij vond geen redenen er nog eens met de anderen over te discussiëren. Hij had de antilopenbok die hij die morgen had gedood herkend als een der dieren die in het gebied van de Buiroos graasden. De trotse en fiere krijgers van die stam waren kannibalen, ze zouden niet aarzelen een blank meisje af te slachten. De nacht dat de krijgslieden in hun dorp terug kwamen zou vervuld zijn van het gerommel van hun trommen. Ze zouden dansen en zingen en hun goden loven, voordat ze aan hun feestmaaltijd begonnen.

„De maan zal vannacht helder aan de hemel staan!” zei de aapmens tegen zichzelf. „Het zal goed zijn om te jagen.”

Luitenant Lavac staarde hem aan. „Jagen!” bromde hij. „Hier zit ik, mijn hele carrière is naar de maan, een vliegtuig van het gouvernement dat wel een miljoen franc waard is,

volkomen geruineerd en hij spreekt van jagen! Zeg eens, wilde man, weet je dan niet dat we verloren zijn, dat we allemaal vermoord kunnen worden of dat we van honger zullen sterven?”

„Ik ben niet verloren,” zei Tarzan kalm, „en geen van ons zal van honger sterven, zo lang ik hier ben.”

Hij draaide zich om en keek naar de noordelijke horizon, toen het donker werd. De vorige nacht dacht hij door de donkere wolken heen in de verte een vreemde rode gloed gezien te hebben. Men fluisterde, dat die gloed van de berg Tuen-Baka kwam. De Rode Ster noemden de inboorlingen het, zeggende dat het licht de mensen voor eeuwig tot slaven maakte.

Tuen-Baka. Ashair, de Verboden Stad.

Dat waren de namen op de kaart, die Gregory uit zijn geheugen getekend had. Had iets hem een kans gegeven, had de storm hen dicht bij het doel gebracht, dat ze wilden naderen? In Afrika is alles mogelijk.

Ja, het zou kunnen zijn.....

De duisternis verdiept zich, het was nacht. In het noorden wenkten de sterren, zilver en goud. En daar..... ja, gedurende enige seconden zag hij het; een rose gloed tegen de hemel en in het midden daarvan scheen een rode ster. Maar terwijl hij ernaar staarde, was dat alles al weer verdwenen.

En op dat ogenblik, alsof het een signaal was, begonnen de donkere trommels weer te rommelen.

De anderen hoorden de eerste zachte slagen niet, heel veraf. In langzaam en plechtig rhytme kwamen zij, die slagen, steeds harder en harder. Nu tilde Ogabi zijn zwarte hoofd luisterend omhoog. Ook d'Arnot hoorde de verre, dreigende klanken.

Tarzan nam pijl en boog op, stak zijn mes in zijn gordel. Een knikje naar d'Arnot en hij was in de duisternis verdwenen.

De Koning der Wildernis was op zoek naar de trommels der kannibalen.

In een goed geordend kamp, mijlen naar het Noorden zaten twee mannen bij het grote vuur, dat aangelegd was om de wilde dieren op een afstand te houden. Het liep tegen de avond.

Hun magen waren goed gevuld en de rook van hun dunne sigaren was weldadig in hun keel. Atan Thome nam een bruine fles op en dronk. Hij smakte met zijn lippen en zijn ogen straalden tevreden achter de dikke glazen van zijn bril.

„Ashair!” zei hij, toen hij zijn glas ophief. „De Vader der Diamanten zal weldra in mijn handen liggen!”

Hij was zeker van de overwinning, want vandaag waren ze langs de hete bron gekomen. De Sprekende Bron, zoals Brian Gregory op de kaart had aangegeven. Het was dezelfde, geen vergissing was mogelijk. Daarachter strekte zich de vlakte uit, die hen in een halve dagmars naar Ashair brengen zou.

Lal Taask klemde zijn lippen op elkaar. „En toch zeg ik,” protesteerde hij, „dat het verkeerd was om Mbuli neer te slaan. Het was verkeerd om boven hun hoofden te schieten en te dreigen ze allemaal te doden.”

„Bah!” De dikke Eurasiër spoog in het vuur. „Ze zijn niet beter dan vee ze moeten voortgedreven worden. En jij, Lal Taask, hebt niet meer moed dan een snikkende oude vrouw.”

De ander haalde de schouders op. „Beter een snikkende oude vrouw, dan een jonge krijger, die dood op een mierenhoop ligt,” zei hij droog. „Let op je dragers, Atan Thome.”

De inboorlingen zaten zwijgend bij hun kleine vuurtjes. Vanavond zongen ze niet, ze praatten niet, ze lachten niet, ze staarden zwijgend voor zich uit. Mbuli wiens neusbeen gebroken was doordat Thome er met de loop van zijn revolver op geslagen had, was nergens te zien.

De Eurasiër fronste de wenkbrauwen. Hij vervloekte de

inboorlingen, het kamp, de voorouders van Tal Taask en van alle Britsch Indiërs. Toen, plotseling begon hij hard te lachen.

„Ik heb te veel temperament,” zei hij grinnikend. „Dat hebben ze me in Oxford al verteld. Ze dachten dat ik een schizofreniac was, – een idioot, zou je kunnen zeggen. Ik leef in een andere wereld, maar toch begrijp ik mijn medemensen. Morgen krijgen alle mannen die met me zijn een geschenk van me. Ik zal ze mijn zachte zijde laten zien Lal Taask.”

De man met de zwarte ringbaard zei niets.

„Kom,” commandeerde Thome een ogenblik later en stond op. „Morgen is het een dag van triomf, maar ook een dag van hard werken. We zullen gaan slapen, oude vrouw!”

De twee gingen hun tenten binnen. Misschien dachten ze te veel aan toekomstige rijkdommen. Wellicht kwam het daardoor, dat ze het getrommel in de verte niet hoorden. De kleinere vuren gingen uit en zwijgend lag daar het kamp.

De rijzende maan verspreidde een gele glans, toen de uren voorbij gingen.

Daar bewoog zich tussen de schaduwen, die het kamp omgaven, een nog diepere schaduw. Een uitgestrekte, machtige schaduw, die een afschuwelijke stank verspreidde. Vreemd sissend verhief het monster zich boven de tenten; het gromde en loeide..... dreigende klanken, niet van deze wereld..... De haag van scherpe palen, opgericht tegen de leeuwen, werd met één slag van de machtige klauwen omvergemaaid.....

Atan Thome ontwaakte en rook vreemde geuren. In zijn slaap had hij ook al dreigende klanken gehoord..... Hij sprong op, zijn revolver in de hand, hij gooide de voorhang terug.

„Jongen! Mbuli! Wat voor de duivel.....”

Toen zag hij een vreselijk monster, ontzettend om te aan-

schouwen. Hij hoorde een gesis, rook een verpestende stank. Het fladderde weg, de maan tegemoet.

De dikke Eurasiër gilte. Hij brulde Mbuli's naam en de namen der anderen. En toen hij besepte dat zijn zwarten hem in de steek hadden gelaten, werd hij wanhopig, wist hij niet meer, wat hij deed. Wild schoot hij zijn geweer af op de schaduwen in het oerwoud, op de maan, op niets. En toen het magazijn leeg was, slingerde hij het wapen van zich af. Hij liet zich bij het langzaam uitgaande vuur neervallen, begon zenuwachtig te snikken.

Toen Lal Taask angstig naar hem toe sloop, trilde hij over zijn hele lichaam. Zijn lichaam zwaaide op en neer op de cadans van het dreigend getrommel, dat sterker en sterker werd in de donkere nacht.....

Bij het dreunen van dezelfde trommen, in hetzelfde maanlicht zwaaiden andere lichamen heen en weer, dansende zwarte mannen in een dorp waar lemen hutten stonden. De stem van de trommels werd luider en luider, want het uur van het grote offer was nabij.

Op een open plek in het oerwoud was een ruw houten platform opgetrokken, daarvóór brandde een vuur. Op het platform lag het lichaam van een blank meisje. Het bewoog zich niet.

Helen Gregory was niet dood: ze hadden haar nog niet vermoord. Maar ze wist dat de dood komen zou en ze verlangde er naar. Laat de dood komen. Alles zou beter zijn dan de wilde verschrikkingen van de laatste twee dagen.

Het vuur flikkerde op. Luider klonk het gerommel der trommen. Wilder werd de dans van de zwarte krijgers om het schavot heen.

Daar stond Chemungo, de zoon van het opperhoofd, die haar gevangen had genomen. Zijn gezicht was feller beschilderd dan dat der anderen en zijn vreugdekreten klonken boven alles uit. Het was een nacht van triomf voor Chemungo.

Boem! Boem! Boem! Dreunden dof de trommen.

Zelfs nu kon het meisje zich niet anders dan vage bijzonderheden herinneren van hetgeen er gebeurd was. In die ruwe tent naast het meer was ze wakker geworden, toen zwarte handen haar grepen. Het was de zwarte klauw van Chemungo geweest, die haar mond had dichtgedrukt, zodat ze niet kon schreeuwen. Ze hadden haar naar de boot gedragen, toen moest ze het bewustzijn hebben verloren. Ze herinnerde zich, hoe ze door de donkere rimboe voortgestrompeld was. Ze herinnerde zich de schelle kreten van de vrouwen, toen de krijgers haar in triomf tussen de leemhutten hadden gesleept. Maar het was alles vaag, veraf.

Het enige wat ze zich helder voor de geest wist te roepen was, dat ze die morgen in een schamele hut was ontwaakt en dat naakte kinderen haar verschrikt aan hadden gestaard, toen ze kreunde.

Ze moest de martelingen ondergaan en ze moest sterven, wist ze. In een flat in Park Avenue had ze maanden geleden een toast uitgebracht op Afrika. „Gevaarlijk.....” ze had de schouders opgehaald. „Vandaag de dag niet meer, beste mensen. Je bent veiliger in Afrika, dan op Broadway!”

Dat had ze werkelijk geloofd, maar in een paar uur was ze van een gemakkelijk leventje in de hel terecht gekomen. De furie van de storm, – dat vreselijke monster op het meer en nu deze grijnzende wilden, die rond haar heen dansten. Ze had nog slechts de dood in het vooruitzicht.

Haar vader, Kapitein d’Arnot, – als die anderen die nacht door de speren der kannibalen gevallen waren, dan hadden ze een genadige dood gevonden. Ze sloot de ogen om die wild beschilderde gezichten niet te zien die haar omringden. Maar ze kon haar oren niet sluiten, ze hoorde het gegil der vrouwen, het eentonige gezang der krijgers, het doffe gerommel der trommels.

Harder klonken de trommels, wilder werd de dans. Een vreselijke gestalte met een masker voor gaf een teken en

Chemungo trad naar voren. Hij hield zijn speer opgeheven, gereed voor de stoot en Helen wist, dat die scherpe punt in haar eigen lichaam terecht zou komen. In doodsangst trachtte ze zich los te rukken. Ze staarde naar die wrede gezichten, die fantastisch beschenen werden door de vuurgloed.

Een ogenblik scheen haar hart stil te staan.

Was het alleen maar een flikkerende schaduw daarginds bij de palissade? Droomde ze dat ze een grote gestalte zag, die snel op haar afkwam? Haar geschreeuw vermengde zich met de wilde kreten der zwarten en plotseling hield het gerommel van de trommels op. Verschrikt wezen de dansers in de verte.

Want over de palissade heen sprong een troep brullende reuzen, harige menselijke gestalten, die grote knuppels zwaaiden. „Kreeh-gah!” schreeuwden ze, de oorlogskreet der gorillas, de grootsten der apen.

Chemungo wierp zijn speer naar de grijnzende leider. De punt bleef trillen in de schouder, maar daardoor liet de Koningsaap zich niet tegenhouden. Een harige klauw brak de speer af, – diezelfde klauw greep Chemungo bij de keel en gooide hem zijn nek gebroken, midden in het vuur.

De tovenaars kromp ineens onder de dreunende slag van een zware knuppel. Vrouwen vluchtten en verschrikte krijgers volgden haar. Met een gegrom sprong de leider van de apen naar het platform, waar Helen Gregory lag vast gebonden. Met één hand hief hij haar hoog boven zijn kop.

Zijn wilde horde volgde hem door het verpletterde hek, toen hij met zijn buit in het donkere bos verdween.

HOOFDSTUK VI.

De dum-dum.

Zoals de radio de vlieger leidt, zo leidden de trommen van de Buiros de aapmens tussen de hoge bomen van het oerwoud. Daar rende hij op vlugge voeten langs een dikke

tak; daar waagde hij een sprong tussen twee woudkoningen. Er was een instinct, dat hem de veiligste weg scheen te wijzen. In zijn bewegingen was iets lenigs en sierlijks, dat niet menselijk was. Als een tak verrot was, dan scheen hij dat te ruiken, als een neerhangende stengel niet goed bevestigd was, raakten zijn lange vingers die niet aan. Door een donkere ruimte die menselijke ogen niet konden doorboren ging hij verder, zonder zich ook maar een enkele keer te vergissen.

Terwijl hij zich voorthaastte begreep zijn geest het eentonige gerommel van de trommels. Hij hoorde de uitdaging erin en de triomf van de wilde krijgers, hij hoorde hoe de goden de zegen werd afgesmeekt. Het gedreun werd langzamer, toen het slachtoffer op het altaar werd geplaatst; wilder en wilder klonk het weer toen de zwarte krijgslieden hun rondedans begonnen.

Was het Helen Gregory, die de vreselijkste martelingen onder de ogen moest zien? Hij wist het niet. Maar de trommels hadden hem verteld, dat daar een menselijk slachtoffer terneer lag en dat het uur van de martelingen nog niet was aangebroken. Zou hij het dorp nog bijtijds kunnen bereiken? Het antwoord op die vraag lag in de schoot der goden van de wildernis verborgen.

Plotseling hield het getrommel op.....

Tarzan rende over een grasvlakte op het geluid af, toen het plotseling ophield. Hij bleef stilstaan. Geen gewone oorzaak, wist hij, kon de ritus der martelingen doen afbreken. Hij wachtte een ogenblik en toen het stil bleef, ging hij verder. Toen hij weer in het oerwoud was gekomen, versnelde hij zijn pas. Het deed er niet toe wat er was gebeurd, – hij moest verder.

Het was misschien een uur later, toen de geur van mensen in zijn neus kwam. Hij hoorde de zwakke geruchten uit het dorp en sloop behoedzaam verder. Hij bleef in de bomen en al spoedig bespiedde hij de hutten door het lichte bladerdak heen.

Het dorp lag in een grazige vallei, de hellingen waren met dikke woudreuzen bedekt. Een groot vuur brandde binnen de omheining, maar behalve het klagelijk gehuil der vrouwen hoorde hij geen enkel geluid. De aapmens sprong op de grond en naderde de palissade. Zo geluidloos als Sheeta, de panter, klom hij over de ommuring heen en liet zich aan de binnenkant op de grond glijden. Hij zorgde ervoor, in de schaduw der hutten te blijven.

Hij bleef staan en trok zijn neusvleugels op bij wat hij zag.

De Buiroo-krijgers lagen dood op de grond. Wenende vrouwen en kinderen waren neergeknield en een paar krijgslieden zaten fluisterend te beraadslagen bij het vuur. Er hing een benauwde lucht tussen de hutten, maar er was ook een nog sterkere geur die Tarzan al vertelde wat er gebeurd was, voor hij de drie kadavers ontwaarde, van de grote harige monsters, die door de speren der wilden waren neergeveld.

Mangani..... de grote apen! Hoeveel malen had een jongere Tarzan met hen gespeeld tussen de dikke takken in het maanlicht? Hoe dikwijls had hij de bende harige reuzen ten aanval gevoerd naar het een of andere inboorlingendorp?

Hij wist dadelijk wat er was voorgevallen. En het maanlicht vertelde hem, waarom dit alles was gebeurd. Het was de tijd voor de Dum-Dum, de grote offerdans, als de apenhorden hun offers brachten aan de oudste God. Bij menige Dum-Dum had Tarzan met de rest gedanst als Wappi, de antiloo, of Sheeta de panter het slachtoffer was geweest, dat geofferd moest worden. Maar hij had de sterke mannetjes apen dikwijls horen mompelen, dat de offerdans meer waarde had, wanneer een mens aan de goden geofferd kon worden!

Aan de verstijfde pols van een inboorling, die nog steeds het masker van de wonderdokter droeg zag Tarzan het gouden armbandhorloge van Helen. Het was niet nodig om verdere vragen te stellen. Er was geen minuut te verliezen.

Hij ging rechtop staan.

Met zijn sterke handen bouwde hij een trechter voor zijn

mond en toen klonk er een schrille, gebiedende kreet, die de bevroese stam nooit meer vergeten zou. Een ogenblik stapte hij naar voren tot hij in de vuurgloed stond. De rechterhand die het lange jachtmes omkneld hield, werd boven zijn hoofd geheven en de Buiroo krijgers bogen zich ter aarde, hun zwarte gezichten met trillende handen bedekkend.

Toen was de gestalte weer verdwenen.

Het spoor der Koningsapen door de rimboe was gemakkelijk te ruiken. De Koning der Wildernis greep een afhangende tak en sprong weer van boom naar boom, de grote harige monsters achterna.

De rest van de Gregory-expeditie zat naast het kampvuur. De drie blanken waren verschrikt en zelfs Ogabi keek verwonderd, toen het gedreun van de trommels plotseling verstomde. Hij kon de betekenis van het getrommel niet zo goed doorgronden als de Grote Bwana, maar hij wist dat alleen de dood het gedreun kon doen ophouden.

Magra zat een eindje van de anderen af, haar olijfkleurige trekken verrieden niet de minste emotie. Met gekruiste benen zat ze, haar donkere ogen strak gericht op haar fraai gevormde handen, die ze in haar schoot had gevouwen. De gloed van het vuur gaf aan haar gezichtje een bijna doorschijnende schoonheid.

Toen de kapitein met een onderdrukte kreet overeind sprong, keek ze hem strak aan. „Kom een ogenblik bij me zitten, kapitein,” zei ze zacht. „Een gesprek zou ons beiden kunnen helpen.”

Onwillig liet hij zich naast haar neervallen. Hij kwelde zijn hersenen voortdurend af met de gedachte aan Helen, niets was in staat hem af te leiden. Zijn verstand vertelde hem, dat hij het meisje nooit weer zou terug zien, – dat hij nooit meer de stralende ogen van Helen zou aanschouwen of haar begripende glimlach. Maar toch zou de kwellende spanning in hem blijven voortduren, tot hij zijn laatste hoop in rook had zien opgaan.

„U zult me niet erg onderhoudend vinden, mam'selle.” zei hij moeilijk. „Ik ben vanavond niet in een stemming om te praten.

„Ik weet het.” Magra knikte. „U bemint haar, Kapitein d'Arnot, is het niet?”

Ze klemde haar lippen opeen, toen hij antwoordde.

„Met heel mijn hart,” fluisterde hij.

„Dan kunt U ook ten dele begrijpen hoe ik me voel, kapitein,” zei het donkere meisje. „Hoe lang hebt U haar bemind, – een maand, zes weken? Het schijnt een lange tijd, is het niet? Maar denkt U zich nu eens in, dat U iemand gevonden had, die U Uw hele leven had bemind in duizenden incarnaties voordat zijn lichaam geboren was. Denk eens wat het moet betekenen, een dergelijke liefde te verliezen, Kapitein!”

De Fransman staaarde haar aan, sloeg toen zijn ogen neer. „Tarzan.....?” Hij haalde de schouders op. „Maar hij is niet als andere mannen, Magra. Hij heeft iets van de wildernis in zich.....”

Een diep licht gloeide in Magra's ogen.

„Natuurlijk is hij anders,” zei ze ongeduldig. „Kun je dan niet inzien, dwaas, dat het er niet toe doet, of men wederkerig wordt bemind? Dat is, wat ik U wilde zeggen, Kapitein. Voor ons is een duivelsweg en wij zullen die wel niet lang meer behoeven te volgen. Wij zullen het leven niet kunnen behouden. Maar wij zijn zeker verloren, als wij de moed laten zakken.”

Hij keek het meisje met nieuwe belangstelling aan.

„Wat bedoelt U?”

Ze knikte naar Lavac, die aan de andere kant van het vuur zat. De piloot liet zijn schouders neerhangen, een geweer lag over zijn knieën en met wijdopen ogen staaarde hij in het vuur. Toen greep hij het geweer steviger vast, een bittere trek om de mond.

„Hij kijkt in de vlammen,” zei Magra. „Hij ziet daar het

wrak van zijn vliegtuig en zijn geruineerde carrière. Van louter wanhoop weet hij niet meer, wat te doen. Ik heb hem gadegeslagen, terwijl hij in de loop van zijn geweer staarde en met bevende handen naar de haan greep.”

„Ik zal met hem spreken,” fluisterde d’Arnot. „Ik zal hem op andere gedachten zien te brengen.”

„En met Mr. Gregory ook,” waarschuwde het meisje. „Hij is een man, die vertwijfeld genoeg is om naar een zoon te komen zoeken, die al twee jaar geleden verdwenen is. Als Helen niet terugkomt.....”

Haar handen maakten een sierlijk gebaar. „Maar misschien is het beter, dat ik met Monsieur Gregory spreek. Ik zal hem troosten. We moeten allemaal het voorbeeld volgen van die zwarte, die onze bediende is.”

„Ogabi?” vroeg d’Arnot. „Wat bedoelt U daarmee?”

„Ik bedoel dat de zwarte beseft, dat wij al onze hoop en al ons vertrouwen op Tarzan moeten richten. Als Tarzan in leven blijft, zijn wij allen veilig, als hij sterft zullen we met hem vernietigd worden.

D’Arnot staarde een ogenblik zwijgend in de vlammen. Toen knikte hij. „Ik was het vergeten,” zei hij. „Er zijn tijden geweest, dat ik vreselijke uren als deze met Tarzan heb gedeeld. Hij noch ik hebben gefaald. Ik dank U, mam’selle, U heeft me voor een grote domheid behoed!” Hij boog.

Ogabi, die terugkeerde met hout voor het vuur zag hoe de bwana-met-haar-op-zijn-lip de hand van de donkere mem-sahip kuste. Hij herinnerde het zich later, omdat op ditzelfde ogenblik de trommels weer begonnen te roffelen. Wilder klonk het en dreigender nog dan zoeven.....

Door het duister rende Tarzan. Door de dichte bladeren volgde hij het pad dat de apen hadden genomen. Hij maakte evenmin een vergissing als hij gedaan zou hebben, wanneer hij bij daglicht langs een brede weg was voortgesneld.

De geur van de harige monsters bleef tussen de lage takken hangen en Tarzan zocht zijn weg langs het kronkelend pad, dat ze zich hadden gebaand door de wildernis heen.

Vlugge minuten regen zich aaneen tot een uur. Goro, de maan, klom hoger langs haar nevelige blauwe baan. Toen kwam het onderdrukte gedreun van een primitieve aarden trom, als de donderende voetstappen van een verre reus die voortsnelde door de nacht.....

Dreigende muziek van de Dum-Dum.....

Toch betekende dit, dat Helen Gregory nog steeds in leven was. Ze zou leven tot de maan in het zenith stond. Dan zou de laatste trommelslag klinken en de apen zouden zich op haar lichaam neerstorten om het aan stukken te rijten.....

Nu hij zich richten kon op het verre gerommel, klom de Koning der Wildernis weer in de bomen en ging verder in een rechte lijn. Hij bewoog zich voort zonder ophouden, want in zijn brein kon hij zich het tafereel voorstellen, dat hij spoedig zou aanschouwen.

Er zou een kleine, natuurlijke open plek in het oerwoud zijn. Het gras zou zijn platgetrapt door de duizenden hoeven van de dieren der wildernis. Het meisje zou neergeworpen zijn in het midden, waakzame vrouwtjesapen zouden haar bewaken, terwijl drie oude apen met grijze baarden hun dikke stokken een roffel lieten slaan, op de grond. Daarachter zou de troep wilde apen neergehurkt zitten, grommende en snuivende, zich verheugend op de emoties die ze weldra zouden ondergaan.

De gedachte aan dat alles deed Tarzan nog sneller voortrennen.

Helderder en helderder drong het geluid tot hem door en de aapmens vertraagde zijn pas omdat hij vreesde dat de wilde, behaarde duivels, wachters hadden uitgezet. Behoedzaam als een slang kroop hij verder en de vogels in hun nesten ontwaakten niet, als hij hen rakelings passeerde. De

maan was nog een uur van het zenith af, zag hij, toen hij op een dikke tak neerhurkte, die boven de arena hing.

En daar was de plaats, die hij al in gedachten voor zich had gezien. Daar klonk het dreigende getrommel en daar lag het verschrikte meisje. Tarzan zag het vlugge rijzen en dalen van haar borst, hij zag hoe de nagels diep in haar handpalmen waren gedrukt. Haar ogen waren gesloten.

Rond haar heen danste een troep grote mannetjesapen. Zij bedreigden hun slachtoffer met knuppels en sprongen wild heen en weer. Ze gromden en maakten grimassen, lieten hun gele tanden zien.....

Het gedreun bleef aanhouden.....

Een ogenblik verhief Tarzan zich in zijn volle lengte en haalde diep adem. Zijn brede borst zette op, zijn gespierde schouders, forser dan van enig ander menselijk wezen, strekten zich. De wind was in zijn gezicht, de Apen merkten hem niet. En toen er een wolk voor de maan kwam, greep hij een dikke tak beet en schommelde een ogenblik heen en weer. Daarna liet hij zich vallen.

Ungo, de koning der apen, had zolang gedanst tot hij in een staat van vervoering was gekomen. Hij wierp zijn kop achterover in de gespierde nek en begroette de maan. Hij was Ungo, de durfal, – Ungo, de wijze. De grootste leider door alle eeuwen heen. Hij stootte een gehuil uit. Arragh! Deze nacht had het bewezen!

De jonge, sterke mannetjesapen konden nu zien, hoe groot Ungo was. Antilopen en panters waren bij andere Dum-Dums geofferd. De grijsgebaarde ouden mompelden van vroeger dagen, toen zwarte krijgers de dood gevonden hadden. Maar Ungo had aangevallen, zich niet storend aan de speren van de gomangani en de maan-godin moest glimlachen bij het zien van dit blanke offer, dat Ungo haar bracht.

Hij staarde naar de maan; toen die door een wolk werd bedekt, keken zijn met bloed doorlopen ogen weer de arena

rond. De spieren in zijn nek zwollen op en hij sperde zijn neusgaten nog wijder open. Want bij het Dum-Dum altaar stond de rechte gestalte van een tarmangani, slechts gekleed in een broekje van luipaardenhuid. Bewegingloos wachtte die witte man.

De stem van Ungo brulde een vlugge waarschuwing. De koning der apen sloop naar de indringer toe, die deze heilige plek durfde te betreden, de andere dieren kwamen dicht achter hem aan.

„Ik ben Ungo!” brulde de koning der apen. „Ik dood!”

De naakte witte man boog zijn hoofd en sloop naar voren, hij beantwoordde het woedend gehuil. „Ik ben Tarzan van de Apen,” zei hij in de taal der eerste mensen, de enige die hij twintig jaar lang gekend had. „Ik ben Tarzan van de Apen, een machtig jager, een machtig vechter. Ik dood!”

Helen Gregory had haar ogen opgeslagen toen het geroffel ophield. Door vrees en uitputting was haar lichaam verstijfd. Ze dacht dat ze droomde, toen ze daar die witte, naakte gestalte in het maanlicht zag, die onverschrokken naar de apen staarde. Toch vingen haar oren de klank van een naam op: „Tarzan!” Ze hield haar adem in.

„Nee!” trachtte ze te gillen. „Loop weg.....!” Maar haar woorden waren niets dan een angstig gefluister.

Geen oor hoorde haar, geen oog zag, hoe ze zich wankelend oprichtte en op haar knieën ging zitten. Want aller aandacht was gevestigd op de hoek van de arena, waar uitdagende woorden waren gesproken. De mannetjesapen trokken zich terug, lieten Ungo vóórgaan, zoals de wet van hun horde het wilde.

De grote aap liet grijnzend zijn gele slagstanden zien, zijn harige poot balde zich tot een vuist, die dreigend op de witte borstkas afkwam. Zijn oren lagen naar achteren en de kleine met bloed doorlopen ogen waren vreselijk om aan te zien, toen hij langzaam om zijn tegenstander heenliep. Met wijddopen

neusgaten snoof hij, maar de tarmangani krijger was onbevreesd.

Tarzan's ogen vernauwden zich toen hij zich met lichte gratie bewoog, een opening zoekend. Hij liet eveneens zijn tanden zien, een grommend geluid steeg uit zijn keel omhoog. Zijn armen maakten langzame wuivende bewegingen, de vingers hield hij uitgespreid. Zijn ogen waren strak gevestigd op het harige monster, dat dreigend voor hem stond.

Nu schoot zijn hand uit, maar hij sprong vlug opzij, toen Ungo probeerde hem te grijpen. Weer kwam hij nader en toen Ungo zijn harige voorpoot ophief, sloegen Tarzan's vingers zich als klemmen om de pols van het dier. Het machtige lichaam van de koning der apen schoot de lucht in, zweefde over Tarzan's schouder. Met een zware plof kwam de grote aap op de grond terecht.

Maar bijna op hetzelfde ogenblik stond Ungo weer overeind. De vreselijke gele slag tanden werden van een gesperd, met een machtig gegrom deed hij zijn aanval. Hij was Ungo, de koning en niets was veilig voor zijn woede. Met zijn grote gewicht zou hij die nietige mens verpletteren, in zijn machtige armen zou hij hem dooddrukken en met zijn slag tanden had hij menige python aan stukken gescheurd.

In een wilde sprong kwam hij naar voren, maar de man stond niet meer op dezelfde plek. Vlug als Ara, de bliksem, is Tarzan, en hij bezit de gratie van Sheeta, de panter. Hij boog zich neer en schoot onder de machtige armen door, die de waterbuffel konden tegenhouden. Hij was achter Ungo en voor de aap zich kon omdraaien, sprong hij op de harige rug en hielden zijn sterke armen de gespierde nek in een Nelson-greep omkneld. Tengere armen in vergelijking met die van Ungo, maar er zat een nooit falende, onmenselijke kracht in. Hij klemde zich vast en drukte zijn arm dieper tussen de lange haren. De aap schreeuwde, toen hij zijn spieren voelde verslappen.

„Kreegah!” schreeuwde Tarzan. „Geef je over!”

Vol verbazing keek Helen Gregory toe. Het was een scène uit het een of andere voorwereldlijke epos, dacht ze en het gebeurde niet werkelijk. Toch stootte het stof op, toen Ungo zich op zijn aanvaller trachtte te werpen, toch klonk daar het verschrikte gerochel, toen de sterke man zijn spieren spande, zodat de laatste krachten uit het harige lichaam wegvloeiden.

Eindelijk konden zelfs de spieren van de machtige apenkoning de kwellingen niet langer verdragen. Zijn harige lichaam zakte ineen, hijgend en stotend floot de adem langs de met bloed bevelte lippen.

„Kreegah.....” kreunde de schorre stem van Ungo.

Tarzan liet los en sprong overeind. In het maanlicht staarde hij de andere apen aan en weer sprak hij zijn uitdaging.

Met de armen over elkaar stond hij daar te wachten, maar geen der jongere apen waagde het, naar voren te komen. Ze hadden gezien hoe de grote kracht van Ungo verslaptte onder de handen van de blanke krijger en ze rilden van vrees. Geen stem verhief zich in protest, geen klauw werd opgeheven. De stam van Ungo had zich te buigen, volgens de eeuwenoude wetten van het oerwoud.

Helen Gregory lag nog steeds neergeknield in het stof. Ze kon niet opstaan toen Tarzan haar naderde, het eerste ogenblik kon ze zelfs niet spreken. Tranen van opluchting en dankbaarheid trokken witte lijnen in haar besmeurde gezichtje.

De Koning der Wildernis tilde haar op. De armen die de kracht van Ungo hadden gebroken, waren nu zacht en voorzichtig. Zijn dappere glimlach was vol begripen.

„We zullen spoedig in het kamp terug zijn,” zei hij. „Slaap en rust zullen je genezen.”

„Maar zij.....’ fluisterde zij bevreesd. „Die apen zullen ons allebei vermorzelen.”

Tarzan schudde het hoofd. „Nee,” zei hij. „Ze zullen doen wat ik zeg. Volgens het recht van de sterkste ben ik nu hun koning.”

HOOFDSTUK VII.

Een tweetal ondergaat nieuwe verschrikkingen.

De schemering van de volgende morgen verjoeg de nevels, die een stil kamp omwikkeld hadden gehouden. Atan Thome zat nog steeds naast het vuur gehurkt, zijn geweer lag in zijn schoot. Hij zag grauw van vermoeidheid om zijn ogen, maar hij was vastbesloten. Hij keek op toen Lal Taask uit zijn tent kwam sluipen en angstig de wildernis rondom bespiedde.

„Uitrusting verdwenen, provisie verdwenen,” mompelde de Brits Indiër.

„Bij Allah, meester, de honden hebben ons hier achtergelaten om te sterven. Maar wij hebben de wapens nog en ze kunnen niet ver weg zijn. Als we ze in kunnen halen.....”

„Zwijg!” klonk de scherpe stem van Thome. Hij duwde zijn helm naar achteren, wreef zich over zijn kaalgeschoren hoofd en Lal Taask zag een vreemd licht gloeien in de vermoeide ogen.

„Denk je, dat ik me nu terug zal trekken,” brulde hij. „Omdat een paar laffe inboorlingen bang zijn?”

„Maar meester,” protesteerde de ander. „Wij zijn met z’n tweeën..... alleen.....”

„Genoeg,” zei Thome. „Er kwam een droom uit het vuur toen ik hier zat, een uur voordat het begon te dagen. Ik zag mezelf een gouden troon bestijgen, terwijl een legioen dappere krijgers zich bogen voor mijn wil. Ik hoorde de klaroenen schallen en er waren prachtige vrouwen, die mij de vingertoppen kusten. We gaan naar Ashair, Lal Taask, door de hel van alle verschrikkingen. Naar de Verboden Stad, naar de Vader der Diamanten..... zo was het in mijn droom. We zullen rijker zijn dan jij ooit hebt durven dromen, lafaard. Atan Thome; de bastaard, zal de maharadja’s van Indië beschaamd doen staan. Ik zal een honderdtal prinsessen voor mij alleen opeisen, ik zal de straten van Parijs met goud bezaaien.....”

Hij barstte uit in een wild gelach, dat plotseling afbrak. Hij bracht zijn met juwelen versierde vingers naar zijn voorhoofd en stond op. Hij liep heen en weer tot hij zichzelf weer in bedwang had.

„Kom,” zei hij kalm. „Tegen twaalf uur zullen we op de vlakke zijn, die zich tot Ashair uitstrekt.”

Lal Taask protesteerde niet meer. Ze aten een schamel maal van de voorraden die hen nog restten en zochten hun weg door de rimboe met zware pakken op hun rug en ieder twee revolvers in hun gordel. Toen de zon recht boven hen stond, kwamen ze aan de rand van het oerwoud. Voor hen uit liep een zachtglooiende vlakke tot aan de horizon, waar een rivier doorheen stroomde. In de verte, nauwelijks zichtbaar boven lage heuvelen, was een eenzame bergpiek, die een vulkaan scheen te zijn.

„Het is Tuen-Baka,” zei Thome met een hese fluisterstem. „In die krater liggen Ashair en mijn gouden troon.”

„Of de dood,” stamelde Lal Taask.

„De Vader der Diamanten!” riep Thome opgewonden. „Ik zie hem al schitteren in mijn greep!”

Ze bouwden een vuurtje en aten weer. Toen ze klaar waren stond Atan Thome op en legde zijn pakket op zijn schouder. Lal Taask bleef zitten en staarde recht voor zich uit.

„Kom,” commandeerde Thome. „We volgen de rivier.”

„Maar veronderstel nu eens dat ik vermoeid ben, meester?” vroeg Lal Taask, betekenisvol. „Veronderstel nu eens, dat Uw laatste bediende niet verder kan?”

Thome's ronde gezicht glom van zweet. Zijn lippen vertrokken zich in een sinistere grijnslach. Hij klopte op de loop van zijn geweer en keek zijn bediende nijdig aan.

„Nu ben je ineens moe,” zei hij zachtjes. „Is je vrees dan zo groot, laffe hond, dat je liever nu de kogel krijgt dan het onbekende tegemoet te gaan?”

De ander schudde het hoofd. Hij bewoog zijn lichaam een beetje en Thome zag wat in de schoot van zijn bediende verborgen was geweest.

„Mijn vinger is aan de trekker,” zei Lal Taask. „Ik kan schieten, voor je het geweer op me richt. De afstand is klein en je buik is dik!” Zijn stem daalde tot een gefluister. „We moeten terug gaan, meester. Dat is het verstandigste wat we doen kunnen.”

Maar Atan Thome schudde van het lachen. „Mijn droom was waar!” riep hij. „Want zelfs dit kwam er in voor! Haal de haan over, Lal Taask en hoor hoe de hamer op het lege magazijn terechtkomt! Want elke kogel die je in je bezit had, zit in mijn pak ik heb ze weggenomen voordat het begon te schemeren.”

De mond van de Indiër zakte open. Hij besepte de waarheid van die woorden en staarde bevreesd naar de geweerloop, die op hem gericht werd. De revolver viel uit zijn vingers. Hij wist, dat Atan Thome geen genade kende. Maar Thome begon te lachen. „Sta op, bange hond! Ik houd van je, omdat je zo bevreesd bent. Je zult me naar Ashair volgen en mijn geduld niet meer op de proef stellen, begrepen?”

De schouders van Lal Taask zakten. Hij spreidde zijn handen uit in een gebaar van overgave. „Ik volg, meester,” zei hij zacht. „U zult mij deze les niet voor een tweede keer behoeven te geven.”

Door de hitte van de namiddag liepen ze langzaam langs het pad, dat evenwijdig met de rivier liep. Het terrein was ruw, voerde over hoge rotsen en langs diepe ravijnen en dikwijls was er niets meer van het pad te bekennen. De rotsen rezen hoog boven hen op en de rivier vervolgde fluisterend haar weg. Hier sloegen ze een ruwe tent op, maakten een klein vuurtje aan.

Toen het donker werd, stamelde Lal Taask, voordat hij ging slapen, een gebed tot zijn goden, maar Atan Thome

zat nog lange tijd in de vlammen te staren en hoopte dat die mooie droom weer tot hem zou komen.

De morgenzon kroop de nauwe kloof binnen en verlichtte het pad, dat ze volgen moesten. Thome volgde het met zijn vinger.

„Het is geen pad,” bromde Lal Taask. „Het is alleen maar een plek voor de berggeiten om hun dunne poten neer te zetten.

„Dan zullen we vandaag berggeiten zijn,” zei de Eurasiër. „Volg me!”

Ze volgden een nauw voetpad, dat hen hoger en hoger voerde tot aan de rand van de klippen. De zon scheen hen in het gezicht en hun pakken schenen ieder uur in zwaarte toe te nemen. Toch scheen een innerlijke kracht Atan Thome voort te drijven. Hij zweette en kreunde, maar hij riep slechts zelden zijn bediende een halt toe. Als Lal Taask struikelde, sprak Atan Thome hem nieuwe moed in. Soms zelfs zong hij.

Nu kwamen ze langs een afgrond, waar het pad niet meer dan een paar centimeter breed was. Tastend zetten ze hun voeten neer, de tenen eerst.

Beneden hen stroomde de rivier, – een band van gesmolten glas. Eén misstap en ze zouden naar beneden schieten in de diepte.

Lal Taask durfde niet in de afgrond te kijken. Met het gezicht naar de rotswand gericht, zenuwachtig met zijn trillende vingers steunpunten zoekend, die er niet waren, volgde hij zijn meester. Zijn knieën trilden en zijn benen konden hem nauwelijks meer dragen. Hij bleef kreunend staan toen hij zag, dat Atan Thome op hem wachtte.

„We zullen ons doel nooit bereiken,” stamelde de Indiër.

Thome stond doodstil en haalde diep adem. Zijn zachte handen waren ontveld door de scherpe rotsen, maar hij scheen er geen acht op te slaan. Zijn bijziende ogen, nu zonder bril,

waren op Lal Taask gericht. Met een holle stem, als of hij het tegen zichzelf had, zei hij:

„Tien minuten rustten we. Dan gaan we naar Ashair.”

„Het is dwaasheid, meester,” pleitte Lal Taask. „Alle diamanten van de wereld zijn het niet waard!”

„Houd je mond, dwaas,” zei de Eurasiër kalm. „Zelfs als we terug wilden, zouden we niet kunnen. Zie je dan niet, hoe de rotsen daarginds zijn afgebrokkeld, nadat we erlangs zijn gegaan?”

Lal Taask keek om en rilde.

Na een korte pauze ging Thome weer verder. Zijn dikke lichaam was op zo'n krachtinspanning niet berekend, maar zijn sterke wil deed hen verder gaan zonder klagen. Als hagedissen worstelden ze verder langs de loodrechte helling, tot ze beiden de uitputting nabij waren. Zelfs Thome begon het onmogelijke van hun pogingen in te zien. Maar toen maakte het smalle pad een bocht. Ze zagen een zacht glooiende helling voor zich, die in een nauwe met bomen begroeide kloof uitliep.

Atan Thome slaakte een zucht van verlichting.

De beide mannen waren zo zwak, dat ze wankelend de helling afdaalden. Toen ze de kloof bereikten, lieten ze zich op het zachte mos neervallen en bleven daar liggen met de armen wijd uitgespreid, totdat het donker werd.

Toen de nacht kwam, werd het stil in de kloof. Ze gingen met moeite overeind zitten, stonden toen moeizaam op en legden een vuurtje aan. Sinds de morgen hadden ze niets gegeten, maar ze konden geen brok door hun keel krijgen van het maal dat Lal Taask gereedmaakte. Bij de rivier vulden ze hun maag met water en kropen toen zo dicht mogelijk bij het kleine vuurtje om warm te worden.

Met de duisternis was er vreemde stilte over de kloof neergedaald. Geen kreet van een vogel, geen zoemen van een insect verstoorde de stilte. De maan gluurde nu en dan door

de wolken heen en ze bemerkten een vreemde rode gloed, die hen bescheen en daarna weer verflauwde.

„Het is hier angstig en vreemd, meester,” stamelde Lal Taask. „Voor ons..... achter ons..... Voelt U die ogen niet, die ons gadeslaan?”

„Je hebt last van het kwaad in jezelf, dwaas,” zei Thome, maar toch gluurde hij angstig over zijn schouder. Het vuur deed zijn brilleglazen glinsteren en scheen hem recht in de uitpuilende ogen.

Ze zaten te dommelen, terwijl de donkere uren voorbij gingen. Het was enige uren later, dat Lal Taask opstond om enige verse takken op het vuur te werpen. Maar schrik hield zijn uitgestrekte hand tegen.

„Allah” schreeuwde hij. „Kijk, meester!”

Want in de duisternis, bij de donkere stammen, slopen vreemde gestalten rond. Ze gloeiden van een onaards licht, – skeletachtige vormen, die naderden zonder geluid te geven.

Toen Atan Thome overeind sprong en zijn geweer greep, riep een grafstem enige woorden in een vreemde taal. Andere stemmen antwoordden en door de echo scheen het, of het geluid overal vandaan kwam.

De revolver ontgleed de hand van de Eurasiër. Met een gehuil van schrik sprong hij weg van het vuur, met Lal Taask achter hem aan. Toen Thome tegen een boomstronk aanliep en op de grond terecht kwam, stond hij niet meer op. Zijn bediende knielde naast hem neer, bedekte zijn gezicht met zijn handen.

Vol vrees wachtten de twee de schemering af, maar toen het licht werd, zagen ze dat de kloof verlaten was. Ieder ogenblik verwachtten ze nieuwe vreeswekkende gestalten te zien verschijnen, maar het bleef doodstil. Ze gingen weer op weg naar de plaats, waar ze gekampeerd hadden en bemerkten dat de voorraden zowel als de wapens verdwenen waren. Zelfs de as van het vuur was naar alle windrichtingen

verstrooid. Hun ogen zochten de bodem af naar voetafdrukken maar vonden niets.

„Dit is een plek voor boze geesten,” jammerde Lal Taask.

Atan Thome haalde de schouders op. In de duisternis had hij zijn zelfbeheersing verloren, maar toen de zon weer scheen, voelde hij zijn vertrouwen terugkeren.

„Geesten hebben geen wapens nodig,” zei hij. „Er zal dus een heel eenvoudige oorzaak zijn voor hetgeen we zagen, al weten we dat dan nu nog niet!”

In zijn geest woog hij af, hoe hun kansen stonden. Hij besepte maar al te duidelijk de desolate toestand waarin ze zich bevonden. Welke kans hadden ze nu nog om langs de rotsen terug te keren, verzwakt als ze waren en zonder wapens? En hoe moesten ze zonder revolvers het gevaar onder de ogen zien, dat voor hen kon opduiken?

Wanhopig wong hij zijn bloedende, geschaafde handen. In ieder geval, besloot hij, moesten ze iets te eten vinden. Ze liepen de kloof weer in, wapenden zich met knuppels en doorzochten het struikgewas, in de hoop, wat klein wild te vinden.

Ze vonden niets, maar hun speurtocht bracht een onverwachte oplossing voor hun probleem. Toen ze uit een groen bosje naar voren traden, sprongen rond hen heen krijgers uit het lange gras omhoog. Ze zeiden geen woord, maar lange speren werden dreigend op hen gericht.

„We sterven, meester!” riep Lal Taask en liet zich op zijn knieën vallen.

Atan Thome hief zijn handen op en staarde meer verrast dan bevreesd naar zijn overweldigers. Het waren lange kerels zag hij, die een vreemdsoortige wapenrusting droegen. Een korte tuniek, met een riem om het middel vormde het hoofdkledingstuk; op borst en rug was een vreemdsoortige vogel geborduurd. In de band, die het voorhoofd sierde, staken witte pluimen. Elke man droeg een lang mes aan zijn heup en een speer in zijn hand.

Deze mannen waren blanken, ondanks hun gebronsde huid, zag Thome, toen ze nader kwamen. Een had een lange blonde baard, een andere had onmiskenbare blauwe ogen.

De leider sprak Thome aan in een vreemde taal. De Eurasiër antwoordde in het Engels, het Frans en het Grieks, zonder resultaat. De ander fronste zijn wenkbrauwen, haalde de schouders op en gaf zijn mannen een bevel.

Thome en Lal Taask voelden, hoe een speerpunt in hun rug werd geduwd; ze werden tussen de rotsen door naar de oever van de langzaam stromende rivier gevoerd. Daar lag een open galjoen, zoals die reeds in de tijd der Pharaos de Nijl bevaren hadden. Het schip had de vorm van een vogel, dezelfde vogel, die op de kleding der krijgers was geborduurd.

De twee gevangenen werden aan boord gebracht, en wakkere krijgslieden, die hun speren gereed hielden, bewaakten hen van het achterdek af. Twintig zwarte slaven grepen de riemen en op een bevel van de leider dreef het schip langzaam de stroom af.

Atan Thome gluurde naar de zwijgende krijgers en begon hard te lachen.

Zijn bediende staarde hem bevreesd en verrast aan.

„Waarom lacht U, meester?” vroeg de Indiër.

„Ik lach,” riep Thome, „omdat mijn dromen waarheid worden! Ik lach het noodlot uit, omdat ik toch nog de Verboden Stad binnengevoerd zal worden!”

HOOFDSTUK VIII.

De man uit Thobos.

Twee dagen rust deden wonderen met Helen Gregory. De vreemde dingen, die ze gedurende haar gevangenschap had beleefd, weken in haar herinnering terug en toen het kleine gezelschap de tocht door de wildernis voortzette, was

het haar, of ze enige dagen geleden een bange droom had gehad.

Bij stilzwijgende overeenkomst hadden de anderen de leiding nu geheel aan Tarzan opgedragen. Zelfs Lavac onderwierp zich aan de bevelen van de Koning der Wildernis. Zo vlug mogelijk zetten zij hun tocht voort naar het noord-oosten. De apen van Ungo vormden een wild escorte, hoewel ze zich zelden lieten zien. Niettegenstaande het feit, dat hun voorraden gestadig minderden, liet de gezondheidstoestand van de expeditie niets te wensen over.

Vroeg in de morgen van de tiende dag dat ze onderweg waren, kwam Helen uit haar tentje te voorschijn en zag d'Arnot zwijgend bij de gloeiende as van het kampvuur zitten.

„Schildwacht-plichten?” riep ze.

Hij knikte. „Ik heb op wacht gezeten en ik heb onderwijl nagedacht.”

Zijn ogen waren rood door gebrek aan slaap, maar de vermoeidheid kon niet verhinderen, dat hij haar glimlachend aankeek. De wildernis kon zijn kleren vernielen, – ondanks dat en ondanks zijn stoppelbaard bleef hij toch een heer.

„Waar heb je over nagedacht?” vroeg ze, terwijl ze naast hem ging zitten.

„Over jou, – over ons. Over de dingen die voor ons liggen,” antwoordde hij.

„Vader en Tarzan hebben tot laat in de nacht zitten praten,” zei ze. „Tarzan gelooft, dat we het beste kunnen voortgaan tot de rivier, waar Ogabi over spreekt. We kunnen een prauw of een vlot bouwen en eindelijk een dorp vinden, waar bevriende stammen wonen.”

„Dat is verstandig,” zei d'Arnot. „Ik geloof niet dat ik rust zal hebben, voordat ik jou in veiligheid weet. Je leven is te kostbaar, Helen – te kostbaar voor mij. Ik weet dat het hier niet de plaats, noch de tijd is om over liefde te spreken, maar je moet toch hebben gemerkt.....”

„Toe, Kapitein.....” Het meisje maakte een vlug gebaar. „Ik wil niet..... ik kan geen besluit over mezelf nemen, zolang mijn broeder in gevaar verkeert. We hebben gefaald in onze poging, maar we proberen het opnieuw. We zullen een nieuwe safari bijeen brengen en Tarzan heeft beloofd, ons te zullen helpen.

Ze raakte zijn hand aan en keek hem glimlachend in de ogen. „Jullie Fransen zijn zo romantisch!”

„Wat bedoel je?”

„Luitenant Lavac denkt ook al, dat hij van me houdt, geloof ik. Zie je niet in, Paul, dat het komt doordat ik het enige meisje ben dat beschikbaar is, nu die arme Magra het zo te pakken heeft van Tarzan?”

„Wat mij aangaat, klopt dat niet,” zei hij. „Nee, met Lavac staan de zaken ook niet zo. Hij is een fijne kerel, een goed officier. Ik kan hem niet kwalijk nemen, dat hij een beetje verliefd op je geworden is.” Hij haalde glimlachend de schouders op. „Wat mijzelf betreft, ik ben geheel zeker van mijn gevoelens. Ik heb geen eetlust meer en ik staar graag naar de maan. Als het zo door gaat dan zal ik je naam in de boomstammen gaan snijden en ernaar verlangen dat je een balkon had, zodat ik eronder kon gaan staan om je een serenade te brengen.”

Ze lachte en raakte weer zijn hand aan.

„Je bent me d'r eentje, Paul. Ik ben blij, dat je nog gevoel voor humor hebt. Dat schijnt met die arme luitenant nu niet bepaald het geval te zijn. Komt het, doordat je meer ervaring hebt op dit gebied?”

„Ik heb nog nooit iets dergelijks meegemaakt,” zei hij. „Het is een vreemde en heerlijke soort koorts, ik hoop er nooit van beter te worden.”

Het gesprek werd afgebroken, doordat ze aan de rand van het oerwoud stappen hoorden. D'Arnot sprong overeind, maar liet zijn geweer zakken toen hij Tarzan ontwaarde,

die tussen zijn apen in stond. De Koning der Wildernis droeg een reebok, die een van zijn speren had neergeveld.

Lavac kwam uit de tent, die hij met Arthur Gregory deelde, zijn hand rustte op de kolf van zijn revolver. Zijn donkere wenkbrauwen trokken zich samen, toen hij de apen zag.

„Mon Dieu!” riep hij uit. „Moeten die kwalijk riekende dieren dan altijd voor onze voeten lopen? Het zien van hen alleen is voldoende om een man ziek te maken.”

„Je schijnt er niets op tegen te hebben het fruit te eten, dat zij verzamelen,” zei Tarzan. „Ze zijn mijn volk en ze gehoorzamen mijn bevelen.”

„Ze zullen ons nog eens aanvallen en ons allemaal vermoorden,” zei Lavac. „Als we verstandig zijn, dan zullen we ze nu verjagen.”

„Ze gaan met ons mee,” zei Tarzan. Geduldig legde hij nog eens uit, dat ze geen mens kwaad zouden doen, als de mensen op een afstand van hen bleven en hen niet aanraakten. Ze konden op heel veel manieren behulpzaam zijn.

„Deze mensapen,” ging Tarzan verder, „zijn hoogst intelligent. Ze hebben het nut van samenwerking weten in te zien, waardoor de mens hen niet zo gemakkelijk kan overheersen als andere dieren van lagere orde. Als ze getergd worden zijn het uitstekende vechters, ze zullen ons beschermen tegen mensen zowel als tegen wilde dieren.”

Hij sprak Ungo aan, maakte een gebaar en de harige beesten verdwenen in het oerwoud.

Die nacht, nadat ze een kampvuur hadden aangelegd, ging Lavac op een boomstronk naast Helen zitten. De stramme luitenant was een aangenaam causeur en verschillende van zijn opmerkingen deden het meisje hartelijk lachen.

„Ik wilde, dat ik mee kon doen,” zei Lavac. „Maar er is geen vreugde in mijn hart.”

„En waarom niet, luitenant?”

„Omdat mijn hart van U vervuld is, mam'selle. Maar mijn

hart is bedroefd, omdat U mij behandelt als de aapachtige onderdanen van de aapmens.”

Het meisje vond de stramme piloot niet onsympathiek. Hij maakte zich nog steeds zorgen over zijn vernielde vliegtuig en zijn plotseling afgebroken carrière, wist ze. Ze wilde niet onvriendelijk tegen hem zijn.

Ze lachte weer. „Als U terug bent in Loango, – of in Parijs waar alle vrouwen knap en vrolijk zijn, zult U vergeten dat ik besta!” zei ze.

Hij staarde naar haar in het maanlicht en raakte met zijn vingertoppen haar hand aan, maar zij trok zich terug.

„U bent zo mooi en zo koel als die maan daar,” zei hij. „En toch bent U in staat te beminnen met heel Uw hart. Waarom kan je niet van me houden, Helen? Ik ben van een goede familie, ik beschik over een aardig kapitaal. Ik zou je.....”

„Nee! Toe, scheid uit, luitenant,” zei ze.

„Is het om d’Arnot?” riep hij uit. „Heeft die kerel met zijn lange neus soms leugens over mij verteld? Ik waarschuw U, mam’selle, pas op voor hem! Hij is een vrouwenjager.”

Het meisje stond op en woede verstikte haar stem. Wat een verschil met de waarderende woorden, die d’Arnot aan zijn medeminnaar had gewijd!

„Dat is genoeg, Luitenant,” zei ze en liep naar de plek, waar Magra naast haar vader zat. Lavac bleef een ogenblik woedend staan, maar na enige tijd ging hij naast Tarzan en Ogabi aan de andere kant van het vuur zitten.

„U zult vannacht met Gregory de wacht moeten houden,” zei de Koning der Wildernis tegen hem. „Ik vertrek tegen de morgen om de omtrek te verkennen en zal later weer terugkomen.”

Lavacs lippen krulden zich. Het was een bezoeking voor een gentleman om zich door een wilde te laten commanderen, maar hij klaagde niet. In zijn brein vormde zich een plan. Als er iets met Tarzan zou gebeuren, – een kogel in de rug

bijvoorbeeld, dan zou een ander in de gelegenheid zijn de expeditie aan te voeren. En de stoere luitenant vond, dat hij zelf daar buitengewoon geschikt voor was.

Helen Gregory zou hem met andere ogen zien, als hij eenmaal de leiding op zich had genomen. Ze zou bemerken dat Marcel Lavac met ijzeren hand, maar met een fluwelen handschoen er overheen, de zaken te besturen wist. Hij glimlachte.

Tarzan keek de man even aan, staarde toen naar de hemel. Dat rode licht was nu nader gekomen. De anderen wisten het niet, maar de Verboden Stad was nu niet ver meer.....

Het was vroeg in de morgen, toen Tarzan stond uit te kijken aan de rand van een berghelling en een rustig stromende rivier voor zich zag. Het terrein voor hem was open, maar rotsig en kaal. Boven de lage heuvels in de verte stak de kegel van een krater omhoog.

„Tuen-Bake,” zei de aapmens hardop.

Hij klom in de top van een boom, die het dichtst bij hem stond en tuurde in het rond. Een vreemd land, vond hij, want op de vlakten graasden geen kudden en in de bomen zongen geen vogels. Hij zag geen enkel teken van levende wezens.

Hij daalde weer naar de aarde en liep een smal pad langs, dat evenwijdig met de rivier liep. Zelfs de rivier scheen vreemd, het water was diepgroen gekleurd en scheen door geheimzinnige krachten te worden voortgestuwd het smaakte naar mineralen.

Met al zijn zenuwen gespannen schreed de aapmens voort. Er hing een vreemde geur in de lucht en op de grond waren dagenoude sporen te zien van schepselen, die hij niet kende. Dit was een land, waar gevaren dreigden die buiten zijn ervaring lagen. Behoedzaam sloop hij verder.

Op een smalle strook aarde tussen plekken versteende lava zag hij de afdruk van een grote voet. Het rook hier naar

reptielen. De afdruk was buitengewoon groot en Tarzan herinnerde zich het grote monster dat hij gezien had, toen het vliegtuig in het meer was gedaald. De aapmens vreesde geen enkel levend wezen, maar toch had hij er geen lust in, zich onnodig aan een dergelijke tegenstander te laten zien.

Maar toch vluchtte hij niet, toen hij voor zich uit een vreselijk sissen en grommen hoorde. Zijn nieuwsgierigheid was groot en bovendien was het noodzakelijk, te weten welke gevaren de expeditie langs dit pad dreigden. Hij vermeerderde zijn snelheid, maar bleef op zijn hoede. Van een hoog rotsblok af zag hij de oorzaak van die vreemde geluiden, maar hij zag ook een man, die op het punt stond te sterven.

Aan het eind van een kloof, met zijn rug tegen de rotswand, stond een blanke krijgsman in vreemde wapenrusting. Met een puntige speer bedreigde hij een schepsel als Tarzan nog nooit tevoren gezien had. De huid was met dikke schubben bedekt en op de lange hals zat een langwerpige hoofd. Het dier met de brede achterpoten, die het wijd uiteen had geplant, had tussen de vreselijke slag tanden door een bruine gespleten ton uitgestoken, gereed om te doden. Waarschijnlijk wist de aapmens het niet, maar hij aanschouwde een exemplaar van de verschrikkelijke Tyrannosaurus Rex, de machtige koning van de vleesetende reptielen, die de aarde onveilig maakten, toen de tijd nog jong was. Het schepsel daar beneden was klein in vergelijking met zijn voorouders, die in de oertijd de aarde bevolkten, maar het was toch nog altijd groter dan een volwassen stier.

De krijger zat in de val, geen ontsnappen was meer mogelijk. Hij kon de rotswand achter zich niet beklimmen en zijn speer was slechts een nietig wapen tegen het sissende monster. Maar toch zag Tarzan in de man een wezen, van wie hij inlichtingen zou kunnen krijgen over dit vreselijke land.

Slechts een man, die geen vrees kende, zou het durven wagen, tussenbeide te komen. Zo'n man was Tarzan. Toen het sissende monster zijn prooi naderde, sprong de Koning

der Wildernis van zijn rotsblok naar beneden. In zijn hand glom zijn lange jachtmes.

De krijgsman die zijn puntige speer ophief, keek verwonderd naar de bronzen reus, die zich uit de blauwe lucht op de rug van het monster had laten vallen, dat hij in hopeloze vertwijfeling had aangestaard. Hij was jong en baardeloos, deze krijgsman en had een innemend gezicht. Een zwarte pluim wuifde heen en weer boven zijn donkere haar en de voor- zowel als de achterkant van zijn vreemde tuniek waren geborduurd met de gestalte van een stier. Een kreet van verrassing ontsnapte zijn lippen toen hij zijn bevrijder zag en een ogenblik leunde hij tegen de rotswand aan. Hij zag hoe het mes van de vreemdeling tevergeefs de geschubde nek van het monster te doorboren zocht. De slagen kwamen met spoed en kracht neer, terwijl de man zijn arm om de hals van het monster heen sloeg. Maar zonder succes.

De krijgsman had gemakkelijk kunnen ontsnappen, maar hij was geen lafaard. Hij vloog de aapmens te hulp, op hetzelfde ogenblik, dat Tarzan een kwetsbare plek had gevonden in het strottenhoofd van de dinosaurus. Steeds weer verdween het bebloede mes in de keel.

Het grote reptiel zwaar gewond, liet een woedend gesis horen en wierp zich om in een vergeefse poging, zijn aanvaller van zijn nek te werpen. Het dier drukte zich tegen de rotswand aan, maar reptielen sterven moeilijk, het was nog niet met het monster gedaan. Toen Tarzan's mes de slagader doorsneed, trof de scherpgepunten speer van de jonge krijgsman het dier in het hart. Het lichaam zakte in elkaar en bleef doodstil liggen.

De beide vreemdelingen, die gemeenschappelijk voor hun leven hadden gevochten, keken elkaar over het karkas aan. Geen van beiden wist wat de ander in het schild voerde en allebei waren ze op hun hoede, terwijl ze een communicatiemiddel zochten, dat beter bevredigde dan gebaren. Eindelijk kwam de krijger op een taal, die beiden verstonden, een taal

die zijn volk had geleerd van de gevangen bosjesmannen, die zij de slavernij hadden opgelegd: het Swahili. Hij sprak de eerste woorden aarzelend uit, maar Tarzan verstond hem.

„Ik ben Thetan van Thobos,” zei de krijger. Hij raakte voorhoofd en lippen aan en de borstkas boven het hart. „Ik dank U mijn leven en die schuld zal worden afbetaald voor zover het in mijn macht ligt. Bent U vriend of vijand van Thobos?”

„Ik ben Tarzan,” zei de aapmens, „Laat ons vrienden zijn.”

De krijgsman boog zijn speerpunt ter aarde en glimlachte. „Vrienden,” stemde hij toe. „Vertel me nu eens hoe ik je kan vergoeden wat je voor me gedaan hebt?”

„Ik wil naar Ashair gaan,” zei Tarzan.

De glimlach van de krijger verdween. „Gij Gehol!” riep hij. „Welke man wil dat niet? Ik zou mijn hoofd geven, als ik in Ashair kon zijn, het bevel voerend over een duizend goede speren. Maar..... ben je een vriend van de honden van Ashair, vreemdeling?”

Tarzan schudde het hoofd. „Ik ben niet alleen,” legde hij uit. „De rest van mijn gezelschap komt nader en daarbij zijn de vader en de zuster van de man, die waarschijnlijk gevangen gehouden wordt in de Verboden Stad. Het is om hem te bevrijden, dat we naar hier zijn gekomen.”

„Ben je tien legioenen sterk?” vroeg de krijger. „Zijn je krijgslieden dapper en zwaar bewapend? Als dat zo is, dan heb je een kans om Ashair te bestormen en jullie man te bevrijden. Als het niet zo is..... vreemdeling ga dan terug naar de plek vanwaar je gekomen bent!”

Tarzan glimlachte. In antwoord op het uitnodigende gebaar van Thetan volgde hij hem naar de rand van de kloof, waar ze het pad konden overzien. Daar vleiden ze zich op het zachte mos neer.

„Onze krijgers zijn gering in aantal en we bezitten maar weinig wapenen,” zei de aapmens, „Toch moeten we naar

Ashair gaan.” Hij hield even op met spreken. „Als je denkt, dat je mij iets schuldig bent, vertel me dan van Ashair.”

„Ashair.....” De krijger sprak de naam vol afschuw uit. „Luister!”

Het was een oude geschiedenis van wedijverende stammen, die hij vertelde. In de krater van Tuen-Baka lag een groot meer. Horus was de naam ervan. Op de heuvels in het noorden was de omwalde sterkte van Thobos. In het zuiden lag Ashair, de Verboden Stad. In een ver verleden had één enkele koning over beide de scepter gezwaaid, maar nu woedde een oorlog tussen de beiden.

Thetan vertelde van de aanvallen der Ashariërs. Hij sprak van hun wreedheden, hun gemene martelingen en folteringen. Koningin Atka voerde daar de heerschappij, een wrede vrouw met een zwart duivelshart in haar verrukkelijk mooie, blanke lichaam. Haar priesters waren gemeen, haar tempels profaan.....”

„Wacht,” zei Tarzan. „Wat is de oorzaak van de oorlog tussen jullie?”

De krijger wuifde met zijn hand. „Het was voor mijn tijd en voor mijn vaders tijd. De wijze ouden weten het, ze hebben het in dikke boeken beschreven.”

De Koning der Wildernis verborg zijn glimlach. „En wat is de Vader der Diamanten, waar ik van gehoord heb?”

Zijn metgezel sloeg hem achterdochtig gade. Hij verviel weer in zijn eigen tongval, mompelde iets voor zich heen, maar gaf geen antwoord.

„Je hoeft me niet te antwoorden, als je niet wilt,” zei Tarzan in het Swahili. „Ik ben voornamelijk benieuwd om je land te leren kennen. Wil je me de veiligste weg wijzen om er te komen?”

Thetan aarzelde. „Ons land is verboden voor vreemdelingen,” zei hij. „Zo willen de eeuwenoude wetten het. Maar als je werkelijk een vijand van Ashair bent.....”

Hij aarzelde.

Tarzan sloeg hem gade en eindelijk zei de jonge krijger:

„Ik ben Thetan en Herat van Thobos. de Koning is mijn Oom. Ik zal hem vertellen, dat je een groot krijgsman bent, hier gekomen om ons de overwinning te brengen en dat je het leven van zijn neef hebt gered. Misschien wil hij naar me luisteren, misschien zal ik hem kunnen overtuigen.”

Maar dit alles zou veel tijd in beslag nemen, legde hij uit. Hij was gekomen langs een geheime weg, die alleen de krijgers van zijn stam bekend was, om de mannen van Ashair te bespieden. De bemanning van een vijandelijk galjoen had hem ontdekt en achtervolgd. Zelfs nu konden ze nog op hem jagen.

„Zoeken hun galjoenen de rivier af?” vroeg Tarzan.

Thetan knikte. „Ze zijn hier gezien, maar toch behoeven we hier niet bang te zijn. Vreemde monsters, tien keer zo groot als degenen, die jij hebt neergeveld, sluipen langs deze berghellingen en vliegen er overheen. Bovendien wordt er gezegd, dat het boze geesten zijn, die ieder die hen durft naderen, weggagen.”

De Koning der Wildernis haalde de schouders op.

„Kom mee naar mijn kamp en breng er de nacht door,” inviteerde hij. „Dan kunnen we de zaak met mijn metgezellen bespreken.”

Maar de jonge krijgsman maakte tegenwerpingen.

„Nee,” protesteerde hij. „Ze zijn vreemden voor me en alle vreemden zijn vijanden.”

„Mijn vrienden niet,” stelde de aapmens hem gerust. „Ik geef je mijn woord, dat ze je geen kwaad zullen doen. In de wereld waar zij vandaan komen zijn vreemdelingen geen vijanden, tenzij ze bewijzen het wel te zijn!”

„Wat een vreemde wereld moet dat zijn,” merkte Thetan op. „Maar ik zal je op je woord geloven en met je meegaan.”

Ze vertrokken samen en volgden het pad langs de rivier. Ze hadden nog geen halve mijl afgelegd, toen de aapmens zijn metgezel bij de schouder greep en hem achter een rotsblok trok. Gedurende enige minuten zagen noch hoorden ze iets,

maar toch had Tarzan's instinct hem niet bedrogen. Toen ze neerhurkten, verscheen een prauw die de vorm had van een vogel, in de bocht der rivier. Regelmatig bewogen de riemen, snel naderde het vaartuig. Ze hoorden gezang en op het achterdek zagen ze een troep blanke krijgslieden, die spiedend de beide oevers langs tuurden.

De twee bleven verborgen tot de galjoen uit het gezicht was verdwenen, op weg naar Tuen-Baka. Het was niet nodig, dat Thetan vertelde, dat die fiere krijgers met hun witte pluimen deel uitmaakten van de lijfwacht van de Asharische koningin.

„Kom,” zei Tarzan.

Hij liep naast de jonge krijgsman voort, terwijl deze hem vertelde hoe hij met zijn oom, Koning Herat, dacht te handelen. Hij zou morgen terug gaan naar Thobos en hij zou binnen vier dagen weer terug zijn, als de koning er in toestemde, dat de vreemdelingen binnen de stad kwamen. Als hij niet terugkeerde zouden ze weten, dat Koning Herat weigerde. In dat geval moesten ze dadelijk de terugreis aanvaarden, want anders zou de wraak van Tuen-Baka op hen nederdalen.

Tarzan knikte, hij scheen aandachtig naar het lange verhaal te hebben geluisterd. Maar in werkelijkheid was zijn brein met andere dingen bezig. Hij vormde een plan en in zijn verbeelding zag hij reeds de uitwerking er van.

Langs de rivier groeiden planten, waartussen Tarzan zich met zijn apen verbergen kon. Als er dan weer een grote galjoen langs voer, zou hij met de dieren uit zijn schuilplaats te voorschijn springen. Door zulk een plan moest het mogelijk zijn, de grote boot te overmeesteren en Tarzan zag zich al in gedachten op het achterdek staan, terwijl de apen naast de roeiende slaven waren neergehurkt.

Zijn lippen krulden zich. Het plan was goed. Dat zou de vlugste en gemakkelijkste weg naar Ashair zijn!

„Kom,” zei hij tot Thetan. „We moeten ons haasten.”

„Wijs mij de weg, vriend,” zei de Thobotiaan.

HOOFDSTUK IX.

Hersenwerk.

Naast de barakken van de wacht, die aan de oever van het meer waren gebouwd, zijn grotten, die de handen der slaven in de rotsen hebben uitgehouwen.

Het was donker daarbinnen en het water droop langs de muren. Geen man kon het lang in die donkere kerkers uithouden.

In een van die nauwe cellen waren twee gevangenen met ijzeren kettingen aan ruw houten banken vastgeklonken. Ze zaten in het donker, dat alleen verbroken werd, als de wacht met een vlamme toorts langs kwam. Ze zaten de meeste tijd zwijgend naast elkaar en geen van hen wist precies te vertellen, hoeveel dagen ze nu al in gevangenschap hadden doorgebracht. Lal Taask scheen het een eeuw geleden toe, dat hij met een speerpunt in zijn rug aan boord van het galjoen was gebracht. Voor hem had de werkelijkheid daar opgehouden, de rest was een bange nachtmerrie. Over de rivier waren ze geroeid, recht op de steile wanden van Tuen-Baka af. Toen waren ze door een natuurlijk tunnel gegleden, waar het zo donker was als de nacht. Over het water, waarin de tunnel uitmondde, lag een grijze mist en eindelijk was de boot gemeerd aan een houten plankier.

Speerpunten hadden de gevangenen gedwongen op te staan en zich aan de wal te begeven. Ze waren de trappen opgeklimmen, die naar een groot stenen bolwerk voerden en machtige officieren van hoge rang met witte pluimen op hun hoofd hadden hen in een vreemde taal ondervraagd. In het Portugees en Russisch had Atan Thome geantwoord, maar ze verstonden hem niet.

De bewakers hadden hen naar dit hol gebracht, waaruit geen ontsnapping mogelijk was. Ze zouden hier sterven, wist Lal Taask, zoals hij wel voorzien had.

Hij trok aan zijn baard en zond een angstig gebed omhoog. Atan Thome, zijn meester, beantwoordde zijn gekreun met een grijnslach.

Want zelfs nu nog was Atan Thome niet terneergeslagen. Hij lachte en zong, hij riep de bewakers aan, als ze langs kwamen. Hij sprak van zijn vrijheid, of zijn gevangenschap slechts een kwestie van uren was en pochte over alles wat hij zou doen, als hij eerst maar de Vader der Diamanten in zijn bezit had.

„Zing je nog steeds hetzelfde lied?” vroeg hij. „Je vrolijkheid steekt me aan, Lal Taask en ik zal met je mee neuriën.”

Hij begon een Engels zeemansliedje te zingen, maar middenin brak hij af en luisterde naar vreemde klanken in de lange gang, die voor de cellen liep. Spoedig daarna scheen een vaal licht door het tralievenster, er werd een luikje opengedaan en twee aarden schotels werden naar binnen geduwd, binnen het bereik der gevangenen.

„Ha” schreeuwde Atan Thome. „Wel bedankt, schildwacht! Caviaar en fasantenrug, zie ik. En weer champagne erbij. Mijn complimenten voor je uitstekende kok.”

Lal Taask staaarde naar het bord voor hem. Er lag een hardgebakken stuk kaak op en er stond een kopje water naast. Dit was onveranderlijk hun menu, tweemaal per dag sinds hun gevangenschap.

„Waarom maak je grappen tegen hen, die je niet kunnen verstaan?” bromde Lal Taask. „Moet je er om lachen dat ze ons laten doodhongereren?”

„Lachen is goed voor de spijsvertering,” zei de Eurasiër kalm. „Bovendien schijn je niet opgemerkt te hebben, hoe buitengewoon veel verstand onze bewakers van porties hebben. Ze weten precies, hoeveel ze iemand moeten geven, zodat hij niet van honger sterft.”

Hij nam het stuk droge kaak op en bekeek het glimlachend. „Dat is goed voor mijn lijn, Lal Taask! Ik ben al dikwijls van plan geweest om een vermageringskuur te beginnen. Wat

vriendelijk van de Ashariërs, om me daarbij te helpen. Binnen een paar jaar zal ik zo slank zijn als een den!”

Zijn metgezel kreunde. „Je maakt grappen,” zei hij. „Denk aan mij, die nooit een ons te veel vet onder zijn huid had. Mijn borstbeen steekt nu al door mijn vel! Ik verzeker U, meester.....”

„Stil!” schreeuwde Thome plotseling. „Luister!”

Een gloeiende toorts werd voor de deur gehouden en daar buiten klonk stemgemompel. Atan Thome sprong van zijn bank op; de kettingen spanden zich, want hij was zo dicht mogelijk naar de deur toe gelopen om te luisteren.

Een schrille kreet van zijn lippen. „Dwaas die ik ben!” gilte hij. „Het is Swahili, dat ze daar spreken. Ze verstaan Swahili!”

Als een wildeman begon hij te schreeuwen, riep de bewakers aan in de taal der wildernis.

Na een paar minuten werd de deur van de cel opengeworpen en trad een bepluimde krijger binnen. In de gang stond een zwarte slaaf die een toorts omhoog hield om het kleine vertrek te verlichten. Deze krijgsman was het hoofd der officieren die de gevangenen bij aankomst had ondervraagd, een lange man met een haviksneus en een bruine baard. Hij keek hen vol achterdocht aan.

„Wat heeft dit te betekenen?” vroeg hij duidelijk in het Swahili. „Waarom heb je het feit verborgen gehouden, dat je de taal van onze galeislaven spreekt?”

Atan Thome nam de man kalm op, wist zijn opwinding meesterlijk te verbergen. „Daar waren goede redenen voor, Kapitein,” zei hij. „Goede redenen, die ik U verklaren kan. Maar eerst zou ik van U willen weten, waarom wij gevangen werden genomen? Waarom heeft men ons niet verhoord?”

Lal Taask staaarde de Eurasiër aan, verwonderd over zoveel brutaliteit. De wenkbrauwen van de grote krijgersman trokken zich samen.

„Je bent gevangen genomen,” zei hij, „omdat je het gewaagd hebt, te dicht bij de Verboden Stad te komen. Zo is de wet. En wat het verhoor betreft..... Waarom zou Koningin Atka zich bemoeien met gele honden, die niet eens een verstaanbare taal spreken?”

„Ah,” zei Thome zacht. „Koningin Atka. Bent U er zeker van, Kapitein, dat de Koningin weet, dat wij gevangen zijn genomen?”

„Ik dacht van niet,” ging Thome ongedwongen verder. „Dat is een grove vergissing, want ik heb een belangrijke boodschap voor Hare Majesteit. Het zou wel eens betrekking kunnen hebben op een witte reus en een bende krijgers, die op weg zijn naar Ashair.”

De officier staarde hem aan, maar gaf geen antwoord.

„Spreek op!” riep de officier ongeduldig. „Vertel me, wat je weet en ik zal het persoonlijk aan de Koningin berichten.”

„Ik moet het zelf aan de Koningin zeggen,” zei Thome. „Kom, Kapitein, maak deze ketting los en leid me voor haar. Ik zou dan zelfs kunnen vergeten, van Uw verzuim te reppen, dat U haar onze aankomst niet heeft gemeld!”

Maar de list ging niet op. De officier staarde zijn gevangene een ogenblik besluiteloos aan, toen klemde hij vastberaden zijn tanden op elkaar.

„De Koningin van Ashair staat geen audientie toe aan iedere gele hond, die hier toevallig aankomt,” zei hij koel. „Als je inlichtingen wilt verstrekken, zeg het dan aan mij. Als je niet wilt, houd dan je mond.”

Hij gaf de toortsdrager een teken, stapte naar de deur.

„Denk er nog eens over, Kapitein,” riep Thome hem na. „Als er een ramp over Ashair komt, dan draagt U de verantwoording!”

Maar de deur van de cel werd al weer gesloten.....

Weer zaten de beide gevangenen in diepe duisternis op hun houten banken.

„Wat is dit voor een dwaasheid?” jammerde Lal Taask.

„Waarom heeft U gelogen over witte reuzen en een bende krijgers?”

De Eurasiër haalde de schouders op. „Zijn je oren doof?” vroeg hij spottend. „Dat was het gesprek dat ik buiten de deur heb opgevangen, voordat ik schreeuwde. De voorposten hebben een troep vreemdelingen bescied, aangevoerd door een blanke, die slechts een luipaardenhuid draagt. Kun je je indenken, wie dat is?”

Lal Taask slaakte een kreet. „Maar wat weet U van Gregory’s safari en hun plannen?” wierp hij tegen. „En waarom staat U erop, de boodschap persoonlijk aan de koningin over te brengen?”

„Je bent een goede bediende, blinde uil,” zei Atan Thome. „Allah gaf je zachte handen en vlugge voeten, maar hij schonk je geen hersens.”

„Mijn meester is alwetend,” zei de baardige Indiër. „Ik bid dat hij zo zijn hersens zal laten werken, dat ik een goed middagmaal krijg en een kar waarin ik weg kan rijden vanuit dit vreselijke oord.”

De vette Eurasiër lachte. „Dat zal gebeuren!” riep hij uit. „Maar domoor, kun je dan niet inzien, dat het niets te beduiden heeft, wanneer ik met huurlingen spreek? Als we de koningin persoonlijk kunnen bereiken, dan kan ik onze zaak bepleiten met de zachtste tong van Afrika. Waarom moeten we ons lot in handen geven van die dikkop van een kapitein, die ons gele honden noemt?”

„Maar we zullen hier van honger sterven..... de kapitein zal niet wederkeren.....”

„Binnen een uur zal hij weer hier zijn,” zei Atan Thome vol vertrouwen. „Herinner me er dan aan, dat ik er op sta, mijn bril terug te krijgen, die hij mij afgenomen heeft. Want anders kan ik geen hand voor ogen zien in het zonlicht.”

Het was twee uur later. Een groep mannen stond op het plankier even buiten de barakken van de lijfwacht van Ashair. Temidden van een groep bepluimde krijgslieden stond een

dikke kerel; hij ademde op zijn brilleglazen en poetste ze op met zijn mouw. Hij zette zijn zonnehelm een tikje schuin.

„Wees er van overtuigd, Kapitein,” zei hij, „dat ons misverstand vergeten is. Laten we zeggen, dat ik eerst vanmorgen ben aangekomen.”

„Goed.”

De lange Ashariër boog.

Achter zijn meester stond Lal Taask, nog steeds niet in staat, aan zijn geluk te geloven. Ze hadden goed gegeten en hun kleren waren haastig gereinigd. Een kleine bark kwam aan om hen naar het paleis te brengen. De Brits-Indiër knipte met zijn ogen tegen het zonlicht, dat hij niet gehoopt had, terug te zien.

Voor hen strekte zich het water uit van een blauw meer, dat de bodem van de grote krater van Tuen-Baka bedekte. Geen mist onttrok nu de wijde oppervlakte aan het oog en in de verte zagen ze de torens van een stad die veel geleek op die, welke vlak bij hen lag.

„Thobos,” zei een stoere bewaker en wees naar de andere oever.

De bark kwam met zijn neus tegen de kade aan en drie krijgers begaven zich aan boord met Thome en Lal Taask. De twee Oosterlingen zaten in het midden, terwijl negerslaven hen naar een andere kade in de verte roeiden.

„Zie je,” fluisterde Thome in zijn moedertaal, „de torens schitteren als juwelen in de zon. De grootste is van het paleis, zeggen ze en daar wacht ons de Vader der Diamanten. Hij wacht tot ik hem aanraak, tot mijn dromen waarheid worden.....”

Maar zijn metgezel had naar de overkant gestaard en zijn magere lichaam rilde. „Bij de baard van de profeet!” mompelde hij. „Kijk! Meester!”

Thome leunde voorover en tuurde in het water. Verwonderd trok hij de wenkbrauwen op. Het water was glad als

een spiegel en doorschijnend als glas. Vreemdgevormde vissen zwommen voorbij en beneden hem was de bodem van het meer, die een gouden gloed afwierp.

Maar hij zag nog meer, daar op de bodem!

Een tempel met torens en smalle vensters. Er was licht, dat groenachtig uit de vensters naar buiten scheen. Het flikkerde en danste.

Hij hield zijn adem in. Werd het nu rood dat licht? Kwam er een grote vis uit de tempeldeur naar buiten zwemmen?

Nee, het was geen vis. Daar in de groenachtige diepte nam de gestalte vormen aan, geweldige vormen. Maar het was een mens. Het lichaam had armen en benen en het hield een drietand omkneld. Met langzame passen schreed de mens verder over de groene bodem.

Toen Thome opkeek zag hij de strenge blikken van de krijgslieden op zich gericht. Verschillende vragen kwamen in hem op, maar hij voelde, dat ze niet beantwoord zouden worden. Hij glimlachte en sloeg zijn armen over elkaar. Toen hij weer naar beneden keek, zag hij slechts het blauwe water. Ze naderden nu de oever.

Stenen treden leidden van de kade naar de muren der stad. Wachters keken van de torens naar beneden en uitdagend werd hun bevolen stil te staan. Toen het wachtwoord was gesproken, zwaaide de zware poort langzaam open. Andere krijgers vergezelden de groep door nauwe, kronkelende straten. Ze kwamen langs een lange rij slaven, die grote manden op hun schouders droegen en naakte kinderen liepen hen achterna, riepen hen scheldwoorden toe, die ze niet konden verstaan.

„Moge Uw tong sluw zijn, o meester!” bromde Lal Taask in zijn baard.

Het paleis was geheel van wit marmer opgetrokken, de hoge ramen waren slechts smal. De trappen die naar het bordes voerden waren geflankeerd door twee beelden van

zwart marmer, die dezelfde vogel voorstelden, die de wapenrustingen der krijgers versierde. Ze traden door fraai gebeeldhouwde deuren het paleis binnen.

Ze kwamen in een lange zuilengang, waar bepluimde krijgers in de houding stonden. Het licht viel door gekleurde vensters naar binnen. Zwijgend schreden ze verder langs de glazen vloer tot de plek waar een man achter een tafel hen opwachtte. De mannen bleven staan, duwden Thome en Lal Taask naar voren.

„Dit zijn de vreemden, o, Akamen!”

De man zat achter een lessenaar van gepolijst ebbenhout. Hij droeg dezelfde eenvoudige kleding als de anderen, maar van betere stof. Een gouden band omspande zijn voorhoofd en armbanden van hetzelfde materiaal rinkelden aan zijn harige polsen. Hij was een reus van een man, zijn gladgeschoren gezicht verried dat hij veel had nagedacht.

„Wie zijn jullie,” vroeg hij met een stem, die gewend was te commanderen. „Jullie ware namen. Waar kom je vandaan?”

Thome haalde diep adem en begon.

Met brede gebaren legde hij glimlachend het geval uit. Hij was een wetenschappelijk man, zei hij in vloeiend Swahili. Zijn dragers waren gedeserteerd, hadden al zijn bezittingen meegenomen. En toen, na lange omzwervingen.....

De grote officier hoorde hem tot het einde toe aan. Eindelijk haalde hij de schouders op. „Je mag de waarheid spreken of je mag liegen,” zei hij. „Het maakt geen verschil. Ashair is verboden en de vreemdeling, die Tuen-Baka betreedt, verlaat die plaats nimmer meer. Wat er van hem wordt, of hij de dood vindt of ons dienen mag, dat hangt van Koningin Atka af, wier nederige dienaar ik ben.”

Atan Thomas maakte een diepe buiging. „Ik hoop eveneens Hare Majesteit van dienst te kunnen zijn. In ieder geval leg ik mijn lot vol vertrouwen in haar handen.”

De grote Ashariër nam hem van hoofd tot voeten op.

„Begrijp ik het goed dat je ons iets kunt vertellen over een naderend gevaar?”

Thome glimlachte. „Voor Hare Majesteit..... ja.”

De officier knikte. Deze man scheen dadelijk te weten, wat hem te doen stond. De Eurasiër begreep, dat zijn leugens doorzien waren.

De officier wenkte de krijgslieden.

„Breng deze mannen naar de troonzaal!”

De twee werden naar een vleugel van het paleis gebracht, dat op het meer uitzag. De krijgslieden hielden zware gordijnen opzij en de beide Oosterlingen traden een grote zaal binnen. Door de hoge vensters scheen een exotisch licht naar binnen en er hing een vreemde, doordringende geur. Aan het einde van de zaal zat een vrouw onder een troonhemel.

Naast de troon stonden grote krijgers met speren gewapend. Daarachter knielden zwarte slaven neer en aan de rechterkant stond de machtige gestalte van Akamen, de armen over de borst gevouwen.

Door welke geheime gang was die man zo snel hier gekomen? vroeg Thome zich verwonderd af. En waarom?

Maar nu was hij de troon zo dicht genaderd, dat zijn bijziende ogen de koningin konden aanschouwen en al het andere zonk bij haar in het niet. Hij wilde zich voor haar op de knieën werpen, maar hij beheerste zich. Hij boog slechts nederig zijn hoofd.

Nooit te voren had hij ergens op aarde zo'n vrouw aanschouwd. Donkere ogen, ravenzwarte haren, volle rode lippen, die iedere man verlangen zou, wild te kussen. Het vlees van het naakte bovenlichaam had de kleur als oud ivoor en scheen zo zacht als zijde.

Hij sloeg zijn ogen weer op, toen ze Akamen aansprak in een taal, die hij niet verstond. Haar haren waren zo gekapt, dat ze hoog boven haar blanke voorhoofd uitkrulden. Daartussen waren witte struisveren en juwelen aangebracht, die tesamen een kroon vormden. Haar handen lagen in haar

schoot; ze hield een zweep vast met een gouden handsvat. In de andere hand hield ze het amberen mondstuk van een kristallen waterpijp. Grijs rook kringelde uit haar fijn gevormde neusgaten.

„Spreek!” klonk de diepe stem van Akamen. „Hare Majesteit luistert. Ze wil horen van de gevaren, die daar buiten dreigen!”

Atan Thome maakte zijn lippen nat met de punt van zijn tong. Achter de dikke glazen glommen zijn bruine ogen van vrees. Maar de wanhoop maakte zijn tong glad, terwijl hij sprak.

Hij was een arme, nederige onderzoeker der wetenschap, zei Atan Thome. In de rimboe had hij de gewoonten der insecten en vlinders bestudeerd, opdat de mensheid er zijn voordeel mee zou kunnen doen. Maar er waren nog andere mannen daar, hun gedachten waren vervuld van bloedschande en roof. Hij had een safari van zulke mannen ontmoet, nog niet veel dagen geleden. Hij had ze horen spreken over Tuen-Baka en de Grote Vader der Diamanten.

De Koningin ging rechter op haar troon zitten. De ogen van Akamen flitsten kwaad.

„Spreek verder,” beval hij.

Met vele geheimzinnige oorlogsinstrumenten bij zich kwamen deze mannen naar de Verboden Stad, zei de Eurasiër. Ze hadden tuben die duizenden dood konden schieten en een grote donder die een hele stad omver werpen kon. Het keurkorps werd aangevoerd door een grote naakte reus, die sterk was in het vechten en bekwaam in de zwarte kunsten. Hij zou Ashair overwinnen en de macht der stad verpletteren, had hij gesnoefd.

De koningin leunde voorover, luisterde ingespannen. Ze sprak in scherpe woorden: „Beschrijf die man!”

Atan Thomas schilderde de man af, die hij eerst voor Brian Gregory gehouden had. Hij deed dat in felle kleuren.

Hij had sindsdien gehoord dat het Tarzan was en hij beschreef diens heldendaden, zoals hij die van Mbuli en andere inboorlingen had vernomen.

„Hij is de gevaarlijkste van allen,” zei hij. „Maar ik heb een plan om hem in de val te lokken en hem machteloos te maken. Vergunt U mij te spreken, o, koningin?”

Haar donkere ogen namen hem toornig op, zagen toen langs hem heen. Ze pakte haar zweep.

„De verdediging van Ashair is Ashair’s eigen zaak,” zei ze. „Mijn renboden meldden mij, dat zij die komen, gering in aantal zijn en dat zij hun vrouwen hebben meegebracht. Dat is vreemd, toch zijn ze inderdaad gevaarlijk. We zullen zes galeien uitzenden om onze lijfwacht te versterken. Zij die komen zullen allen worden gevangen of gedood.....”

Een ogenblik zweeg ze. Toen zoog ze de zoete rook op uit de waterpijp en blies die uit.

„De leider van de vreemden,” zei ze. „Die Tarzan, moet levend gevangen worden genomen en voor me worden geleid. Dit is mijn bevel.”

Ze wendde zich tot Akamen en staaarde hem aan met ogen, die net zo koud waren als de zijne. „Deze gele mannen.....” ze wees met haar zweep..... „breng ze weg en veroorloof ze beperkte vrijheden. De man met de baard is een lafaard, de andere is een bedrieger. Maar als hun verhaal waarheid bevat hebben ze mij een dienst bewezen. We zullen het afwachten.”

HOOFDSTUK X.

De Spoken van Tuen-Baka.

Het gezelschap van Gregory had de hele dag door gemarcheerd de instructies volgend, die Tarzan had achtergelaten. In de late namiddag kwamen zij aan de rand van het

oerwoud.. Voor hen strekte zich een kale vlakte uit met heuvels aan de einder en ze zagen een berg in de lucht oprijzen, die de vorm had van een kegel. De top was in mist gehuld.

„Maar dat kan niet waar zijn!” riep Arthur Gregory uit. „Die rivier..... die berg..... het is Tuen-Baka, zoals Brian het beschreven heeft!”

De anderen namen de verboden plaats met gemengde gevoelens op. Niemand van hen had durven gissen hoe ver ze in de storm van hun reisdoel waren geraakt. Dagenlang waren ze door de wildernis voortgegaan, in vol vertrouwen op het leiderschap van Tarzan. Daar ze niet wisten, dat de aapmens welbewust de richting had aangegeven, kwam het hun vreemd voor, dat ze nu het oorspronkelijke doel van hun reis naderden.

„Het moet de Vuurberg zijn,” stemde Kapitein d’Arnot toe. „Daar ginds ligt Ashair en het geheim van Brian, naar we zullen hopen.” Hij keek Gregory aan. „Maar ziet U niet, in wat voor een hopeloze toestand we verkeren, m’sieu? Zonder askari’s zonder uitrusting en met maar weinig ammunitie..... Wat kunnen we uitrichten?”

„We moeten terugkeren en hier weer naar toe gaan als we een nieuwe safari hebben,” zei Gregory vermoeid. „De verboden stad is vol gevaren en zelfs om der wille van mijn zoon mag ik geen vreemde levens in de waagschaal stellen.”

„Dat is zo, vader.” Helen knikte. „Brian zou het er volkomen mee eens zijn. Toch geloof ik, dat Tarzan zelf ook al een plan heeft gemaakt. Laat ons zijn beslissing afwachten.”

De hele groep ging aan het werk, ze maakten niet ver van de rivier de tenten gereed voor de nacht. Ogabi bouwde zijn vuurtje, toen ze in de verte twee mannen zagen aankomen. Tarzan... en bij hem was een krijger met een zwarte veer op het hoofd, die een vreemdsoortige wapenrusting aan had.

„Een blanke!” riep Magra uit.

De Koning der Wildernis stelde de leden der expeditie op eenvoudige wijze aan de krijgsman voor. Hij noemde de naam

van Thetan en de namen der anderen en zei alleen maar dat hij de blanke krijger was tegengekomen. Thetan nam hen achterdochtig op en keek met gefronste wenkbrauwen naar de tenten.

„Waar zijn Uw krijgslieden?” vroeg hij.

„Hier,” wees Tarzan.

Thetan nam hen een voor een op. De blonde Helen en de donkere Magra, lieve meisjes, maar niet veel waard in een veldslag; de lenige Kapitein d’Arnot en Lavac, de stoere piloot; Arthur Gregory met zijn grijze haren en de inboorling, die bij het vuur zat neergehurkt. Deze zes en Tarzan, tegen de macht van Ashair!

„U schertst natuurlijk,” zei de jonge krijgsman. „Ashair is sterk en telt vele zwaarden. Ik had gehoopt, dat U vele sterke mannen had meegebracht om Koning Herat, mijn oom, te ondersteunen bij zijn aanval op de Verboden Stad. Morgen zal ik tot hen gaan en hem bidden dat hij U in Thobos toelaat.”

Tarzan sprak niet van het plan, dat in zijn brein was gegroeid, het overweldigen van een der galjoenen van Ashair. Het gezelschap zette zich naast het vuur en Thetan vertelde verschillende wetenswaardigheden van Thobos en Ashair, hij sprak in langzaam Swahili, zodat iedereen hem kon verstaan. Over sommige onderwerpen wijdde hij breedvoerig uit, maar hij had ontwijkende antwoorden toen ze hem vroegen hoe de koninkrijken waren ontstaan en welke goden ze aanbaden.

Later, voordat de schildwachten werden uitgezet, ondervroeg Tarzan hem over de rivierpatrouilles van de Ashariërs. Hoeveel krijgslieden bemanden een galjoen? Hoeveel mannen bewaakten de ingang der tunnel en het meer?

Hij knikte toen Thetan alles had uitgelegd. Het uur tussen dag en nacht, dacht hij, was uitermate geschikt om toe te slaan. Ze konden in de schemering langs Ashair heen varen en een geroofd oorlogsschip van de Verboden Stad zou een uitstekende introductie bij Koning Herat zijn. Zo had de

Koning der Wildernis het uitgedacht. Maar in het tweede uur dat d'Arnot de wacht hield gebeurde er iets, dat zijn plannen omver wierp.

D'Arnot, die naast het kampvuur zat, was door de warmte en de stilte ingedommeld. Hij hoorde geen waarschuwendende klanken, maar plotseling klonken uit de duisternis grafstemmen op. Stemmen, die begonnen klagelijk te kermen en dan aangroeiden tot een beestachtig gehuil. Door de een of andere truc schenen ze van alle kanten te komen.

D'Arnot sprong overeind, greep zijn geweer. De anderen kwamen uit de tenten rennen en vroegen verschrikt wat er aan de hand was. De Kapitein tuurde in de duisternis, de vinger aan de trekker van zijn geweer, maar zag niets.

„Paul! Paul! Wat is het!” schreeuwde Helen, die naar hem toe rende.

„Tonnerre de Dieu!” riep Lavac en trok zijn automatisch pistool. „Waar zijn ze?”

Ze stonden dicht bijeen en zorgden ervoor buiten de vuurgloed te blijven zoals Tarzan hen bevolen had. De kalme stem van de aapmens was als Balsem voor hun geschokte zenuwen. Hij stond daar rechtop, sperde zijn neusgaten wijd open.

„Daar!” wees hij.

Ze konden niets zien; maar toen ze staarden, zei een holle stem krakend: „Ga terug, ga terug. Niets dan de dood wacht U in Ashair!”

Terwijl de stem riep, verschenen er spookachtige gezichten. Die gestalten straalden een vaal blauw licht uit en kwamen plotseling uit de donkere nacht te voorschijn. Ze waren niet meer dan vier voet van de grond en bewogen zich met ongelooflijke snelheid voort. Plotseling waren ze verdwenen, daarna kwamen ze terug!

Het was een griezelig gezicht, maar Tarzan liet zich niet bedriegen, hij rook de geur van mensen achter die gloeiende doodshoofden en rende op hen af. Een speer floot over zijn

hoofd heen en iemand van de expeditie schoot zijn revolver leeg. Magra slaakte een wilde kreet.

Voor de aanval van de aapmens weken de doodshoofden terug. Voetstappen klonken, takken kraakten. Maar Tarzan was hen te vlug af en zijn vingers grepen weldra een schouder van vlees en bloed. De man draaide zich om, slaakte een onderdrukte kreet en wilde met zijn mes steken. Maar Tarzan pakte een trillende pols beet, het mes viel op de grond en de geest moest zich overgeven. Hij werd naar het kamp gesleurd en binnen de kring van licht getrokken.

Het was stil geworden, de doodshoofden dansten niet meer. De leden der expeditie staarden verschrikt naar de krijger die daar bij het vuur terneer lag.

„Kijk,” zei Tarzan, die naast de man was neergeknield. „Hier op de voorkant van zijn tuniek heeft hij een doodshoofd geschilderd met fosforizerende klei, als hij zich omdraait is het verdwenen.”

De gevangene was een grote kerel met borstelig haar en een dikke snor. Hij keek de aapmens aan en sprak vlugge woorden in een dialect.

„Hij zegt,” vertaalde Tarzan, „dat we hem moeten doden. Maar we zullen allen sterven voordat de gieren zich met zijn vlees voeden.”

Tarzan stond op en trok de krijger overeind. Hij wees naar de duisternis waarin de anderen verdwenen waren. „Jij bent vrij om te gaan,” zei hij in het Swahili. „Keer tot je volk terug en zeg dat wij met vreedzame bedoelingen komen. Als ze ons een man willen uitleveren, die Brian Gregory heet, of als ze ons willen mededelen wat ze van hem weten, zullen we weggaan.

De man gaf geen teken, dat hij hem begrepen had. Hij liep weg tot hij aan de rand van de lichtkring stond. Daar draaide hij zich nog eenmaal om.

„Ik zal Uw boodschap overbrengen,” zei hij in het Swahili. „Maar geen vreemdeling, die de Verboden Stad betreden

heeft, komt daar ooit levend vandaan.” Hij lachte, draaide zich om en verdween in de duisternis.

„Zullen ze niet terugkomen en ons doden?” vroeg Magra ademloos.

„Misschien zullen ze het proberen,” antwoordde Tarzan, „maar vannacht niet. De bedoeling van dit bezoek was, ons aan het schrikken te maken.”

Hij lachte zonder dat hij pret had en keek Lavac aan. „We verkeerden in minder gevaar door hen dan door sommige van onze eigen mensen. Een kogel floot langs mijn hoofd, toen ik hen achterna zat.”

De stoere piloot mompelde een verontschuldiging. Tarzan haalde de schouders op.

„Wees voorzichtig,” zei hij. „Er zijn kogels, die zich tegen de schutter keren, als een boemerang.”

De anderen trokken zich in hun tenten terug, maar Tarzan en Thetan bleven bij het vuur zitten praten. De aapmens stelde vlugge vragen, die de man uit Thobos met toenemende verwondering beantwoordde.

„Ja,” zei de jonge krijger. „Onze spionnen hebben ons bericht dat de mannen uit de galjoenen soms aan deze zijde van de tunnel, die in het meer Horus uitmondt, kamperen. Het is gevaarlijk om bij nacht de tunnel door te varen. Maar waarom vraag je dat?”

„Weet je, waar het kamp gelegen is?”

Thetan knikte. „Ja, maar wat ben je van plan?”

„We zullen een galjoen overweldigen,” zei Tarzan. „Het biedt ons de snelste en gemakkelijkste manier van reizen.”

De Thobotiaan keek hem ongelovig aan. „Zes man overmeesteren een galjoen!” riep hij uit.

„Slechts twee mannen,” zei Tarzan. „Jij en ik..... Ga nu slapen. Ik zal je twee uur voordat het licht wordt, roepen, dan kun jij de weg wijzen.”

De woorden van protest doofden op Thetan's lippen. Deze vreemde blanke krijger, die van heel ver gekomen was naar

zijn land scheen de eigenschap te bezitten, iedereen te kunnen overtuigen.....

De man van Thobos legde zich neer in een der tenten om te rusten. Hij werd wakker, toen een hand zijn schouder aanraakte. Tarzan stond over hem heengebogen. De aapmens beduidde hem, dat hij rustig moest zijn. Zwijgend verliet het tweetal het slapende kamp. Tarzan leidde de weg door de diepste duisternis en toen ze een eind gelopen hadden, wierp hij zijn hoofd achterover alsof hij naar de lucht keek, waar de sterren flauw glinsterden. Een schrille kreet steeg uit zijn keel omhoog, een kreet zo wild en dreigend, dat Thetan van hem weg sprong en zijn speer greep.

Een ogenblik bleef Tarzan staan, of hij een antwoord verwachtte. Dan, zonder een uitlegging te geven voor zijn vreemde gedrag ging hij weer verder. Spoedig bereikten ze het pad, dat Thetan kende. In het begin was het pad moeilijk begaanbaar, legde hij uit, maar verderop konden ze sneller vorderen.

Over grote rotsblokken, onder overhangende struiken door, ging de man van Thobos voor. Zijn brein was vervuld van gedachten aan die blanke krijgsman, die achter hem voortsnelde, zonder dat het hem enige moeite scheen te kosten. Aan deze man had hij zijn leven te danken, hij – Thetan neef van Koning Herat. De sterkte en de onbevreesdheid van de man hadden een diepe indruk op hem gemaakt, maar het viel niet te betwijfelen, dat het een zonderling heerschap was. Dit wilde plan bijvoorbeeld! Wie zou het ooit in zijn hoofd halen, dat twee mannen de bemanning van een Ashariaans schip zouden kunnen overheersen? Ja en dat gebrul daareven, wat had dat te beduiden.

Het tweetal ging voort zo vlug maar mogelijk was. Thetan was nog steeds in gedachten met zijn vreemde metgezel bezig, toen hij in de duisternis achter zich vreemde klanken hoorde, die steeds luider werden.

Ze werden achtervolgd!

Hij draaide zich vlug om en zag op nog geen twintig pas

afstand grote gestalten, die hun lange armen zwaaiden. Hij hief zijn speer op en schreeuwde een waarschuwing:

„Achter je!.....”

Maar Tarzan greep zijn arm. „Ja,” zei de Koning der Wildernis. „Ik weet het. Mijn apen volgen op mijn bevel.”

Dit waren grote, machtige apen, – Thetan zag ze nu duidelijker. Ze duwden elkaar opzij, toen ze halt hielden. Een van hen kwam zwaaiend naar voren en de man van Thobos kon de slagstanden zien, toen het dier grijnzend de lippen optrok. Hij begon te grommen en Tarzan antwoordde met hetzelfde gegrom.

Een ogenblik later kwam hij naast Thetan staan.

„Dat was Ungo,” zei hij. „Hun koning en leider. Zijn troep zal goede vorderingen maken, want zij kunnen paden betreden, waar mensen niet kunnen komen.” Hij wachtte even en voegde er toen aan toe: „De Ashariërs zullen verrast zijn, ze te zien.”

Thetan mompelde wat binnensmonds. Hij kon zijn verrassing niet in woorden uitdrukken. De apen der wildernis, die een man gehoorzaamden! En zijn eerbied nam toe met elke stap die hij voorwaarts deed, – geen eerbied voor de apen, maar eerbied en ontzag voor de man die ze kon commanderen.

HOOFDSTUK XI.

Op weg naar het Noorden.

Het begon reeds te schemeren, toen ze in de heuvelen kwamen boven het ravijn, waar de Ashariërs waren gelegerd. Er klonken geen kreten van beneden, er brandde geen vuur, maar toch bracht een zacht briesje Tarzan de reuk van mensen over, vermengd met de dampen van de rivier daarachter.

Hij hief zijn arm op ten teken dat ze stil moesten blijven

staan. De Ashariërs, die op hun kracht vertrouwden, hadden geen schildwachten uitgezet. Hun enige kampvuur was nu niet veel meer dan een hoop gloeiende sintels, waarnaast een eenzame krijgsman te dommelen zat. Hij ontwaakte en zag de nacht vol harige reuzen gestalten, die op hem afrenden en hun tanden lieten zien. Hij schreeuwde een waarschuwing, maar zijn woorden bleven in de keel steken, toen Tarzan's vingers zijn strottenhoofd dichtdrukten.

De andere krijgers, die opsprongen en zich de slaap uit de ogen wreven, waren in een gevecht gewikkeld, dat veel op een nachtmerrie geleek, voordat ze in de gelegenheid waren hun wapens te grijpen. Vreselijke muilen werden opengesperd, puntige slaglanden boorden zich in hun keel. Sommige harige reuzen zwaaiden grote knuppels, verpletterden schedels en juichten iedere keer, dat ze weer een vijand neer hadden geslagen. Zelfs de dapperste krijgers konden het niet volhouden tegen zulk een overmacht. De wijzen vluchtten, de onverstandigen stierven.

Tarzan had de schildwacht van zich afgeworpen, zo gauw als krijgslieden en gorillas handgemeen werden en rende vlug naar de galei, die niet ver van de kust gemeerd lag. Achter hem aan kwam een ontvluchte krijgsman, die de slaven toeschreeuwde, dat ze de boot voor vertrek gereed moesten maken, maar de aapmens klom reeds aan boord. Zijn diepe stem maakte de zwarte slaven tot bewegingloze beelden van ebbenhout. De Ashariër die zag dat de blanke reus de bemanning van de boot overmeesterd had, vlood in het struikgewas.

Nu waren de kreten van de vechtenden verstomd. Apen dansten en kreten hun verrukking uit over de victorie. Maar toen Tarzan naar de kust staarde zag hij dat er nog een strijd gestreden werd tussen twee verbeterde krijgers. In de schaduw van de mist die laag langs het water hing, vaag zichtbaar bij het eerste morgengloren, worstelde Thetan, die zich uit de gespierde armen van een Ashariër trachtte los te rukken. Tarzan zag hoe Thetan van Thobos op de grond viel. Niet in staat

om op te staan, trachtte hij met zijn arm zijn aanvaller af te weren. Met een schorre kreet hief de Ashariër zijn zwaard, deed vlug een stap nader, maar op hetzelfde ogenblik kwam de Koning der Wildernis in actie.

De aapmens hield nog steeds de speer omkneld, die hij de schildwacht had ontruikt. Hij spreidde zijn benen, boog zijn lenig lichaam achterwaarts en daar suisde het wapen trillend door de lucht. De scherpe punt drong in de keel van de Ashariaan, toen deze op het punt stond om Thetan van Thobos met één stoot om te brengen.

Uit de geketende galei-slaven steeg een gemompel van bewondering omhoog. Ze hoorden hoe deze bronzen reus een uitdaging riep in een vreemde taal en hoe de apen antwoordden. Twee van de harige beesten renden naar Thetan, maar de jonge krijger sprong op, voordat ze hem konden bereiken en kwam wankelend naar het schip.

„Weer heb ik mijn leven aan jou te danken!” riep hij naar Tarzan. Hij maakte opnieuw zijn geheimzinnig teken, raakte met de wijsvinger voorhoofd, mond en borstkas aan.

„Ben je gewond?” vroeg Tarzan.

Thetan veegde het bloed van zijn ribben op de plek waar het zwaard van zijn tegenstander hem had geschramd. Hij was gestruikeld, legde hij uit en hij hield zijn adem in bij het aanschouwen van de grote afstand tussen het schip en de plek, waar zijn verslagen vijand lag. In Thobos waren goede speerwerpers, maar nog nooit in zijn leven had Thetan een worp als deze gezien. Noch, dacht hij, had hij ooit een man ontmoet als Tarzan van de Apen.

De aapmens greep zijn hand en hielp hem over het gangboord op het schip. Hij riep de apen weer en Ungo leidde zijn legioen naar de banken, waaraan de zwarten zaten geketend,

„Ze doen geen kwaad,” stelde Tarzan de slaven in het Swahili gerust. Hij wachtte tot de zwarten begrepen, dat ze van hun vreemde metgezellen geen gevaar te duchten hadden

en gaf toen het bevel, naar het kamp van Gregory te roeien.

Hij stond op het achterdek en zocht de kustlijn af, toen de zon alles met haar gouden stralen overgoot. In zijn glimlach was voldoening te lezen, want het plan dat hij bedacht had, was gelukt. Een trots schip onder zijn voeten en stoere zwarten om het voort te roeien. Na enige uren zou hij het laatste traject naar Ashair afleggen.

Ogabi zag de galei toen het schip de bocht van de rivier op kwam en zijn kreet bracht het kamp in oproer. Gregory en Lavac stonden klaar met hun geweren en zelfs de meisjes hadden zich gewapend. Lavac dacht in het woud te vluchten, toen Magra het signaal van Tarzan hoorde; op hetzelfde ogenblik ontwaarde Ogabi de apen. Verwonderd keek het vijftal toe hoe de boot aanlegde en de harige krijgers van Tarzan aan wal kwamen. De aapmens gaf slechts korte antwoorden op hun vragen beval Ogabi een maal gereed te maken, want hij wilde nu zo spoedig mogelijk van hier vertrekken en de donkere tunnel door zijn, voordat de verslagen krijgers in Ashair alarm hadden gemaakt. In korte bewoordingen ontvouwde hij aan d'Arnot en Gregory zijn plannen.

„Op weg hierheen,” zei hij, „ondervroeg ik enige der galeislaven. Er worden vele blanke mannen gevangen gehouden in de tempel van de Vader der Diamanten. Onder hen kan zich Uw zoon bevinden. Tegen de macht van Ashair kunnen wij niets uitrichten, maar Thetan gelooft aan de mogelijkheid, dat de Koning van Thobos ons in alle vriendschap zal ontvangen en dat hij zelfs onze pogingen ondersteunen wil. Wij moeten Thobos zien te bereiken, voordat de tunnel, die toegang geeft tot het Meer Horus, wordt geblokkeerd. Wij lopen groot risico, maar er is geen andere oplossing.”

Arthur Gregory knikte.

„Wat mezelf betreft,” zei hij, „ben ik bereid, ieder risico te aanvaarden. Twee jaar lang heb ik gehoopt mijn zoon weer te zien en geen inspanning zal me daartoe te groot zijn. Maar waarom zou ik het leven van anderen wagen?”

„Ik zal het een genoeg vinden, te mogen helpen,” zei Paul d’Arnot eenvoudig.

Tarzan haalde de schouders op. „In zekere zin hebben wij geen keuze,” zei hij hun. „Daar onze voorraden sterk verminderd zijn kunnen wij zonder twijfel niet allen van deze verlaten plaats weer in de beschaafde wereld terugkeren. Wij riskeren weinig als we de zekere gevaren achter ons, ruilen voor de onzekere gevaren voor ons. Als de anderen toestemmen zullen we binnen een uur vertrekken.”

Tarzan ondervond geen tegenstand. Het voedsel was vlug bereid, de maaltijd was snel achter de rug en toen de zon hoger aan de hemel stond, baande het schip zich een weg door de rivier met de verwonderde neger-slaven aan de riemen.

Ungo en zijn harige trawanten waren op Tarzan’s commando in het oerwoud verdwenen. Hij had hen bevolen, gedurende de tijd dat de maan vol zou zijn, in de bossen te blijven jagen. Het geheugen der apen is niet sterk, maar zij zouden blijven, als de jacht goed was.

Vlug gingen zij verder langs de zwijgende rivier, nader en nader kwamen de rotsige oevers. Tarzan stond op de voorplecht, tuurde naar beide kanten, maar zag slechts rust en verlatenheid rondom. Eens in de verte zag hij een grote vogel opstijgen, een vogel die groter was dan het schip dat hen vervoerde. Maar het monster verdween achter de boomtoppen en hij zei niets tegen zijn metgezellen, om hen niet nodeloos te verschrikken.

Gregory en Ogabi voerden de slaven aan van het verhoogde achterdek. Kapitein d’Arnot zat naast Helen en de piloot zag vol jaloezie, hoe het blonde meisje vertrouwelijk haar blonde lokken tegen de sterke schouder van zijn medeminnaar vleide. Hij staarde naar Magra die naast hem zat.

„U schijnt verstoord, luitenant,” zei het donkere meisje.

„Ik zie geen nut om grappen te maken, als een man op weg is naar de galg,” bromde de piloot bitter.

Magra glimlachte, ze kwam dicht bij hem zitten en de

stoere luitenant voelde dat zijn bloed sneller begon te stromen. Ze was een schone vrouw, deze Magra. Haar lichtbruine huid vermocht het verlangen van iedere man op te wekken en men vergat alles om zich heen als men in de verlokken diepten van haar donkere ogen staarde. Waarom zou een man zich bezorgd maken om de trotse fierheid van een koele blondine, wanneer er zoveel verleidelijks naast hem was? Het werd tijd voor Magra, dacht hij, om te beseffen, dat ze niets voor die aapmens betekende, die daar zo verwaand op de voorplecht stond, of de wildernis hem toebehoorde. Parbleu, ze zou een uitstekende gezellin zijn!

Het donkere meisje glimlachte nog steeds. Haar schouder raakte zacht zijn schouder en haar zoet gefluister was voor hem alleen.

„Herinnert U zich die avond van gisteren, Luitenant?” vroeg ze, „Helen en ik ontvingen een pistool, toen we aangevallen werden. Het mijne is nog steeds hier, verborgen onder mijn japon.

„Ja.....” stamelde hij.

„Ik zal het wapen van nu af ieder uur dragen,” ging Magra zachtjes verder. „Wellicht weet ge niet, dat ik goed kan mikken en nog beter kan raken, Luitenant, maar toch is dat de waarheid. Ik vertel U dat, omdat ik het niet eerlijk vind, dat Tarzan behalve zijn vijanden voor zich, nog tegenstanders in de rug heeft. Ik waarschuw U, dat indien hij zou worden neergeveld door een kogel, die hem per ongeluk heeft getroffen, ik mijn pistool leeg zal schieten in het lichaam van degene van ons, die dat schot heeft gelost.”

Lavac trok zich terug. Zij lachte nu niet meer, maar keek hem dreigend aan.

„U schertst, mademoiselle,” zei hij schor.

„Dit is een waarschuwing, hond,” zei Magra kalm. „Wat je ook doet, ik zal je in het oog houden. Elke kogel van jou wordt door een schot van mij beantwoord.”

HOOFDSTUK XII.

Des Duivels dochter.

Op het terras van Atka's paleis, waar men uitzicht had op het blauwe Meer Horus, had Atan Thome het zich gemakkelijk gemaakt. Een flauwe bries woei over het water en koelde zijn voorhoofd. In zijn hand was een kristallen schaal, die een groene en koele vloeistof inhield, aangenaam van smaak.

De ogen van de Eurasiër waren gesloten, maar zijn lippen glimlachten bij zijn geheime gedachten.

„Zie je Lal Taask,” mompelde hij. „Reeds beginnen wij de genoegens te smaken, waarvan ik droomde.”

Zijn baardige bediende zat op een stoel naast hem en staarde in het niets.

„We worden behandeld als gasten,” mompelde hij. „Toch weten we, dat we slechts gevangenen zijn. Ik zou mijn ziel geven, meester wanneer dit land slechts achter me lag.”

„Houd je mond, dwaas,” zei Thome. „Ik denk aan een der feesten, die ik geven zal als ik in Parijs terug ben en je gekreun verstoort me.”

Hij lag daar met zijn benen uitgespreid, een dikke, luie man met kaalgeschoren hoofd en ronde, pafferige wangen. Hij zag eruit als een slapend afgodsbeeld, maar zijn hersenen werkten, werkten.....

Daar, op de achtergrond van zijn dromen, was de grote glinsterende vorm van de Vader der Diamanten. Hij stelde zich de Vader voor als een grote steen van verblindende schittering, te groot om met beide vuisten te omvatten. Het was een werk dat zijn zenuwen deed trillen, om de fabelachtige waarde om te rekenen in franken, in ponden sterling, in Amerikaanse dollars. In de geest kocht hij jachten, kastelen en uitgestrekte landgoederen. Hij gaf diners, waarvan Londen en Parijs nog niet gedroomd hadden. Hij zat in een opera-loge, alleen. Het hele gebouw had hij afgehuurd voor

zich en de schoonste danseressen uit alle landen voerden hun verlokkelijke liefdesdansen voor hem uit. Hij hield twintig maitresses en overlaadde ze met bontmantels en zijden avondkleding, behing ze met diamanten en plantte haar diademen op de lokkige hoofden. Hij was de grootste man ter wereld, de rijkste, de machtigste.....

Hij opende zijn ogen en zijn glimlach trok weg bij het zien van het zure gelaat van zijn pokdalige bediende. Achter hem rezen de wallen van Ashair omhoog en ver daar boven de steile helling van Tuen-Baka, de Vuurberg. Ja, de wereld zou van hem zijn, maar eerst moest hij de Vader der Diamanten veroveren.

„Zit U gemakkelijk?” informeerde hij hoffelijk.

„Het is hier heerlijk,” verzekerde Thome hem.

„Hare Majesteit heeft bevolen,” ging Akamen verder, „dat U vrij bent om te gaan waar U wilt binnen de muren van het paleis, behalve natuurlijk in de Koninklijke vleugel. Noch moogt ge U.....”, zijn ogen vernauwden zich en vestigden zich strak op het gele gelaat van de Eurasiër, – „buiten het paleis begeven.”

„De Koningin is edelmoedig geweest,” zei Thome. „Natuurlijk zullen wij met al haar wensen en verlangens rekening houden. Reeds vind ik Ashair hoogst belangwekkend. Later, als men van onze goede wil overtuigd is, hoop ik, dat ons zal worden toegestaan, ons in de straten der stad te begeven of ons te verkoelen op het meer.”

„Ah,” zei de edele. „Het meer.”

„Ik wilde wel weer een blik in de diepte slaan,” ging Thome verder. „Het schone gebouw wederzien, dat ik toevallig op de bodem ontwaarde. Zeg mij, O Akamen, wat is dat gebouw? En welke vreemde schepselen gaan daar in en uit?”

„Dat zijn de geheimen van Ashair,” zei Akamen. „Vreemdelingen zijn gestorven omdat ze er van wisten. De ouden zeiden reeds: Nieuwsgierigheid is een fataal vergif!”

„Hebben Uw bespieders U verder nieuws gebracht van de vreemdelingen die deze wallen naderen?” vroeg Thome onverschillig.

De Asharian haalde de schouders op.

„Onze morgenpatrouilles worden binnen het uur hier verwacht en het zal niet lang meer duren eer de vreemden in donkere kerkers zuchten.”

Lal Taask wrong zich de handen.

„Wat zal met hen gebeuren?” kreunde hij en dacht daarbij aan hun lot, dat vroeg of laat het zijne zou kunnen zijn.

„Het zou beter voor hen zijn,” zei Akamen droog, en staarde uit over het blauwe meer, „dat zij verslagen werden in een gevecht. Zij die Ashair bereiken zullen aan de wraak van Brulor worden uitgeleverd.”

„Wie is Brulor?” vroeg Thome vlug.

De Ashariër speelde met zijn mes, waarvan het handsvat met robijnen was bezet.

„Brulor is onze God, de Vader der Diamanten,” zei hij langzaam en plechtig. „Zijn tempel ligt daar in de diepte, bewaakt door zijn priesters en de heilige wateren van Horus.”

Atan Thome sprong overeind. De mond wijd geopend, staarde hij Akamen aan.

„Maar ik dacht dat de Vader der Diamanten een groot juweel was.....” begon hij.

Akamen deed vlug een stap naar voren, de hand opgeheven.

„Wat weet jij van de Vader der Diamanten, hond?” vroeg hij dreigend.

„Niets, niets” zei Thome haastig. „Maar ik heb ervan horen spreken.”

Akamen klemde zijn lippen opeen, staarde de gele man aan. Zijn blik ging van de ene Oosterling naar de andere. Toen hij weer sprak, was zijn stem niet veel meer dan een gefluister.

„Het is iets dat niet met barbaren besproken mag worden,”

zei hij. „Maar ik zie er geen kwaad in, de vrienden van Ashair de waarheid mede te delen. De Vader der Diamanten is de naam, die zowel aan Brulor zelf wordt gegeven, als aan de heilige steen, die in de sarcophaag voor het hoogste altaar rust, dat voor Brulor's troon is aangebracht.”

Atan Thome slaakte een zucht van verlichting. Misschien was zijn voldoening voor een ogenblik in zijn sluwe ogen te lezen, want de edele van het hof deed nog een stap nader. De harige vingers van Akamen omklemden de pols van de Eurasiër. Beide mannen staarden elkaar diep in de ogen en ieder was tevreden met wat hij zag.

„Zijt ge te vertrouwen, gele man?” fluisterde de Ashariër hees. „Wilt ge met me dobbelen, als grote rijkdommen de inzet zouden zijn?”

Atan Thome toonde niet dat de vingers, die hem als tangen omknelden, hem pijn deden. Hij glimlachte.

„Ik dobbelde reeds eerder,” zei hij. „En ik zal het vallen der dobbelstenen met begeren gadeslaan, als de inzet hoog is.”

Ja, Atan Thome zou dobbelen.....

De Ashariër keek nog een tijdlang naar het sluwe, gele gelaat.

„Hoorde ge de praatjes van het hof?” vroeg hij. „Hebben de bedienden verteld, dat Ashair zich kromt onder de wetten van een vrouw. Hebt ge vernomen, dat als een man hier koning was, Thobos overwonnen zou worden en het land opnieuw onder één kroon zou worden gebracht?”

„Ik hoorde niets,” zei Atan Thome. „Of als ik het hoorde, dan is het weer vergeten, zoals ik nu reeds niet meer in staat ben me de woorden te binnen te roepen, die U zoeven sprak!”

„Goed,” knikte Akamen. „Herinner slechts dit: Een neef der Koningin staat voor U, een directe afstammeling volgens de rechte lijn. Als het lot mij op de troon zou brengen, zouden er rijke beloningen worden uitgedeeld aan hen, die bewezen mijn vrienden te zijn.”

Hij liet de Eurasiër los. Op hetzelfde ogenblik dreunden de bronzen tonen van een gong door het marmeren paleis.

„Atka roept,” zei hij, glimlachend. Hij draaide zich om. „Hare Majesteit roept en haar nederige dienaar antwoordt.”

In de troonzaal van Atka, die de scepter zwaaide over Ashair, heerste doodse stilte. Op haar zwarte troon zat de blanke koningin met de ravenzwarte haren. Haar toorn was gewekt.

Een gouden band omsnoerde het middel, een witte rok bedekte de benen, het prachtige bovenlichaam was naakt. Het ravenzwarte haar hing op de schouders, ongeborsteld. Haar rechterhand greep het met juwelen bezette handsvat der zweep, de lederen uiteinden zwaaiden heen en weer als de staart van een nijldige kat.

Zwarte krijgers stonden aan beide zijden van de statietrap, die naar de troon voerde. Aan haar rechterhand stond Akamen, haar neef en voornaamste edelman van het hof; aan haar linkerhand stonden andere krijgers van rang en de oudste leden van de Raad. Met de armen over elkaar gevouwen stonden zij recht voor zich uit te staren. Want geen was er, die de toornige ogen van zijn hoogste gebiedster durfde te ontmoeten.

Achter de troon sloeg een zwarte slaaf opnieuw op de grote bronzen gong door de stilte klonken drie dreunende slagen.

De zware gordijnen weken vaneen, twaalf van Atka's piekdragers kwamen de troonzaal binnen en schaarden zich langs de kanten. Toen kwamen twee grote negers, die slechts een schaamdoek droegen; ze sleepten een bebloed krijger mee, die wankelend voor zijn koningin neerviel. Op zijn zwarte tuniek was een vogel geweven, het symbool van de patrouilles, die de galjoenen bemanden.

„Spreek!” klonk de koude stem van Atka. „De hele geschiedenis en niets dan de waarheid..... je koningin beveelt!”

De man rilde van bloedverlies en uitputting, maar toen hij sprak hield hij zijn schorre stem in bedwang.

„Ik ben Janor,” begon hij, „luitenant van het Derde Galjoen, nacht patrouille en de zoon van Krann.....”

„Hondenzoon!” schreeuwde Hare Majesteit. „Wat gebeurde er, dwaas?”

Naar adem snakkend vertelde hij zijn verhaal:

„We gingen naar het kamp der vreemdelingen, zoals onze orders waren, O Majesteit,” zei hij. „We joegen hen schrik aan met de glinsterende doodskoppen, maar ze wilden niet vluchten, zoals de zwarte mannen doen. We keerden naar het schip terug en kampeerden gedurende de nacht in het ravijn bij de tunnel.”

Atka ging rechter op haar troon zitten, een roerloos beeld van smetteloos ivoor, alleen de rechtopstaande, blanke borsten gingen nijdig op en neer. Ze liet haar zweep knallen.

„Ga verder.....” commandeerde ze.

„In het duister viel een grote horde ons aan. Een naakte reus was hun leider, maar de anderen waren geen mensen. Ze waren behaard en vreselijk om aan te zien, ze vochten met hun slag tanden en met zware knuppels. Ik doodde een van hen met mijn speer, maar ze waren met zovelen..... Ik rende naar de galei, hopend met de slaven weg te varen, maar de leider was me voor.....”

De man had gesproken met neergeslagen ogen. Nu tilde hij zijn hoofd op en staarde zijn koningin aan.

„Ik kwam het rotspad langs..... ik kwam om te waarschuwen.....” zei hij. „Ik ben niet gevlucht van angst. Hier zijn mijn handen, aan stukken gereten door de scherpe stenen. Kijk naar deze wond aan mijn zijde. Ik zweer, o Koningin.....”

„Genoeg!” was het vlugge commando. „Je kent de wetten van Ashair. O, Janor, zoon van Krann. Kom terug met je schip of sterf..... zo staat het geschreven!”

Haar donkere ogen bestudeerden de gezichten der piekdraggers. Haar rode lippen weken vaneen en beide handen grepen de zweep.

Zij sprak een naam:

„Gathor.....”

Er ging een gemompel door de toeschouwers, maar dadelijk daarop was het weer stil. Een der piekdraggers stapte naar voren, hij was lang en slank, hij was de jongste. Zijn gezicht was doodsbleek, maar hij liet niet blijken, dat hij onder de indruk was.

Langzaam keek de gevangene hem aan. Toen ging de gevangene recht overeind staan en wierp trots het hoofd in de nek.

De speerdrager hief zijn wapen op en doorboorde met één stoot het lichaam vóór hem.

Toen de dode man viel, stapte de speerdrager achteruit. Met vier passen was hij weer bij zijn troep, ging in de houding staan. Stram, rechtop stond hij daar, zijn ogen op de koningin gevestigd.

„Goed geworpen, o Gathor, zoon van Krann,” klonk Atka's stem door de doodse stilte.

Ze maakte een gebaar met haar zweep de slaven droegen het ontzielde lichaam weg.

Maar de audientie was nog niet ten einde. De woede der koningin was nog niet bekoeld. Zelfs de paleisbedienden, die achter de gordijnen stonden te luisteren, rilden voor haar toorn.

Achter hen stond Lal Taask. Hij stond op zijn tenen en gluurde tussen de brede schouders door. Het zweet liep hem tappelings langs het gelaat toen het lichaam van de gedode krijger ineen zakte. In zijn verbeelding was hij het zelf geweest, die daar viel en kreunende wendde hij zich af.

Een bejuweelde hand raakte zijn arm aan trok hem terzijde. Het ronde gezicht van Atan Thome glom van genoeg alsof hij een komisch schouwspel had bijgewoond.

„Ze is prachtig en heerlijk,” fluisterde de Eurasiër. „Waar ter wereld heb je ooit zo’n vrouw gezien?”

„In de hel misschien, bij de andere demonen,” zei Lal Taask. „Meester, ik ben bevreesd, wij moeten vluchten.....”

„Vluchten?” Thome liet grijnzend zijn tanden zien. „Vluchten, nu we een tweede schat hebben gevonden even groot als de eerste? Ik wil graag de Vader der Diamanten voor eeuwig verliezen, indien ik die heerlijke vrouw de mijne mocht noemen. Denk eens, naast haar op de troon! Met haar bespreken hoe het koninkrijk kan worden uitgebreid!”

„U bent gek, meester,” zei de bediende met krakende stem.

„En toch.....” ging Thome verder. „Het is duidelijk, dat men haar haat. Heb je de gezichten van de wacht gezien, toen de ene broeder de andere doodde? Er zijn vele vrouwen, maar een man heeft slechts een leven. Akamen is sluw en eerzuchtig. Het beste is, hem te volgen. Ik heb reeds een plan...”

Weer klonk de dreunende gong in de troonzaal. De dikke Eurasiër ging naar de plek waar de kamermeisjes der koningin en de soldaten van de buitenwacht zich verzameld hadden. Hij plaatste zich zo dat hij door een spleet in de gordijnen de troon bespieden kon. Hij hoorde Atka’s stem:

„We werden gewaarschuwd voor de vreemden die onze stad naderden! Mijn orders waren, hen te doden of gevangen te nemen. Ik heb niemand opgedragen, daar in het duister een maskerade uit te voeren of kreten te slaken, die slechts de kinderen bang maken. Zes galjoenen heb ik uitgerust. Wat is er geschied? Waar zijn de gevangenen?”

Er ging een gemompel door de zaal, dat wegstierf, toen de koningin toornig rondkeek. Weer werd het doodstil.

De hoge vrouw vestigde haar doordringende blikken op Akamen, hoogste edele van het hof, die haar in bloed het naast stond. „Gij voert het opperbevel over de galjoenen, neef. Kunt ge voor Uw ondergeschikten antwoorden?”

De anderen zagen hoe de borstkas van Akamen op en neer

ging, hoe zijn spieren zich spanden, hoe de aderen in zijn nek als koorden zwollen. Hij keek zijn hoge gebiedster aan.

„Hun krachten waren slechts gering, Majesteit,” zei hij met een hese stem. „Ashair had van hen geen gevaar te duchten. De mannen van de galeien waren vermoeid en ik gunde ze een nacht rust. Nu zijn ze.....”

„Nu!”

Vol edele gratie ging ze overeind staan. Haar donkere, ravenzwarte haren vloeiden als stormwolken om haar heen en omlijstten een gezicht, waarop slechts dierlijke passie te lezen stond. Ze hief haar zweep op en sloeg. Als klauwen van een panter beten de zeven riemen rode strepen op het onbewogen gelaat van de edelman. Het bloed liep in stralen naar beneden en de gouden vleugelen van de vogel, die op zijn tuniek was geborduurd, werden dieprood gekleurd.

„Ik roep heel Ashair tot getuige!” riep de vertoornde majesteit. „Volgens aloude wetten is mijn wil hier wet. Niemand heeft de macht, mijn bevelen niet op te volgen. Hebt ge mijn woorden gehoord, neef? Zijn ze begrepen?”

De lange edelman had zich niet bewogen onder haar slagen. Hij stond daar nog met gevouwen armen en staarde voor zich uit. Fel stak het rode bloed af tegen het doodsbleke, spierwitte gelaat.

Doch zijn stem klonk onbewogen toen hij zei:

„Ze werden gehoord, Majesteit!”

Atka's lippen krulden zich tot een glimlach. Ze keek de troonzaal rond.

„In Uw persoonlijke aandacht, O, Akamen,” zei ze, „beveel ik het gevangen nemen of het doden van deze vreemdelingen aan. Als de zon ondergaat zult U mij berichten wat heden is geschied.”

Ze hief haar blanke, ronde arm omhoog. De gong dreunde. Langs de rij van stramme krijgers schreed ze voort en trok zich in haar koninklijke appartementen terug.

Thome en Lal Taask waren naar het terras teruggekeerd,

dat uitzicht bood op het blauwe meer. Met gerimpeld voorhoofd schreed de Eurasiër heen en weer. Zijn bediende sloeg hem zwijgend gade.

„Ze is een duivelin, meester,” kreunde hij. „Onze levens zijn geen anna *) waard, zolang we in haar nabijheid zijn.”

Thome bleef staan.

„Ik moet beslissen,” mompelde hij. „Zal ik mijn lot in handen geven van Atka of van Akamen? Zij voert de scepter nu, maar die lange edelman is geen dwaas. Hij is sluw en ambitieus. Zouden we hem kunnen vertrouwen. Lal Taask?”

„We kunnen ons zelf alleen vertrouwen,” zei de bediende.

„Ja,” zei Atan Thome, in gedachten verzonken. „Dat is waar. We hebben slechts weinig keus, toch geloof ik dat we het maar met de man proberen moeten. Atka is te trots, te wreed. Ze is prachtig en heerlijk, Lal Taask. Toch zal ze sterven.”

Hij grijnsde, stak zijn hand in zijn zak en bracht een kort mes te voorschijn.

„Dit komt van een soldaat, die naast mij stond. Ik geef het aan jou, Lal Taask. Hier, neem het onder je hoede.”

De gebaarde man deed een stap achteruit. Het stempel der vrees was op zijn gelaat gedrukt.

„Nee, nee, meester. Ik kan niet!”

Thome duwde hem het mes in de hand.

„Verberg het,” zei hij fluisterend. „Bewaar het goed. We zullen een plan opmaken, dat slagen moet, als de tijd daar is. Een vlugge steek met dat mes en voor de rest van je leven zul je in weelde baden.”

Lal Taask verborg het mes tussen zijn kleren. Hij maakte een teken, om de hulp in te roepen van goden.

De vette Eurasiër lachte.

„Vergeet je angsten, dwaas. Ik heb mijn droom gedroomd en niets zal de uitwerking ervan kunnen tegenhouden.”

Hij staarde naar de blauwe golfjes en dacht aan de Vader

*) *Brits-Indische munt.*

der Diamanten, die in de diepte verborgen lag. Van een verre kade maakten zich galjoenen los. Hij telde ze, in gedachten verzonken Vijf..... zes..... De lange riemen doken neer, dertig aan elke kant. Op de achterdekken stonden de krijgers, gewapend met lans en boog, grimmig en beslist.

„Ik zou niet graag de prooi zijn, die deze galeien moeten vangen,” zei de Eurasiër. „Akamen zelf voert ze aan en hij is zijn vernedering nog niet vergeten. Hij zal met gevangenen terugkeren.”

HOOFDSTUK XIII.

Schipbreuk.

De morgen was nog niet ver gevorderd, toen de overmeesterde galei de tunnel naderde, die door het onverbiddelijke grijze gelaat van Tuen-Baka heenboorde.

Tarzan, die op de voorplecht stond en de roeislaven aanmoedigde, had besloten, brutaal weg alles te wagen. Hij zou er de voorkeur aan gegeven hebben, onder beschutting der duisternis het Meer Horus over te steken, maar ieder uitstel zou hen nu noodlottig kunnen worden.

Als ze onopgemerkt het meer konden binnenvaren, dan was er een geringe kans dat ze de stad Thobos konden naderen, voordat de krijgers van Ashair hen aanhielden. Het was riskant, ja, maar zoals Thetan had gezegd, ze moesten hun voordeel doen met de verrassing, die zich van de Asharians zou meester maken als ze hun eigen galei met een vreemde bemanning zagen varen.

Ze moesten dadelijk naar Thobos koersen en wel zo vlug mogelijk. Want anders zouden ze aan de genade van Ashair zijn overgeleverd.

Welke ontvangst hen in Thobos zou te beurt vallen, konden ze niet zeggen. Thetan was bezorgd, al sprak hij zijn

zorgen niet openlijk uit. Hij kon hen alleen verzekeren, dat hij bij zijn oom, de Koning, voor hen zou pleiten. Het feit dat Tarzan hem tweemaal het leven had gered, zou de Koning mild kunnen stemmen.

De zwarte slaven bogen zich over hun riemen, met iedere ruk kwam de zwarte ingang der tunnel nader. De doorgang was dertig voet hoog, schatte Tarzan en zo breed, dat drie galeien er naast elkaar doorheen konden varen. Tussen de rotswanden hing een schemering en Tarzan was er zich wel van bewust, dat zijn metgezellen zich in stilzwijgen hadden gehuld. Helen Gregory zat dicht naast d'Arnot, die zijn arm beschermend om haar heen had geslagen; de piloot onderzocht zijn geweer, Ogabi prevelde bezweringen in de taal van het oerwoud. Alleen Magra, die donkere jonge vrouw, scheen geen zorgen te kennen, ze was zo dicht mogelijk bij den Koning der Wildernis gaan zitten.

Arthur Gregory stak de toortsen aan, die van te voren gereed waren gemaakt en de galei voer de donkere tunnel in. De rokende flambouwen verlichtten druipende muren waarlangs hagedissen zich voortspoedden. Aan de zoldering hingen vleermuizen. Vreemde stromingen bewogen het water hier en Thetan, die de stuurstok hield, had al zijn jonge krachten nodig om het schip koers te doen houden.

De doorgang scheen eindeloos, maar er waren geen zijkanalen en de lucht was zuiver. Eindelijk zagen ze een lichtcirkel voor zich en slaakten ze allen een diepe zucht. Langzaam naderden ze het daglicht.

„Ik bid,” riep Thetan, „voor een van die morgenmisten, die vaak het meer Horus in schaduw hullen.”

Maar toen ze het meer naderden, zagen ze hoe de uitgestrekte watervlakte zich koesterde in de zonnestralen. De vloed van licht deed hen duizelen. Ze zagen de hellingen van Tuen-Baka, blauw, grijs en bruin. De zon scheen uit een hemel waaraan geen wolkje te bekennen viel de smette-

loos witte gebouwen van Ashair glinsterden, het leek een sprookjesstad.

De anderen zagen al deze bijzonderheden, maar Tarzan had gewichtiger dingen om naar te kijken. Hij stond op de voorplecht en staarde in de verte. Hij zag het galjoen in de verte, zelfs voordat de kreten der inzittenden flauw tot hem doordrongen.

„Een Ashariër!” riep Thetan. „Andere schepen volgen!”

„Het zijn er zes!” brulde Lavac.

Daar kwam de oorlogsvloot van Ashair. De twee voorste schepen waren het grootst, vele riemen bewogen zich door het water en de krijgers op de dekken hieven een strijdkreet aan.

„Ashair! Voor Ashair en Atka!” klonk het dreigend over het water.

Lavac schreeuwde Thetan toe, dat hij rustig moest keren. „Ga verder!” commandeerde Arthur Gregory, maar ze hadden geen keuze meer. De vluiggere schepen zouden hen in ieder geval inhalen en Thetan volgde Tarzan's raad om naar de tegenover gelegen oever te sturen. Ze zagen de torens van Thobos opdoemen in de trillende lucht, toch beseften ze allen, dat ze geen kans hadden, aan de kade van Thobos te meren.

Tarzan moedigde de bevreesde zwarten aan. Hij keek naar de linkerkust en zag hoe het water tegen de rotsen klotste. De zwarten bogen zich over hun riemen heen, aanvankelijk schenen ze het te winnen, want de vijandelijke schepen hadden eerst moeten draaien. Maar Tarzan begreep toch, dat deze vermoeide roeiers het niet lang meer vol konden houden. Hij rende naar Thetan om hem aan het roer af te lossen en schreeuwde zijn bevelen.

„Hebben we een kans?” vroeg d'Arnot begerig.

„Een vechtkans,” zei de aapmens.

Hij commandeerde Lavac en Gregory, hun geweren tegen de achtervolgers te gebruiken; de anderen moesten hun

kogels sparen tot het ogenblik dat hun aanvallers hen zouden naderen.

De geweren begonnen te spreken, de knallen werden door de steile bergwanden honderdvoudig weerkaatst. Gregory en Lavac waren goede schutters, maar het was niet gemakkelijk mikken in de schommelende boot, ook hun opwinding was een handicap. De kreten van de Ashariërs werden woedender, toen geketende slaven over hun riemen ineem zakten. Tarzan had gehoopt verwarring te stichten tussen de roeiers maar de vijandelijke galjoenen kwamen nader en nader.....

Nu was het schip van de aanvoerder zo dichtbij, dat de korte speren van de Ashariërs bij Tarzan op het dek neervielen. Ze zagen hoe de aanvoerder, een grote reus, hen met gebalde vuist bedreigde. Zijn stem klonk boven die van de anderen uit.

„Vooruit!” brulde hij. „Verpletter ze!”

Een speer viel kletterend voor Tarzan's voeten neer, maar hij was in het minst niet bevreesd. Zijn ogen waren voor hem uit gevestigd op een plek, waar de golven schuimend tegen de rotsen te pletter sloegen. Thetan zag het rif ook en begreep, wat de bedoeling was. Ze moesten de galjoen krakend over de lage rotsen heen sturen, waar de anderen hen niet konden volgen. Dan moesten ze aan wal springen en op hun geluk vertrouwen.

Maar het rif was nog ver, toen een zwerm speren op hen neerdaalde. Twee galjoenen waren nu binnen hun bereik en de revolvers begonnen dood en verderf te verspreiden.

Toch kon het salvovuur het onvermijdelijke niet tegenhouden. Vier roeiers kregen een speer in de zwarte rug en de losse riemen, die nu tegen de anderen aanbotsten, stichtten verwarring. De leider van de achtervolgers kwam steeds nader.

Ze zagen het gelaat van de aanvoerder van de vijandelijke vloot, een gezicht dat verse sporen droeg van de scherpe

klauwen van het een of andere wilde dier. Hij deed de mond wijd open, gilte slechts een woord: „Dood!”

Een ogenblik voor de botsing schreeuwde Tarzan al tegen de anderen, dat ze van boord moesten springen. Lavac en Thetan waagden de sprong en Tarzan greep Magra, waarna hij hun voorbeeld volgde. Een ogenblik later klonk er een gekraak, de vijandelijke galjoen ramde hen midscheeps. Het water stroomde naar binnen. Brullende slaven trachtten zich van hun kettingen los te rukken, – de boot begon te zinken.

Aan boord van de vijandelijke vaartuigen klonken verschrikte kreten. In de hitte van de strijd hadden ze de rotsen onder water niet bespeurd en nu probeerden ze uit alle macht, dat gevaar te ontwijken. Het leidende galjoen, aangevoerd door Akamen, wist nog bijtijds te keren. De edelman schreeuwde tegen zijn speerdraggers, dat ze de ontvluchtende zwemmers moesten doden en hij slaakte een kreet van vreugde, toen de mannen er in slaagden, twee van de spatelende overlevenden aan boord te trekken. Zijn flottielje dreef af en onderwijl dacht Akamen na.

Het zou gevaarlijk zijn hier te landen en schier onmogelijk om de vluchtelingen langs de barre kust te achtervolgen. Bovendien waren die mannen gewapend met lange staken, waarmee ze van veraf iemand konden doden. Laat ze dwalen in het oerwoud, dacht hij. Ze zouden gauw ten prooi vallen aan de monsters der hellingen of aan de wilde honden van Thobos. Intussen zou hij zijn gewonde trots zalven door twee gevangenen aan Atka uit te leveren.

Hij gaf een teken om verder te roeien. Nu sloeg hij zijn doordrenkte gevangenen gade de man was een donkere gespierde kerel, maar de vrouw, bij Jehol, was een schoonheid. Zelfs nu, terwijl het blonde haar tegen het voorhoofd plakte en haar vreemde kleren van water waren doordrenkt, had ze een liefelijkheid over zich, die de ogen van Akamen zachter deed stralen. Hij boog zich over haar heen, glimlachend.....

Helen Gregory zat op het dek, nog zwak van het water

dat door haar mond naar binnen was gekomen. Naast haar zat Kapitein d'Arnot, bloed liep in een straaltje uit een diepe wonde aan zijn voorhoofd. Hij was tegen de zijwand van het galjoen aangesmakt, toen beide vaartuigen in botsing kwamen en even had ze gevreesd, dat ze beiden verdrinken zouden. Maar ze was er op de een of andere manier in geslaagd, de bewusteloze man te ondersteunen en met voldoening zag ze nu, dat de Kapitein de ogen opende.

„Paul.....” stamelde ze. „God zij gedankt!”

Ze was er zich vaag van bewust, dat er iemand over heengebogen stond, nu zag ze het met littekens bedekte gezicht en een harige hand raakte haar aan, voelde ze. Trillende vingers scheurden het hemd los bij haar borst.....

De grote Ashariër lachte.

„Vervloekt.....” stamelde d'Arnot. Hij trachtte op te staan, trachtte die grijnzende kerel in zijn gezicht te slaan. Een grote hand duwde hem weer op het dek neer. Akamen grinnikte, toen draaide hij zich om en liep weg. De twee gevangenen kropen dicht tegen elkaar aan, terwijl de krijgers hen dreigend aanstaarden.

„De anderen, Paul.....” snikte Helen.

D'Arnot schudde het hoofd. „Ik weet het niet, liefste. Ik dank alleen God dat jij en ik nog steeds bij elkaar zijn.”

Ze leunde snikkend tegen hem aan.

Vijf overlevenden bereikten de kust achter het rif. Tarzan had naast Magra gezwommen, hij had haar ondersteund, als ze niet verder kon. Hij liet zich weer in het water vallen om Arthur Gregory aan de kant te trekken, die volkomen uitgeput was en hij zag, dat ook Thetan en Lavac in veiligheid waren.

Ze zagen hoe de galeien weer naar de stad terugkeerden. Gregory staaarde ze na, keek toen wanhopig naar de anderen.

„Heeft niemand gezien, wat er met Helen gebeurd is?” vroeg hij.

Tarzan schudde het hoofd.

„Ze was met d'Arnot. De Ashariërs hebben haar aan boord getrokken, of.....”

„O, Heer in de hemel,” steunde Gregory. „Waarom ben ik ooit met deze onderneming begonnen?”

Ze vonden geen spoor van Ogabi, toen ze de kust afzochten. Een vlug onderzoek bracht aan het licht, dat Tarzan's mes en de revolver van Magra de enige wapens waren, die ze hadden overgehouden en er was geen ammunitie voor de laatste. Lavac begon de dag te vervloeken, dat hij aan deze expeditie had deelgenomen.

„Behoud je kalmte,” zei Tarzan tegen hem. „Spoedig zijn we weer droog. We zijn nog steeds levend en vrij.”

„Maar kijk eens wat voor ons ligt!”

De aapmens glimlachte. „Geen man kan zeggen wat voor ons ligt,” zei hij. „Maar wijze mannen weten zelfs in slechte dingen nog iets goeds te vinden.”

Hij keek Thetan aan en vroeg:

„Kun je ons van hier uit naar Thobos geleiden?”

De jonge krijger knikte. Er leidde een gemakkelijk pad langs de rotsen, zei hij en ze zouden zijn stad kunnen bereiken voordat het donker was.

„Maar hoe zullen we daar behandeld worden?” vroeg Lavac.

Thetan haalde de schouders op.

„Koning Herat is mijn oom en een eerzaam man. Dat garandeer ik. Ik hoop, dat hij de wetten van zijn koninkrijk zal vergeten en U allen recht zal doen wedervaren, als hij mijn pleidooi hoort.”

Ze rustten uit en droogden hun kleren, toen gingen ze verder. Thetan wees de weg. Hij wees hun een bospad, dat gemakkelijk begaanbaar was en ze vorderden snel; kort voordat de schemering begon te vallen kwamen ze aan een goed aangelegde weg en spoedig zagen ze de muren der stad voor zich. Op een hoge toren stonden dappere krijgslieden, die hun speren op hen richtten,

„Wie daar?” riepen ze.

„Thetan van de Rode Wacht, neef van de Koning.”

Een barse krijger kwam naar voren, nam hen op met gefronste wenkbrauwen.

„Ik herken Thetan,” sprak hij. „Maar de anderen zijn vreemdelingen.”

„Ze zijn vrienden,” zei Thetan.

„Ze zijn vreemdelingen,” hield de wacht aan. „En vreemdelingen kunnen Thobos slechts binnentreden als gevangenen. Laat ze hun handen opsteken en zich overgeven.”

Thetan protesteerde, maar de man liet zich niet van zijn stuk brengen. Een compagnie soldaten marcheerde met het vijftal door stoffige straten naar een groot kasteel, dat door toortsen verlicht werd. Ze werden in een zaal gevoerd waar een grote man achter een zwarte schrijftafel zat. Hij had een puntige baard en een kaal hoofd.

Thetan begroette zijn oom, die hem kortaf toeknikte. De jonge man begon uit te leggen, hoe hij zijn metgezellen had ontmoet en deelde het doel van hun komst mede. Herat zat recht overeind en wuifde met zijn hand, waaraan juwelen fonkelden.

„Zwijg!” bulderde hij. „Je weet, Thetan, dat het tegen onze wetten is om vreemdelingen naar Thobos te brengen. Je bent ongehoorzaam geweest en hoewel je mijn neef bent, zul je je straf moeten ondergaan.”

Hij riep enige krijgslieden.

„Breng ze weg en werp ze allemaal in een kerker. Ik zal morgen zeggen, wat er met hen gebeuren moet.”

HOOFDSTUK XIV.

De kooien van Brulor.

Diep onder het paleis van Ashair was een klein vertrek in de rotsen uitgehouwen. De wanden van zachte grijze steen rezen recht omhoog als de wanden van een schacht; maar door

een opening in de zolder viel een vaal grijs licht naar binnen en bescheen twee gestalten, die op de vloer lagen. Vlug kroop de man naar het meisje toe dat naast hem lag en fluisterde haar wat toe, toen werd het weer stil tussen de grijze rotsen.

Plotseling viel fel licht naar binnen. D'Arnot sprong overeind en staarde de vier krijgslieden aan, die op hen af kwamen. Achter hen kon hij de gang zien, die langs de cellen liep.

Zwijgend greep een der mannen zijn arm, terwijl een andere Helen overeind trok. De twee gevangenen werden snel weg gevoerd.

D'Arnot kreeg geen kans om iets tegen Helen te zeggen, die vlak achter hem liep. Ze werden door een doolhof van gangen gevoerd, tot ze eindelijk stilhielden voor een poort, die toegang gaf tot een zaal. Ze traden binnen en werden naar voren geduwd tussen twee rijen zwijgende soldaten door naar een troon, waarop een onbeweeglijke vrouw zat.

De wachters lieten de gevangenen stilhouden aan de voet van de statietrap en d'Arnot staarde naar dat schitterend blanke vrouwenlichaam, naar donkere ogen, die zonder enige uitdrukking op hem gevestigd waren. Hij hoorde een verschrikte uitroep van Helen naast hem.

„Thome en Lal Taask.....” stamelde ze. „Daar, op de trap.”

„Zwijg!” mompelde de bewaker. D'Arnot wierp een vlugge blik op de beide mannen, die aan de rechterhand der Koningin stonden. De gebaarde man wendde zijn hoofd af, maar d'Arnot ontmoette de ogen van de ander, – het gele gezicht was vertrokken tot een gemene grijnslach.

De Koningin boog zich naar voren en vroeg:

„Waarom ben je naar de Verboden Stad gekomen?”

„Om mijn broeder, Brian Gregory, te zoeken,” zei Helen met een kalme stem, die niet de minste emotie verried.

„Je liegt!” de woorden waren als een zweepslag. Atka ging

rechttop zitten, haar donkere ogen schoten vuur. „Je bent gekomen, om de Vader der Diamanten te stelen!”

Ze greep het handsvat van haar zweep.

Atan Thome sprak vanaf de achtergrond:

„Vergeef mijn stoutmoedigheid, O Koningin! Maar het meisje is onschuldig. Het is de man, die probeert, de tempel van Brulor te beroven. Als U het meisje aan mijn zorgen wilt toevertrouwen, dan zal ik.....”

„Hij is degeen die liegt!” schreeuwde d’Arnot. Hij drong naar voren, rukte zich bijna los, maar werd door vele handen gegrepen. Hij keek de Koningin weer aan, zijn gezicht donker van woede.

„Dat is de dief. Wij zoeken alleen naar de broeder van het meisje.”

Lange tijd was het stil in de troonzaal. Eindelijk deed Akamen een stap naar voren en fluisterde de Koningin iets in het oor. Haar gezicht bleef strak, maar toen ze Atan Thome aankeek, glimlachte ze.

„Dus jij wilt het blonde meisje bewaken? Jij wilt haar voor jezelf?”

Thome’s dikke lippen weken van een, zijn ogen glommen van begeerte.

„Als U zo edel zoudt zijn, O Koningin. Ik zweer dat ik haar goed bewaken zal!”

D’Arnot slaakte een kreet en trachtte opnieuw zich los te rukken. Maar sterke handen grepen hem.

Atka hief de zweep in haar hand op. „De man Thome is een vreemdeling en zeer begerig!” zei ze. „Hij zou de tempel van een dienaars beroven!”

Toen klonk haar stem dieper:

„Zend het meisje naar de priesters, om hun dienaars te zijn. En de man..... De kooien wachten op hem.” Ze ging rechttop staan. „Ga weg!”

De zwarte slaaf sloeg op de gong.

Toen d’Arnot zich omdraaide, ving hij een glimp op van

Helen's bleek gezichtje; het meisje worstelde om zich los te rukken uit de grijphanden van een grote krijgsman. Hij wilde zich losrukken, maar ze was al uit het vertrek weggesleurd.

D'Arnot werd door een donkere gang gevoerd naar een vreemde machine, vele touwen hingen er van af en een dozijn slaven draaiden een windas. De bewakers duwden hem in een grote houten kist, gaven een signaal en plotseling begon de kist te zakken.

Nadat hij van zijn schrik was bekomen, vroeg d'Arnot aan de twee mannen, die hem vasthielden:

„Waar brengen jullie me heen?”

„Naar de tempel van Brulor,” antwoordde een stem in het donker. „Op de bodem van het Meer Horus, de Heilige. Je zult de rest van je levensdagen daar slijten, onder het meer.”

Hij wist niet hoeveel honderd voet ze onder de waterspiegel afdaalden, maar eindelijk kwam de liftkooi tot stilstand. Hij werd naar buiten getild en gegrepen door twee mannen, die schitterend geborduurde pijen droegen. Het tweetal leidde hem door de gang naar een enorme tempelzaal.

Aan het einde zag hij een schitterende, met diamanten bezette troon, omgeven door mannen, die gekleed waren als zijn begeleiders en door jonge meisjes, die een spierwitte gazen sluier droegen. Toen hij de troon naderde, ontwaarde hij een gestalte, die erop zat: een oude man, zo oud, dat zijn vlees was verdord en als perkament over zijn botten was gespannen. Hij zat achterover geleund in zijn stoel, gekleed in een rood zijden tabbard, die buitengewoon eenvoudig en streng scheen naast de kleurige gewaden der priesters. Voor hem stond een altaar van zwarte steen, waarop een grote diamant lag, die een verblindend licht verspreidde.

Nu stond d'Arnot aan de voet van het altaar, geflankeerd door twee priesters, maar de oude man had zich niet bewogen. Een ogenblik scheen het d'Arnot toe, dat deze rode mummie onmogelijk kon leven, maar toen zag hij de ogen bewegen, die diep in hun kassen lagen.

De twee priesters bogen zich.

Ze bleven doodstil staan, de priesters hielden hun grijze hoofden eerbiedig gebogen.

En toen, het scheen niet te geloven, kwam de tanige gestalte van Brulor overeind en een hoge schrille stem verbrak de stilte.

„We hebben te veel mensen te voeden,” zei de oude. „Maar werp hem in een kooi. Zytheb, werp hem in een kooi.”

Uitgeput zonk hij weer in zijn zetel neer.

Een lange priester, die een sleutelbos droeg, ging d'Arnot voor. Daar, langs de muur geschikt, stonden twaalf kooien, die denken deden aan die, waarin de leeuwen in de dierentuin worden opgesloten. Toen d'Arnot er langs ging, bemerkte hij, dat er verschillende ledig waren; toen zag hij het half naakte, uitgeputte lichaam, dat tegen de tralies was aangedrukt en daarna nog een baardig gelaat met wilde schrikogen. Zytheb ontsloot een deur duwde d'Arnot naar binnen en draaide de sleutel om.

D'Arnot greep de tralies en voelde zijn benen trillen. Zijn adem stakte. Maar er moest toch een uitweg zijn, zelfs een uitweg van de bodem der wereld! Het moest terwille van Helen, terwille van hemzelf. Hij draaide zich om, keek naar de stapel stro in de hoek en voelde zijn maag omdraaien door de walgelijke stank, die daaruit opsteeg. Half bewusteloos door de lucht en door de honger, viel hij wankelend tegen de kooiwand aan.

Een tijdlang was hij zich van niets bewust dan van de ijzeren tralies, die hij met zijn beide handen omkneld hield. Hij hield zich vast, als hij zich los zou laten, zou hij op de grond vallen en niet meer op kunnen staan, wist hij. Langzamerhand kon hij weer helder nadenken, heel in de verte hoorde hij de stemmen der priesters, totdat het tot hem doordrong, dat er dichterbij een gefluister klonk. D'Arnot wachtte nog een ogenblik, tilde toen het hoofd op en zag hoe de baardige gestalte met de diep ingezonken ogen, die in de kooi

naast de zijne was opgesloten, hem door de tralies heen aanstaarde.

„Nog een,” mompelde de man, „Nog een voor Brulor’s honden- en apenspel!”

Hij grinnikte, maar het klonk akelig hol.

D’Arnot staarde naar het vermagerde gezicht.

„Ben je hier al lang?” vroeg hij.

De man lachte weer. „Lang? Ja, dat geloof ik wel. Twintig jaar misschien. Ik weet het niet.” Toen scheen hij zich te beheersen en kalmer vroeg hij:

„Ben je ook hierheen gekomen om de Vader der Diamanten te zoeken? Je bent er nu heel dichtbij. Daar bij het altaar..... Zie je!”

Hij stak zijn vermagerde arm door de tralies en wees met trillende vingers.

„Dus dat is de Vader der Diamanten,” zei d’Arnot. „En die oude kerel, is dat Brulor?”

„Ja, dat is de grote god Brulor, die onze eigenaar is. Hij bewaakt de diamanten, hij doet het goed, maar dat heb je zelf al gemerkt.”

D’Arnot voelde zich licht in zijn hoofd van zwakte.

„Maar daarvoor ben ik niet gekomen,” zei hij eindelijk, toen de duizeligheid wat verminderde. „Ik ben hier gekomen, om iemand te zoeken.”

„Dan ben je nog een grotere dwaas dan ik.”

„Ik ben gekomen voor iemand, die Brian Gregory heet; we hoorden dat hij in Ashair gevangen was genomen. Ken je hem misschien?”

De stilte duurde zo lang dat d’Arnot dacht dat de man hem niet gehoord kon hebben. En toen, juist toen hij op het punt stond zijn vraag te herhalen, klonk er een hees gefluister.

„Brian Gregory, zei je?”

„Ja, ken je hem?”

Weer was het een tijdje stil. Toen zei de fluisterende stem:

„Ja, ik ken hem..... Zie je..... ik ben Brian Gregory.”

In het paleis hadden twee Ashariaanse vrouwen Helen's lichaam met aromatische olie gereinigd, om het te zuiveren voor de dienst in de tempel. Toen werd ze gekleed in een witte sluier, die alle dienaressen van de priesters droegen en daarna bracht een wachter haar met de lift naar beneden, naar de tempel van Brulor.

Ze werd voor de oude man gebracht; hij staarde haar een ogenblik aan en liet zich toen weer achterover in zijn zetel vallen.

„Ze is goed om naar te kijken, dit meisje met het blonde haar,” zei hij met zijn schrille stem. „Is ze niet, Zytheb?”

De lange priester boog.

Brulor's magere skeletachtige vingers grepen de leuning van zijn zetel vast, hij ging overeind staan.

„Ik ben een oud man,” zei hij. „Ik geef haar aan jou, Zytheb, als jouw dienaar.” Zijn diep ingezonken ogen richtten zich op Helen's gezicht.

„Zie dat je hem goed dient, meisje; zie dat je hem gehoorzaamt en goed dient.” Hij maakte een zwak gebaar met zijn trillende hand.

Zytheb deed een stap opzij en riep een der andere dienaressen.

„Breng haar naar mijn kamer,” zei hij. „Ik volg later.”

Het meisje nam haar bij de hand en trok haar mee. Toen ze de kooien langs gingen, hoorde Helen haar naam roepen, ze zag een wild, baardig gelaat achter de tralies en daarnaast zag ze het bleke gezicht van d'Arnot.

„Paul.....” riep ze. „Paul.....”

Ze rende naar de kooi toe. Het meisje trachtte haar mee te sleuren, maar ze wist zich los te rukken, een ogenblik later pakte een andere, sterkere hand haar bij de pols. Ze werd door de gang weggeleid.

„Neem haar nu mee,” zei Zytheb en liet haar arm weer los.

Helen bood verder geen tegenstand; ze liet zich meevoeren door een lange gang en langs een trap, die naar het bovenste

gedeelte van de tempel voerde. Ze kwamen langs vele gesloten deuren, maar eindelijk bleef de dienaar staan, gooide een deur open en duwde Helen naar binnen.

Het was een fantastisch ingericht vertrek. Een fries van doodskoppen versierde de wanden en zware lampen, van mensenbeenderen gemaakt, hingen van de zoldering. Het grote bed in de hoek was bedekt met een lap fluweel, waarop met gouddraad geheimzinnige figuren geborduurd waren. Helen ging naar het venster, maar deed verschrikt een pas achteruit, – daarbuiten was het meer ze bevond zich onder water.....

Terwijl ze keek, zwommen er een paar vissen voorbij, daarna kwam er een mismaakte menselijke gestalte aanzwemmen met een wapen in zijn hand. Helen duwde haar gezicht tegen het glas, maar de gestalte was verdwenen, voordat ze alles duidelijk had kunnen zien.

Het meisje draaide zich om en staarde naar de zware kristallen vaas, die op tafel stond. Maar ze wist het nauwelijks, ze dacht aan de vreemde gebeurtenissen van de laatste uren. Steeds weer zag ze Paul voor zich, zijn gezicht tegen de tralies van de kooi gedrukt. Hij zou daar moeten blijven en zou net zo vermageren als die arme man, die naast hem opgesloten zat. De verschrikkingen van dat alles grepen haar zo aan, dat ze aan niets anders denken kon.

Er klonk geen enkel geluid, maar plotseling voelde ze, dat ze niet alleen meer in de kamer was. Toen ze haar hoofd omdraaide, zag ze dat Zytheb achter haar stond, een paar passen van haar af.

„Je bent mooi,” zei hij en strekte zijn hand uit. Verschrikt week ze achteruit.

Zytheb fronste de wenkbrauwen.

„Je bent mijn dienaar, Brulor heeft je aan mij gegeven. Kom hier, meisje!”

Toen ze zich niet bewoog, sprong hij naar voren en pakte haar ruw bij de schouder. Hij boog haar lichaam achterover,

rukte de dunne sluier aan stukken en bracht zijn donkere gezicht vlak bij het hare.

Ze voelde zijn adem op haar wangen en met inspanning van al haar krachten duwde ze hem van zich af. Ze wankelde en kwam tegen de tafel terecht – zonder het te weten raakte haar hand de zware vaas aan. De vaas was in haar hand nu; blindweg gooide ze hem naar haar belager en ze hoorde een doffe slag. Toen ze haar ogen opende, was de priester op de vloer in elkaar gezakt.

Het duurde een eindeloze tijd dat ze daar stond en naar de rode bloedvlek op het tapijt staaarde, die steeds groter werd. Ze snikte en liet de vaas vallen, die ze weer had opgeraapt. Toen zag ze de sleutelbos aan de gordel van de stille gestalte.

HOOFDSTUK XV.

De rechtspraak van Herat.

Klaroengeschal weerklonk door de troonzaal van de Koning van Thobos. Rond de troon stond de lijfwacht, die zwarte pluimen op het hoofd droeg en scherp gepunte speren omkneld hield. De edelen, die daarachter om de troon waren geschaard, wachtten zwijgend op de dingen, die komen zouden.

Koning Herat leunde voorover. Hij streek liefkozend langs zijn puntbaard en keek met zijn wrede ogen naar de gevangenen, die voor hem waren geleid. Zijn blikken gingen aan Gregory en Lavac voorbij, maar bleven rusten op Tarzan, – een man, die lange kerel, groter dan hijzelf. Zijn ogen richtten zich op de donkere, exotische schoonheid van Magra.

Koningin Mentheb, op haar hoge troon naast de koning, keek ook naar Magra, maar wendde haar blik toen weer snel af. Wat betekende de schoonheid van een gevangene tegen-

over de wel geconserveerde charmes van een koningin! En haar schitterende ogen richtten zich vol bewondering op de lange naakte gestalte van Tarzan, ze gleden liefkozend langs zijn brede schouders, zijn sterke spieren.

De koning stond op; kalm en waardig keek hij naar Thetan, de zoon van zijn broeder.

„Je kent de wet,” zei hij langzaam.

De jonge Thobotiaan hief zijn hoofd op, maar zeide niets. Op ‘s konings voorhoofd zwollen toornig de aderen.

„Toch breng je vreemden hier? Bij Jehol.....” Des konings hand greep de met juwelen bezette hartsvanger, die aan zijn zijde hing. „Zelfs mijn neef kan de wetten van Thobos niet overtreden. Wat heb je te zeggen? Spreek?”

Hij lichtte zijn hand op.

Thetan deed een stap naar voren, raakte met zijn wijsvinger voorhoofd, lippen en borst aan.

„O, mijn Koning! Ik werd aangevallen door een van de grote slangen-monsters op de buitenhellingen van Tuen-Baka. Ik zou gedood zijn als deze man, Tarzan, het monster niet had verslagen en mij het leven had gered. Toen ik merkte dat hij en zijn vrienden vijanden waren van de Ashariërs, trachtte ik hen te helpen, want ik ben Tarzan mijn leven verschuldigd. Ze mogen vreemdelingen zijn, maar ze zijn mijn vrienden en moeten als zodanig worden aanvaard door mijn volk en door mijn Koning.”

Herat keek nu wat vriendelijker.

„Goed gesproken, Thetan,” zei hij eindelijk. „Wat je vertelt, vermindert je schuld en ik vergeef je. Maar de wet is duidelijk, – alle vreemdelingen moeten worden vernietigd. Maar toch, gezien de bijzondere omstandigheden, ben ik besloten om edelmoedig te zijn. Hun leven zal afhangen van het vervullen van drie condities.”

Hij streek langs zijn puntbaard en glimlachte.

„Als deze vreemdelingen werkelijk vijanden zijn van Ashair dan zal morgen in de arena een van hen – wie, dat zullen ze

zelf hebben uit te maken – de kans krijgen om een worstelaar uit Ashair te doden. Als dat gedaan is, dan zal een van hen de eer te beurt vallen zijn krachten te mogen meten met.....” Hij zweeg en de grote zaal was doodstil, zo stil als het in de wildernis is als Usha, de wind het kleine volkje waarschuwt, dat het grote wild op prooi uitgaat..... „tegen Mogro-Mu!”

De edelen, die zich om de troon hadden verzameld, slaakten een zucht.

„De Mogro-Mu!” Honderd lippen fluisterden de woorden, honderd paar ogen werden op de vreemdelingen gevestigd.

Thetan greep de arm van Tarzan, bleek tot zijn lippen.

„Het spijt me, mijn vriend, dat ik U allen hier heb gebracht..... slechts om te sterven!”

„Je hebt gedaan wat je kunt,” zei de aapmens. „We zijn nog niet dood!”

Koning Herat leunde glimlachend in de kussens achterover.

„Als dat gedaan is,” zei hij sarcastisch, zodat de hovelingen begonnen te lachen, „laat de vreemdelingen me dan de Koning der Diamanten brengen uit de tempel van Brulor in Ashair. Breng ondertussen het meisje naar de vrouwen en ziet toe, dat haar geen kwaad geschiede. Breng deze mannen naar de plaats, die aangewezen is om de vreemdelingen te ontvangen, die in deze stad komen. Laat ze daar blijven, tot ik degene laat halen, die de Ashariër bevechten zal. Breng ze weg!”

Een dubbele rij krijgers bracht hen langs gangen, die naar beneden liepen. Aan de vochtigheid van de stenen begrepen ze, dat ze zich onder de oppervlakte van het meer bevonden. Een met ijzeren balken versterkte deur werd geopend, zij werden met kettingen aan de muur van een kaal vertrek vastgelegd. Een toorts werd bevestigd in een zwart gerookte nis en daarna werd de deur dichtgeworpen achter de vertrekkende wacht.

„Een gastvrij land,” mompelde Lavac en staaarde Tarzan aan met een gemene uitdrukking in zijn ogen.

De aapmens strekte zich kalm op de vloer uit, met de rug tegen de stenen muur gedrukt. „De koning schijnt gevoel voor humor te hebben, tenminste in de ogen van zijn onderdanen.”

„Hovelingen lachen altijd om hun vorst,” zei Gregory grimmig. „Ik zou wel eens willen weten, wat er van Magra geworden is.”

„Vraag het aan de oude Herat,” mompelde Lavac. „Hij kon zijn ogen niet van haar afhouden.”

„Maar ze werd naar de vrouwenverblijven gebracht,” zei Tarzan. „Misschien zal Thetan iets voor haar kunnen doen.”

„Ze zal best wat hulp kunnen gebruiken,” zei Lavac en keek naar de aapmens, die nog steeds op de vloer lag uitgestrekt.

„Hij doodt het beste, die weinig heeft gegeten en lang heeft geslapen,” zei Tarzan. Hij sloot de ogen en een paar minuten later was hij in diepe slaap verzonken. Grommend maakten de beide anderen het zich zo gemakkelijk mogelijk.....

Gregory en Lavac waren verstijfd, toen ze wakker werden, maar de aapmens, die niet zulke hoge eisen stelde, voelde zich uitstekend.

„Wat een nacht,” bromde Gregory in de duisternis, want de toorts was uitgegaan. „Als de bouwers van deze kelder de aardkorst hadden afgezocht, dan zouden ze geen hardere steen hebben kunnen vinden dan deze lava.”

„Of kouder,” kwam Lavac’s stem. „Zeg, kunnen we niet op de een of andere manier hier vandaan komen? Kunnen we degenen, die ons voedsel brengen, niet overheersen?”

„Stil,” waarschuwde Tarzan. „Daar komt iemand.”

Hoewel de anderen niets hoorden, hadden de scherpe oren van de aapmens het zwakke geluid van sandalen in de gang gehoord. Hij ging overeind staan, toen door de tralies een flauw licht scheen, dat steeds nader kwam. Ze keken in

het licht van een toorts, toen de deur werd opengeworpen en een half dozijn krijgslieden met opgeheven speren binnentrad.

De kapitein van de wacht, een kort zwaard aan zijn zijde, trad naar voren.

„Een van U moet de Ashariër bevechten,” kondigde hij kortaf aan. „Hij is een reus, een beroemd mensendoder. Als hij wint en dat zal hij zeker, schenkt de koning hem de vrijheid. Nu, wie van jullie wil het eerst sterven?”

Luitenant Lavac keek vlug naar Tarzan. „Ik zal gaan,” zei hij met een schouderophalen. Het was duidelijk aan zijn gezicht te zien, dat hij de aapmens niet graag mocht, maar aan de moed van de piloot viel niet te twijfelen. „Nu heb ik ten minste een keus, hoe ik sterf.”

Gregory stond op het punt te spreken, maar Tarzan legde hem met een gebaar het zwijgen op.

„Ik zal gaan,” zei de aapmens rustig. „En ik zal niet sterven.”

„Poch maar net zoveel als je wilt,” lachte de kapitein van de wacht.

Hij maakte zijn kettingen los en onderzocht de luipaardenhuid, om te kijken of er ook wapens tussen verborgen waren.

„Jullie zult elkaar bevechten zonder wapens en..... tot er een dood ter aarde stort.”

Een zware houten deur werd naar buiten opgeduwd en Tarzan stond eensklaps in het zonlicht. Hij sprong op van het zand en draaide zich om. Hij stond in het midden van een kleine arena, die omgeven was door stenen muren, die slechts onderbroken werden door twee massieve deuren, uit een waarvan hijzelf zoo juist te voorschijn was gekomen. Op de wallen waren banken geplaatst, waarop edelen zaten en onder de baldakijn ontwaarde de aapmens de koning en de koningin met de leden van de hofhouding. Thetan was bij hen; Tarzan zag hem naast de koning staan.

Op een teken van Herat blies een trompetter een signaal. Een van de deuren achter de koninklijke galerij werd geopend en een grote man trad de arena binnen. Hij was inderdaad een reus, een hoofd groter dan Tarzan, gekleed in niets anders dan een rood broekje. De spieren op armen en benen waren duidelijk zichtbaar.

„Veel geluk, Tarzan!” schreeuwde Thetan.

„Dat zal hij wel nodig hebben,” lachte Herat. „Ik wed honderd tegen een dat hij sterft.”

„Aangenomen!” schreeuwde Thetan.

„En ik wil ook wel honderd goudstukken van je hebben, Herat,” zei de koningin.

Beneden was de Ashariër de aapmens tot op een paar passen genaderd; hij stond daar met de benen wijd uitgespreid, de handen op de heupen.

„Ik heb mannen als de Grote Menet gedood!” riep hij uitdagend. „Kom, vreemdeling en onderga dezelfde dood!”

Tarzan stond daar rustig, de armen gevouwen en trok zijn lippen op toen hij verachtelijk de geur van de zweetende tarmangani opsnoof. Een diepe klank kwam uit zijn keel. Het geluid bracht een verschrikte uitdrukking op het gelaat van de Ashariër, want hij hoorde duidelijk het brullen van een leeuw. Wat voor soort man was dit?

Met een kreet kwam de krijger aangerend, de armen wijd uitgespreid, want hij wilde zijn tegenstander in een machtige omarming verpletteren. Zo had hij met Menet afgerekend, diens borstkas ingedrukt, totdat zijn ribben in zijn hart doordrongen. Tot zijn verwondering liet de ander zich zonder tegenspartelen vastgrijpen. De Ashariër spande al zijn krachten in, maar hij had net zo goed kunnen proberen het leven uit een boomstam te drukken. Zijn spieren zwollen op en zijn gelaat kreeg een purpere kleur toen hij het nog eens probeerde, maar de man in zijn armen scheen een pilaar van steen.

Verschrikt liet de Ashariër los en Tarzan zocht de slagader in de nek van de worstelaar om die met zijn scherpe tanden door te bijten.

De Ashariër deed een paar passen achteruit.

„Wat ben je, mens of beest?’ kreunde hij.

Het antwoord was een schrille kreet.

„Ik ben Tarzan van de Apen! Dood!”

„Ja! Dood!” brulde de Ashariër. Hij kwam aanrennen, de machtige kop naar beneden en toen de aapmens opzij wilde springen, gleed hij uit.

Het hoofd van de Ashariër trof Tarzan in de borstkas en deed hem neervallen. Met de snelheid van Ara, de bliksem, sprong de Ashariër hoog in de lucht, met stijve benen. Hij was van plan om met vreselijke kracht op het hoofd van zijn vijand neder te dalen.

Een kreet steeg op van het dicht bezette amphitheater.

„Ik win,” grijnsde Herat, en sloeg zich op zijn dij. „Goed gedaan, Ashariër.”

„Nog niet. Kijk!” riep Thetan.

Toen de Ashariër nog in de lucht zweefde, zat Tarzan al weer op handen en knieën. Hij sprong opzij met het lenige gemak van Sheeta, de panter en zijn tegenstander kwam met een doffe plof in het zand terecht.

Beide mannen sprongen overeind en toen de aapmens naar voren kwam om zijn tegenstander te doden, trok de Ashariër een dolkmes uit zijn broek te voorschijn. De menigte brulde dat dit tegen de regelen was, maar daar stoorde de worstelaar zich niet aan.

Tarzan liet hem komen, dook onder het mes door en slingerde zijn tegenstander een kwartslag om. Voordat de verwonderde man goed en wel begreep wat er gebeurde, had hij de Ashariër hoog boven zijn hoofd getild en tegen de stenen muur geslingerd.

De Ashariër kwam kreunend overeind. Tarzan kon hem toen gemakkelijk doden, maar hij deed het niet. Hij had een andere dood voor de man in de zin. Hij kwam langzaam op zijn tegenstander toe en sprak hem aan in de taal van Ungo,

de mensaap. Hij sloeg zichzelf op de borst, toen hij de worstelaar vertelde, wat zijn lot zou zijn.

De man verstond de vreemde klanken niet, maar hij begreep de bedoeling ervan en week terug, om genade smekend. De aapmens volgde en, hoewel hij hem gemakkelijk had kunnen grijpen, bleef hij toch steeds een paar passen achter, zijn tegenstander tot vlak voor de koninklijke tribune drijvend.

„Wat is dit, Herat?” vroeg de koningin koel. „Heb je ons uitgenodigd om een hardloopwedstrijd te aanschouwen?”

Koning Herat glimlachte grimmig.

„Er schijnt iets niet in orde te zijn met de overwinnaar van Menet.”

Beneden hen was de Ashariër in een hoek gedreven.

„Ik dood!” bromde Tarzan in de tongval van Ungo. „Maar voordat ik dood.....”

Hij liet zijn glinsterende tanden zien.

De krijger keek naar de dolk in zijn hand, toen naar zijn tegenstander.

Zijn grote lichaam rilde. Tarzan kwam nader.

Plotseling slaakte de Ashariër een verschrikte kreet en doorboorde met de dolk zijn eigen hart.

„Je hebt verloren, Herat!” brulde Thetan, buiten zichzelf van vreugde.

„Maar jouw Tarzan heeft de Ashariër niet gedood!” protesteerde de koning.

„Nee stemde Thetan toe. „Hij heeft hem zo bevreesd gemaakt, dat hij zichzelf doodde.”

„Je hebt het gewonnen,” gaf de koning lachend toe. „Zend Tarzan hier. Ik heb hem iets te zeggen.”

„Nooit heb ik zo'n pracht man gezien!” riep de koningin. „Nooit!”

Naar de koninklijke tribune gevoerd, bleef Tarzan voor de hoge personages staan.

„Voor de nobele sport die je ons vandaag te zien hebt

gegeven, schenk ik je je vrijheid,” zei Koning Herat. „Ieder der anderen kan de zijne winnen op zijn beurt en ik zal ieder van hen het privilege toekennen, in de strijd het wapen te gebruiken dat hij verkiest.”

„En Magra?” vroeg Tarzan. „Wat zal er van haar worden?”

Herat keek onrustig naar de koningin, maar haar ogen waren strak op de aapmens gevestigd.

„Het meisje zal geen kwaad geschieden,” antwoordde de koning gerustgesteld. „Als de voorwaarden vervuld zijn, zal ook zij haar vrijheid terugkrijgen. Ondertussen kun jij de gast zijn van Thetan en als je metgezellen gewonnen hebben of gefaald, kun je gaan.” Hij keek de kapitein van de wacht aan, die achter zijn zetel stond. „Laat het tweetal in de kerker vannacht beslissen, wie morgen de Mogro Mu bevechten zal.”

„Ik zal de Mogro Mu doden, wat hij ook mag zijn!” zei Tarzan rustig.

„Maar je hebt je vrijheid al reeds terug gewonnen!” riep koningin Mentheb enigszins onrustig. „Je hoeft je leven niet weg te werpen.”

„Ik zal de Mogro Mu doden,” herhaalde de aapmens.

Het was geen kerker, waar Magra gevangen werd gehouden, maar een weelderig ingericht vertrek, dat eens aan een courtesane scheen te hebben behoord. Zwarte slavinnen brachten haar fruit en delicatessen, wuifden haar koelte toe met lange waaiers van struisveren toen ze gedurende de warmste uren van de dag op de rustbank ging liggen, baadden haar in een badkuip, die in het midden van het vertrek in de vloer was ingemetseld en vertelden haar de laatste nieuwtjes uit het paleis, toen ze zich scheen te vervelen. Van deze vrouwen was het dat ze hoorde, hoe Tarzan de Asharische reus had overwonnen.

Ze verwonderde zich waarom ze zo goed werd behandeld, maar ze dacht er niet verder over na voordat de vrouwen zich

terugtrokken, toen de schemering viel. Ze liep onrustig het vertrek op en neer en viel eindelijk uitgeput op de rustbank.

Toen werd de deur zachtjes geopend en opkijkend zag ze Koning Herat voor zich staan. Verdwenen was de harde uitdrukking, die zijn gezicht had beheerst toen hij in de troonzaal had gezeten. Nu glimlachte hij vriendelijk en ging naast haar zitten.

„Ik heb bevolen, dat U alles zoudt ontvangen wat U verlangde,” zei hij „Zijn mijn orders uitgevoerd?”

„Zeker, Uwe Majesteit. U bent zeer vriendelijk geweest.”

Ze keek hem glimlachend aan, hoewel ze inwendig beefde.

„Ik hoop alleen maar, dat mijn metgezellen net zo hoffelijk behandeld zijn,” voegde ze er aan toe.

„Niet bepaald,” zei hij glimlachend en greep haar hand, waarop hij een vaderlijk tikje gaf. „Hoewel ik moet zeggen, dat ik ze zeer lankmoedig heb behandeld. Maar U kunt misschien gissen, waarom ik juist U zo hoffelijk behandelde.”

Magra schoof naar de andere kant van de rustbank en trachtte haar hand weg te trekken.

„Omdat de Thobotianen vriendelijke, gastvrije mensen zijn, veronderstel ik en omdat hun koning in alle opzichten een heer is.”

„Bij Jehol! Je bent mooi als je bang bent!” riep koning Herat verrukt. „Kom nu, probeer me niet te troeven met spitsvondigheden. Je bevalt me Magra, en zij, die een koning bevallen.....”

Hij trok haar tot zich, sloeg een arm om haar heen en was nu zo dicht bij haar, dat zij het zoete parfum kon ruiken, waarmee hij zijn baard besprenkeld had.

„Ik zal U niet lang bevallen,” beet ze hem toe, „noch zal U ooit meer iemand anders bevallen, als U niet gauw dit vertrek verlaat!” Onder het spreken haalde ze een met juwelen bezette dolk te voorschijn en plantte de punt op het hart van de koning.

„Duivelin!” zei hij en sprong op als was ze een vergiftige vampier.
„Hier zal je voor boeten!”

„Dat denk ik niet,” zei Magra. „Maar U zult boeten, als U het waagt me te straffen!”

„Waag je het, Herat de Koning te bedreigen?”

„Zeker,” zei Magra kalm. „En bovendien zijn het geen ijdele bedreigingen.”

„Wat kun je dan nog anders dan dreigen?”

„Men fluistert in het paleis dat de koningin een temperamentvolle vrouw is. Wanneer ze zou vernemen.....”

De koning keek haar lange tijd aan en begon toen te lachen.

„Je bent al even slim als mooi, Magra. Kom, laten we vrienden zijn.....”

Koningin Mentheb lag in de zachte kussens en speelde verveeld met een spiegel, terwijl slavinnen haar voetsporen politoerden en haar lange haren borstelden. Aan haar voeten zat de hofnar en trachtte haar te amuseren met een anecdote.

„Als het Uwe Majesteit behaagt,” begon de vrouw, „er was eens een oud man, die een meisje trouwde, dat nog niet de helft van zijn leeftijd had.....”

„Die geschiedenis is al zo oud,” zei de koningin gapend. „Als Herat te veel wijn gedronken heeft, vertelt hij me ook altijd dat verhaal. Ik ben de enige die niet altijd hoeft te lachen als hij het vertelt, maar dat is dan ook zowat het enige voordeel, voor zover ik weet, van koningin te zijn.”

„Het spijt me, Uwe Majesteit. Maar misschien kent U nog niet de geschiedenis van.....”

„Scheid uit!” riep de koningin. „Bedenk iets anders om me te amuseren!”

„Wil Uwe Majesteit dat ik iemand laat komen om haar te onderhouden?” stelde de vrouw schuchter voor.

„Ah!” De koningin dacht een ogenblik na en haar ogen straalden. „Ja, er is iemand, die me zou kunnen amuseren. De vreemdeling, die de Ashariër in de arena gedood heeft.

Tarzan van de Apen. Dat is inderdaad een man. Ik wil met hem praten.”

„Maar Uwe Majesteit!” riep de vrouw verschrikt. „Mannen worden niet toegelaten in deze appartementen! Wanneer Zijne Majesteit de Koning.....”

„De Koning dobbelt vanavond met zijn edelen. Hij heeft het me zelf verteld. Vlug, haal me Tarzan hier!”

De vrouw verborg haar gezicht achter een zware sluier en maakte zich uit de voeten.....

Thetan en de Koning der Wildernis hadden juist getafeld en Thetan schonk hem een bokaal wijn in, die Tarzan met een ongeduldig hoofdschudden weigerde.

„Vertel me nu, Thetan, wat is de Mogro Mu?” vroeg hij.

De jonge Thobotiaan stond op het punt te gaan vertellen, toen een gesluierde vrouw het vertrek binnentrad. Ze tilde haar sluier op, zodat Thetan haar kon herkennen als een van de dienaressen der koningin en zei:

„Edele Heer Thetan, Hare Majesteit verlangt naar het gezelschap van de held, die de Ashariër in de arena versloeg.”

„Waar?” vroeg de Thobotiaan verschrikt.

„In Hare Majesteit’s appartementen.”

Thetan nam Tarzan’s arm en voerde hem terzijde.

„Je zult moeten gaan,” zei hij fluisterend. „Maar wees voorzichtig en kom terug, zo gauw als je kunt. Mentheb denkt, dat ze een soort sirene is en Herat is ontzettend jaloers, hoewel ik eerder denk dat hij bang is een gek figuur te slaan. Ik wens je geluk!”

De koningin was alleen toen de aapmens bij haar werd binnengelaten. De vrouw die hem tot haar gevoerd had, deed de deur dicht en trok zich discreet terug.

Koningin Mentheb keek hem vol bewondering aan, toen Tarzan de armen over de borst vouwde en geduldig haar wensen wachtte.

„Zo..... U bent dus de man, die ons zulke prachtige sport te zien gaf met de doder van mensen.”

„Vindt U het sport, om mannen te zien sterven, Uwe Majesteit.”

„Hij was slechts een Ashariër.” De koningin haalde de schouders op. „Kom, Tarzan, zet U naast mij neder.”

Ze scheen zijn gereserveerdheid grappig te vinden, want toen hij gezeten was, streek ze zacht met haar vingers langs de sterke spieren op zijn arm.

„Je moet niet met de Mogro-Mu in de arena gaan morgen,” zei ze zacht. „Tarzan, ik wens niet dat je sterft.”

„Ik zal niet sterven, Majesteit,” zei de aapmens kortaf.

„Zo” De koningin keek hem gedurende lange tijd aan en stak toen haar blanke handen uit naar twee bokalen, die op een laag tafeltje naast de divan stonden. „Heel goed, dan drinken we op jouw succes..... met de Mogro-Mu.”

Ze gaf een bokaal aan Tarzan en bracht de andere naar haar lippen. Toen hij het hoofd begon te schudden, zette ze het glas neer en zei scherp:

„Geen man weigert te drinken met de koningin.”

De aapmens liet de zoete wijn zijn keelholte binnenstromen en koningin Mentheb sloeg hem ingespannen gade. Een waas kwam voor zijn ogen, hij wilde opstaan, doch zakte willoos in de kussens neer. Tarzan voelde zich neervallen in een warme afgrond. Zijn zwarte lokken rustten in de zachte schoot der koningin en haar lachen scheen als het rinkelen van zilveren klokjes boven hem. Hij voelde hoe haar zachte hand zijn zwarte lokken streelde.....

Hij werd gewekt door een geluid, dat klonk als het rollen van de donder. Verschrikt sprong hij overeind en keek naar de deur, waarop boze vuisten bonsden. Tarzan schudde het hoofd wild heen en weer om zijn brein te zuiveren; zijn ogen vernauwden zich toen hij koningin Mentheb ontwaarde, die vol angst naar de muur geweken was.

Een ogenblik later wierp koning Herat vertoornd de zware gordijnen opzij.

„Zo.....” Zijn ogen hadden een wrede uitdrukking, „De

Koning der Wildernis kan niet slechts sterke mannen, doch ook zwakke vrouwen overwinnen! Uitstekend! Morgen vecht hij tegen de Mogro-Mu! Doch zonder wapen!”

HOOFDSTUK XVI.

Negen vluchtelingen.

Voorzichtig had d’Arnot alle avonturen, die hij had meegemaakt aan Brian Gregory verteld. Nu zwegen beide mannen en staarden somber voor zich uit. De grote tempelzaal was nu leeg en verlaten: het was er rustig en men hoorde slechts de in kooien opgesloten mannen, die nu en dan vertwijfeld aan de tralies rukten.

„Er moet, er zal een uitweg zijn,” zei d’Arnot eindelijk. „Wie zijn de anderen? Zijn ze mensen die van verre naar hier zijn gekomen, deze gevangenen?”

Gregory schudde het hoofd.

„Nee, sommige zijn Ashariërs, vijanden van Atka, – anderen zijn uit Thobos. De man naast me is Herkuf, een priester die op de een of andere manier Brulor vertoornd heeft. Maar hoe kunnen ze ons helpen?”

D’Arnot zweeg, omdat hij wist dat er geen antwoord was. Hij staarde de tempel in toen door een deur aan het andere einde een vreemde gestalte binnenkwam. Het was een man, gekleed in een lang waterdicht pak. Hij had een helm op en aan zijn rug was een tank bevestigd. Hij liep naar de kooien toe; zijn met ijzer beslagen zolen maakten een klikkend geluid op de tegelvloer. In zijn hand droeg hij een drietand die door het lichaam van een grote vis was gestoken. Water droop uit zijn kleren onder het lopen.

„Mon Dieu, Brian, wat is dat?” riep d’Arnot.

Gregory lachte. „Ons diner wordt geserveerd. Dat is een

ptome. Zie je, die tank op zijn rug bevat zuurstof, onttrokken aan het water. Ze zeggen dat een mens met een dezer helmen op onbeperkte tijd onder water kan voortleven.” Hij zweeg even, voegde er toen aan toe: „Ik hoop dat je van rauwe vis houdt.”

Spoedig daarop verschenen andere ptomes; zij brachten meer vis en d’Arnot at wat hij kon, hoewel de koude, rauwe vissen en de stank uit de kooien zijn maag deden beven. Toen hij trachtte op te staan, zakten zijn benen onder hem weg en hij liet zich in het vuile stro neervallen niet in staat meer dan enkele korte woorden tot Brian Gregory te zeggen. Niettegenstaande de druk der ijzeren tralies voelde hij zich langzamerhand in slaap zakken.

In zijn koortsdroom openden de ramen van de tempel zich en het water stroomde binnen, bedekte weldra de vloer en steeg zelfs tot in zijn kooi. Nu klom het hoger, bereikte zijn borst en hij worstelde hevig om zich boven te houden, toen zijn verschrikte ogen zich op de ptome vestigden, die boven hem zwom. Het schepsel bukte zich, greep met zijn wrede handen de schouder van zijn slachtoffer, rukte en trok.....

Hij werd plotseling wakker, toen hij een stem zijn naam hoorde fluisteren. Toen voelde hij een hand op zijn schouder. Hij draaide zich om en staarde verschrikt in het rond. Helen’s gezicht was vlak bij het zijne.

„Helen.....” stamelde hij. „Hoe.....”

„Kalm,” fluisterde ze. Ze probeerde een sleutel in het slot te steken, dat zijn kooi afsloot. Plotseling sprong het traliehek open; Hij kroop naar buiten en stond daar een ogenblik wankelend in het vale licht, dat uit een grote booglamp naar beneden scheen. Toen sloeg hij zijn armen om de schouders van het bleke meisje.

Eindelijk duwde hij haar zachtjes weg. „Je broeder,” mompelde hij. „Brian.”

Ze hield haar adem in. „Is hij hier?”

Hij trok haar naar de naastbijzijnde kooi, porde de slapende man aan, terwijl zij het slot probeerde te openen. Gregory kreunde, maar toen werd hij plotseling wakker, ging overeind zitten en staarde verschrikt om zich heen.

Uitgezonderd een verschrikte kreet van het meisje was de ontmoeting van broeder en zuster zwijgend als in een droom. Het scheen d'Arnot toe dat toen de twee mensen zich uit elkanders armen losmaakten, Brian niet langer de mismoedige gevangene was, die hij een paar minuten geleden nog was geweest. Want nu had dat magere, baardige gelaat een bijna verheven uitdrukking en diep in de kassen brandden de ogen niet koortsig meer.

Fluisterend vertelde Helen hoe ze Zythab had neergeslagen, hem wellicht van het leven had beroofd hoe ze zijn sleutels had gestolen en de weg had gevonden naar de zaal, waar het altaar stond. Toen ze klaar was, keken beide mannen elkaar een ogenblik zwijgend aan.

„Nu hebben we toverkracht nodig,” zei d'Arnot met een stem, waarin niet veel hoop doorklonk. „Toverkracht om ons op te tillen van de bodem van het meer.”

Helen knikte, beet zich op de lippen. Haar moed had haar hierheen gedreven langs al die geheimzinnige deuren en donkere gangen, om d'Arnot te redden. Ze had het niet gewaagd te denken aan hetgeen daarna gebeuren zou; nu zag ze des te duidelijker het desolate van hun toestand in. Ze konden de tempel niet verlaten, ze zouden hier moeten blijven tot de priesters terugkwamen. Wat kon hen dan anders wachten dan de dood?

„Als we de helmen van de ptomes te pakken konden krijgen.....” mompelde d'Arnot. „Maar dat is onmogelijk!”

Brian Gregory zei langzaam:

„Eens hoorde ik de priesters spreken over een nooduitgang, die uit de tempel leidt. Ze bouwden die voor het geval alles hier onder water lopen zou.”

„Maar je weet niet, waar die begint,” zei Helen. „We

zouden het leven kunnen verliezen bij het zoeken naar de ingang.”

„Ja.” Ze vervielen weer in stilzwijgen. Eindelijk begonnen Gregory's ogen te staren.

„Herkuf!” riep hij uit. „Herkuf, de verstoten priester. Hij moet weten waar de gang is.”

Ze liepen vlug naar de volgende kooi. Toen Helen de deur had ontsloten, ging Brian binnen en schudde de slapende, zacht zijn naam roepend. Herkuf ging overeind zitten en wreef zich de ogen uit, toen klom hij uit zijn gevangenis. Het was een korte, breedgeschouderde man met een donker gelaat en hartstochtelijke ogen. Namen werden gemompeld en Gregory vertelde hem vlug, hoe ze gedacht hadden te ontsnappen.

Eindelijk knikte Herkuf, zijn nobel gelaat had een vastberaden uitdrukking.

„Ik ken de gang,” zei hij. „Maar laat ons eerst de andere gevangenen verlossen.”

Een paar minuten later stonden negen mensen bijeen in de tempelzaal, dichtbij elkaar onder de booglamp. Toen Brian het plan had uitgelegd, werden er van opwinding brandende ogen op zijn magere gezicht gevestigd.

„De tunnel leidt naar de andere kant van het meer,” zei Herkuf. „Aan de uitgang zal ons gevaar wachten. Want wij zullen geen toevlucht vinden in Tuen-Baka en de krijgers zullen alles zorgvuldig doorzoeken. Al verbergen wij ons in grotten, ten slotte zullen de mannen van Koningin Atka ons toch weten te vinden.”

De laatste man die bevrijd was deed een stap naar voren.

„Ik ben van Thobos en ik zal U langs een geheim pad in het andere land voeren.”

Brian Gregory keek vlug naar de priester en deze knikte. „Willen jullie het riskeren?” vroeg Gregory aan de anderen. Er klonk een instemmend gemompel, in de ogen stond nieuwe hoop te lezen.

Brian Gregory draaide zich om. „Ga ons voor, Herkuf, we zijn gereed.”

Het was een vreemd gezicht deze ongeschoren, ongewassen mannen en het meisje in haar gescheurde kleren. Ze slopen geruisloos de zaal uit en verdwenen in een lange, donkere gang. Priester Herkuf leidde hen, het hoofd naar voren gebogen, of hij gevaar rook. Eindelijk kwamen ze in de schacht, die met het paleis daarboven in verbinding stond. Herkuf trad naar voren en na enig zoeken haalde hij een steen uit de wand, ze zagen een donker gat. Hij wilde binnen treden, toen hij plotseling verschrikt rechtop ging staan: klonk daar geen gerucht?

Ze hoorden het allen: voetstappen aan de andere kant van de gang, die steeds luider werden. Het gestamp van de met ijzer beslagen schoenen der ptomes.....

Atan Thome zat in zijn kamer en keek hoe Lal Taask onrustig heen en weer liep. Het vette gezicht van de Eurasiër glom van genoegen, langzaam wreef hij zich de handen. Hij ving een blik van Lal Taask op, maar de Indiër keek dadelijk de andere kant op en mompelde verschrikt onverstaanbare woorden in zijn baard.

„Kalm, kalm, zenuwachtig stukje mens,” zei Thome grinnikend. „Je hoeft niet zo rusteloos heen en weer te lopen.”

Lal Taask veegde met zijn hand over het klamme voorhoofd. „Het is een zaak voor de duivel, meester. We zullen sterven. Ik weet het zeker. Het is niet veilig.”

Zijn stem beefde en klonk schor.

Thome stak een beringde hand omhoog.

„Kalmeer, vriend! Er is niet het minste gevaar. Alles is te voren zorgvuldig overwogen. Ga zitten voor je me duizelig maakt met je heen en weer lopen.”

Lal Taask bleef plotseling staan en staarde zijn meester aan met uitpuilende ogen. „Als er geen gevaar is meester, waarom doet U het dan zelf niet?”

„Omdat, dwaas,” antwoordde Thome onverschillig, „jij meer moed bezit dan ik.”

Hij keek zijn bediende glimlachend aan.

„Al vaak genoeg heb je dat bewezen en nu komt het er slechts op aan om vlug raak te stoten.”

De baardman greep zijn burnoes beet met trillende hand. „Ik wil niet sterven!” riep hij luid. „Ik weiger.”

De kleine ogen van de Eurasiër vernauwden zich, zijn handen lagen rustig in zijn schoot.

„Je moet doen wat ik je zeg,” zei hij zacht. „Begrijp je, Lal Taask?”

Hij keek de ander een ogenblik strak aan toen rilde Lal Taask over al zijn leden en liet het hoofd op de borst zinken.

„Ja, meester,” mompelde hij.

Thome glimlachte weer.

Buiten klonken voetstappen; de deur werd geopend en Akamen trad binnen. Hij keek vlug van de ene man naar de ander, zijn lippen op elkaar geperst.

„Het is alles besproken en begrepen,” zei Thome. „Lal Taask zal zijn plicht doen.”

Akamen hield zijn adem in en knikte.

„Uitstekend. Alles is klaar.” Hij keek de gebaarde bediende aan. „Het moet nu dadelijk gebeuren. Ben je op alles voorbereid?”

Lal Taask knikte, maar zei geen woord.

„Kom dan. Ik wijs je de weg.”

Toen ze bij de deur waren, riep Thome:

„Wees vlug en nauwkeurig, Lal Taask.”

Lal Taask volgde de edelman door kronkelende gangen, die slechts flauw werden verlicht door de toortsen, die in pinnen aan de muur waren bevestigd. Ze klommen trappen op en stonden eindelijk voor een metalen deur. Niemand was te zien.

Akamen duwde de deur open en beide mannen slopen de kamer binnen. Het was een hoog vertrek, op een platvorm

stond een wit statiebed. Zwijgend wees Akamen naar de zijden dekens.

Even bleef het stil, geen van beiden bewoog zich. Lal Taask beefde, hij keek naar Akamen en de Ashariër wierp het hoofd in de nek. Toen verdween Lal Taask's hand tussen zijn witte burnoes, kwam staalflikkerend terug. Hij nam een twaalftal vlugge stappen door de kamer, hij boog zich over het bed heen, het mes in de hand.

Akamen zag de hartsvanger, die hem een koninkrijk verschaffen moest, snel neerdalen. Maar hij zag ook, hoe het gordijn achter het bed bewoog en hoe een zwarte reuzenhand de snel neerschietende arm greep. Akamen draaide zich om, maar sterke zwarte handen grepen zijn keel, hij werd omringd door vijf sterke neger-slaven. Zijn ogen richtten zich op de koninklijke sponde en hij zag koningin Atka overeind rijzen, ze streek zich het zwarte haar van de blanke, ronde schouders en keek hem met een bittere glimlach aan. Toen stak ze haar naakte arm uit.

„Overmeester hen,” beval ze. „Zeg de edelen, dat ze naar de troonzaal moeten komen en geleid dit tweetal daar voor me. Breng ook de man Atan Thome.”

Atan Thome ging vrijwillig met de lijfwacht mee, want hij had niets te vrezen, dacht hij. Tegenover de Ashariër veinsde hij verbaasdheid over het late uur; maar het ging alles zoals het moest, dacht hij, toen hij met trots geheven hoofd langs de gangen schreed.

Hij trad de troonzaal binnen en liep naar de statietrap, waar de edelen zich om Koningin Atka hadden verzameld. Toen hij de hoge vrouwe zag, bleef hij bevend staan. Ze zat daar, als uit marmer gehouwen, haar hand hield weer de zweep. Aan haar voeten stonden Akamen en Lal Taask, beiden werden stevig vastgehouden. Maar Akamen staarde trots voor zich uit en Lal Taask trachtte rillend, zich los te rukken.

„Gij, O Akamen!” begon de koningin met zachte stem. „Gij hebt een samenzwering beraamd met deze twee vreemdelingen,

want gij wildet in mijn plaats koning zijn. Maar ik werd gewaarschuwd, een der medeplichtigen heeft alles verraden, hopend mijn gunst te winnen.”

Met de zweep slaande, draaide ze zich om en keek naar Atan Thome. De glimlach verdween van zijn lippen en zijn mond tuitte zich, of hij een woord fluisteren wilde. Er stonden zweetpareltjes op zijn voorhoofd.

Atka zei, nog steeds met zachte stem:

„Die ene, die jouw verried, is een schurk, Hij heeft zich aan hetzelfde bedrog schuldig gemaakt als jij, hij zal dezelfde straf ondergaan.”

In de pauze die ontstond klonk voetgeschuifel. Atan Thome was bijna in elkaar gezakt, een der lijfwachten moest hem ondersteunen.

Nu boog de koningin zich naar voren, haar ogen schoten vlammen, haar gezicht was bleek van woede.

De woorden kwamen als een waterval over haar lippen.

„Ik veroordeel jullie tot de kooien; je verdere leven zul je slijten op de bodem van het meer. Bij elke volle maan zul je worden gemarteld; je ogen zullen met vuur worden gezengd, de nagels van vingers en tenen zullen met tangen worden verwijderd. Elke tweede week zul je moeten vasten, zodat je geen kracht meer hebt, je voort te bewegen, er zal geen stro in de kooien zijn. Als jullie gilt of spreekt, zal de huid van je rug tot bloedens toe geranseld worden. Dat is de straf voor hen, die hun koningin verraden.”

Ze leunde achterover, uitgeput door haar woedende toespraak. De edelen van Ashair stonden zwijgend en strak rechtop, hun ogen op de drie gevangenen gevestigd. Lal Taask kreunde, de waker sloeg hem in het gelaat. Eindelijk hief Koningin Atka haar met juwelen bezette zweep omhoog.

„Breng ze naar de tempel!” zei ze.

De bronzen klank van de gong klonk dreunend door de zaal. Het drietal werd ruw weggesleept en door de lift naar Brulor's tempel gevoerd. In de gang wist Akamen zich los te rukken

en snelde op Atan Thome toe. Zijn grote handen sloten zich om de dikke nek, Thome's tong kwam uit zijn mond, zijn gezicht kreeg een purpere tint.

„Hond,” bromde Akamen. „Hond van een verrader.” Hij schudde het gele lichaam.

Maar de priesters rukten de edelman weg voor Atan Thome het leven in diens handen had gelaten. De Eurasiër zakte ineen, de priester sleepte hem de tempel door.

De altaarzaal was nu leeg, want het was lang na middernacht, – alleen voor het Allerheiligste brandde een lamp. Maar toen de gevangenen de deur bereikten, werden de toortsen gebracht, die de glimmende wanden deden schitteren. De anderen mompelden in zichzelf maar Atan Thome hoorde niet wat ze zeiden. Hij hoorde niets, hij had de pijn in zijn keel vergeten. Zijn dikke lichaam trilde toen hij naar het kostbare kleinood staarde, dat op het gouden altaar lag te schitteren in al zijn heerlijkheid.

„De Vader der Diamanten,” mompelde hij en zijn gezicht had een verheerlijkte uitdrukking, of hij in gebed was verzonken.

In de eerste grijze morgenschemering stonden de negen vluchtelingen op in de donkere grot, waar ze zich gedurende de nacht verborgen hadden gehouden en maakten aanstalten, het pad te vinden, dat hen uit Tuen-Baka leiden zou. Herkuf had de hele nacht door willen lopen, maar de man uit Thobos had hem gezegd, dat in het donker het pad niet te vinden zou zijn. Toen hadden ze de grot gevonden, waar ze hun nachtrust hadden genoten, terwijl een man de wacht hield.

In een lange rij drongen ze het oerwoud in, de Thobotiaan vooraan. Helen Gregory, die achter haar broeder liep, struikelde nu en dan over een verborgen wortel. De paar uur slaap hadden haar geen sterkte gebracht en haar benen wogen als lood. Ze voelde nu geen pijn, met uiterste wilskracht wist ze zich staande te houden en voort te gaan. Haar witte gazen

sluier was gescheurd en bevuild met het stof van de bodem der grot.

D'Arnot zei over zijn schouder:

„De wacht zal nu wel uitgegaan zijn en ze kunnen ons grijpen, voor we het pad hebben gevonden. Misschien zou het veiliger zijn geweest als we ons gedurende de nacht hadden schuil gehouden.”

Brian Gregory liep achter hem, hij trok met zijn been want hij had zijn enkel verzwikt. Zijn vuisten waren gebald, want bij iedere stap trok felle pijn door zijn voet. „Nee,” zei hij schor. „Ze zullen ons overal zoeken. We kunnen het beste zo vlug mogelijk verder gaan.”

Zwijgend gingen ze een tijdlang verder. D'Arnot hield zijn ogen op de brede rug van de priester gevestigd. Hij vond kracht in het aanschouwen van de zware schouders, die bij elke stap rijdsen en daalden.

De gedachten van de Fransman doolden bij alles, wat hij de laatste dagen had meegemaakt, maar kwamen telkens weer terug bij het korte ogenblik, dat hij Helen in zijn armen had gehouden, toen ze voor de kooi stonden.

Hij wierp de man voor hem bijna tegen de grond, want Herkuf was plotseling blijven staan.

„Luister!” fluisterde de priester.

De mannen waren stil blijven staan eerst hoorden ze geen enkel geluid, maar toen hoorden ze van opzij een stem, die plotseling wegstierf.

„We moeten verder gaan,” mompelde Brian Gregory, hij hinkte naar de Thobotiaan, die vooraan stond. „Weet je hoe ver het nog is?” vroeg hij. „Hoe lang duurt het nog, eer we het pad zullen vinden?”

De man schudde zijn hoofd. „Het is een lange weg.”

„Dan moeten we voortmaken,” zei Gregory. Hij nam zijn plaats in de rij weer in en voort ging het weer.

Gregory liep verdoofd van pijn door, maar bij ieder stap

werd het verlangen om Helen in veiligheid te brengen, heviger. Het moest gelukken; ze hadden al zoveel verschrikkelijke dingen meegemaakt, dat tenslotte de fortuin hun wel gunstig moest zijn. Hij zei dat telkens weer tot zichzelf, om niet meer aan de stem te denken, die ze een paar minuten geleden gehoord hadden.

Er klonk een verschrikte kreet achter hem en hij draaide zich om; Helen stond over een gestalte heen gebogen, die op de grond lag uitgestrekt: een der gevangenen die ze hadden bevrijd. De man deed zwakke pogingen om op te staan, zijn gezicht was verwrongen van pijn.

Met behulp van de anderen hielp Gregory de man overeind. Hij sloeg de armen rond hun schouders en langzaam ging het drietal verder. Brian Gregory klemde de tanden op elkaar, deze vracht scheen zijn spieren vaneen te rijten. Hij wist dat hij dit niet lang meer zou kunnen uithouden.

Gedurende een uur worstelde de troep verder door het oerwoud, dat enkele uur scheen een mensenleeftijd te duren. Toen ze op een open plek kwamen riep Gregory tegen de Thobotiaan, dat hij stil moest houden. Langzaam liet hij de man die hij ondersteunde op de grond zakken en ging toen naar de anderen, die om Herkuf heen stonden. Hij hield zich staande met een hand op d'Arnot's schouder.

„We moeten een draagbaar zien te maken,” zei hij. „Zo gaat het niet langer.”

Hij wankelde.

Helen kwam naast hem staan, legde haar hand op zijn arm.

„Brian, jij.....”

Door de kreet draaide Gregory zich om. Hij zag een Ashariaanse krijgsman uit de struiken te voorschijn springen, weldra werd de speerwerper door een dozijn anderen gevolgd. De gevangene naast Gregory begon naar de bomen te lopen. Maar voor hij daar aankwam had hij al een speerpunt in de rug en zakte kermend ineen. Vlug kwamen de krijgers nader

en omsingelden de gevangenen, hun speren dreigend op hen gericht.

De gezichten van de Ashariërs straalden van vreugde. Krijgend dreven ze de gevangenen bijeen, prikten hen met hun wapens. Een lange krijger kwam naar voren, greep Helen, hield haar een ogenblik tegen zich aangedrukt. Toen daalde d'Arnot's vuist krakend neer, de man zakte in elkaar. Maar Helen zag hoe een tweede soldaat zijn speerpunt op d'Arnot's rug richtte. Ze slaakte een angstige gil.....

HOOFDSTUK XVII.

De Mogro-Mu.

Tegen de tijd dat de zon het zenith bereikte, was elke zetel in het amphitheater bezet; menigeen moest zich met een staanplaats tevreden stellen. Op de koninklijke tribune wachtten koning en koningin met hun hofhouding vol spanning op de dingen die komen zouden. Maar voor Koning Herat was dit alles meer dan schouwspel alleen. Licht naar voren gebogen, de kin in de hand, vestigden zijn ogen zich strak op de blanke reus, die onbeweeglijk in het midden der arena stond, een gewapende krijger aan elke zijde.

De koning bewoog zich, zodat zijn schouder bijna de arm van Mentheb aanraakte.

„Uw smaak is uitstekend, madame,” merkte hij bitter op. „De man is nog fraaiër gebouwd dan de jonge kapitein der garde die..... Uw sympathieke, medevoelende natuur me noodzaakte, ongewapend naar de arena te zenden. Ik zou het bijna betreuren, dat Tarzan sterven moet.”

Mentheb kreeg een kleur, maar deed geen poging haar stem te doen dalen, toen ze met zoete stem antwoordde:

„En ik moet jou complimenteren, Herat. De vrouw is in

haar soort ook schoon.” Ze zuchtte en voegde er toen aan toe:

„Denk je soms dat ik blind ben?”

Achter haar klonk een zacht gelach, dat vlug onderdrukt werd.

„Bij Jehol, vrouw!” riep de koning vertoornd. „Kijk maar goed toe!”

Hij hief de gebalde vuist omhoog, waarop trompetgeschal weerklonk.

In het amfitheater werd het doodstil. Tarzan, de gespierde armen over de borst gevouwen, keek onbewogen naar de twee zware deuren, die onder de galerij waren aangebracht. Zijn spieren stonden gespannen, want in zijn fijne reukorgaan drongen geuren door, die hem onbekend waren. Een beest was daarginds, maar toch was het niet in alle opzichten een beest. Zijn nekharen rezen overeind.

Boven klonken drie scherpe trompetstoten. De twee wakers kwamen nader, elk greep een arm van de Koning der Wildernis. De vreemde, dierlijke lucht werd sterker. Een van de zware deuren vloog open en van de galerijen klonk een gekreun, of alle toeschouwers plotseling de adem inhielden. Toen Tarzan de gestalte zag, die wankelend de arena binnen kwam op vier poten, speelde er een glimlach om zijn lippen. Zijn spieren ontspanden zich.

De Mogro-Mu kwam bijna tot zijn schouder en had de zachte, zwarte huid van een panter, maar het had niet de snuit van de grootste der katten. In plaats daarvan was de kop plat onder het zijdeachtige haar en een puntige rode tong bewoog zich nerveus heen en weer tussen de nog rodere lippen. Het dier had geen staart.

Het schepsel liep rond Tarzan, verhief zich toen op de achterpoten en keek hem aan met ogen, die iets menselijks hadden. Dunne klauwen met vlijmscherpe nagels werden uitgestrekt, de bek bevend geopend en gesloten.

Maar al zag Tarzan weinig vreeswekkends in de gestalte

voor hem, de toeschouwers hielden nog steeds de adem in, want zij kenden de Mogro-Mu beter dan hij. Nog een ogenblik, wisten ze, dan zou een der bewakers van het slachtoffer een handeling voltrekken, die een volgende phase beduidde in het drama. De Mogro-Mu zou ontladen in razende furie waartegen geen ongewapend man iets vermocht.

Koningin Mentheb wist dit ook; misschien was ze laf, maar ze was voor alles vrouw. Haar ogen vestigden zich op het juwelen handsvat van de hartsvanger, die aan 's konings zijde hing. Ze kon het leven van Tarzan niet redden, maar ze zou hem een snelle dood kunnen bieden, die verre te verkiezen was boven het sterven onder helse pijnen. Steelsgewijs bewoog zich haar hand.

Het schepsel snoof en onder dit snuiven raakte iets de schouder van de aapmens aan. Hij draaide zijn hoofd om met een ruk en zag het bloed spuiten uit een grote wond aan zijn bovenarm. Uit zijn ooghoek zag hij de twee krijgers zich naar de veilige deuren spoedden, een van hen verborg een van bloed druipend mes.

De massieve deur sloot zich en op hetzelfde ogenblik plofte iets in het zand aan Tarzan's voeten. Het was de met juwelen bezette hartsvanger van de koning. Hij boog zich neer en greep het wapen, het handsvat was nog warm. Op kijkend, zag hij Koningin Mentheb over de balustrade leunen, één hand uitgestrekt. Hij hief het wapen in een groet omhoog, maar op hetzelfde ogenblik slaakte Koningin Mentheb een angstige kreet.

De kreet was als een klaroengeschal voor de Koning der Wildernis. Instinctmatig deed hij een stap opzij. En het was goed dat hij zich snel bewoog. Een seconde uitstel en de klauwen scherp als een scheermes, zouden zijn huid vaneen hebben gereten. Hij voelde de vurige klauw langs zijn arm schrapen.

Het monster hurkte neer, tien pas van hem af. Het was

niet langer een goedig dier, het was een woedende spiermassa, die dood en verderf zocht. De kwijlende tong likte de trillende lippen, moordlust schoot uit de fonkelende ogen. Tarzan maakte voor het eerst kennis met vrees.

Geen tijd was hier voor slimmigheden, waarmee men in de wildernis elkaar bevocht.

Voorpoten als armen omknelden hem, gulzige lippen bogen zich naar de wond op zijn schouder, begonnen het bloed te slorpen. Tarzan deed de hartsvanger neerdalen, stak vlug toe, trok het wapen terug, stak opnieuw. Hij voelde de warme bloedstraal tegen zijn naakte lijf, hij voelde de dodelijke omarming verslappen en sprong weg van de scherpe klauwen.

Een gegil weerklonk van de tribunes: de Mogro-Mu had bloed gedronken! De vreemdeling, die de Ashariër versloeg, was een bloederige massa van hoofd tot voeten. Maar inplaats van te vluchten, zoals ze al zo menig slachtoffer hadden zien doen, draaide de aapmens zich om en wachtte de aanval van het wilde monster af.

Het gegil verstomde, toen het dier kwam aangerend. Tarzan zat neergehurkt en sprong omhoog toen het verschrikkelijke beest toe wilde slaan. Toen zat hij op de harige rug, stak met zijn hartsvanger naar het strottenhoofd. De scherpe klauwen sloegen wanhopig in de lucht, het dier liet zich omrollen en trachtte de aapmens af te werpen. Maar Tarzan's benen waren als klemmen en steeds weer flitste het staal door de lucht, terwijl het bloed over zijn handen spoot. Rillend zakte het monster ineen.

Tarzan ging overeind staan, hijgend ging zijn adem; hij wierp de lange zwarte haren in de nek en scheen het donderend applaus der toeschouwers nauwelijks te bemerken. Hij staarde verschrikt naar de kop, waaruit de ogen puilden. Het was of de slijmerige bek woorden mompelden, die sinds lang vergeten waren en in de met bloed doorlopen ogen kwam een uitdrukking als van een pelgrim, die eindelijk het beloofde land voor zich ziet.

De Koning der Wildernis plaatste een naakte voet op de nek van het monster. Met zijn vuisten op de sterke borst slaande, hief hij zijn hoofd op en liet de machtige overwinningskreet van de gorillas weerklinken. Maar hij deed het zonder geestdrift, want diep in zijn hart wist Tarzan, dat zijn verslagen vijand althans voor een deel een mens was geweest.....

Thetan en Tarzan van de Apen keken toe, toen de kapitein der wacht de deur van de onderaardse cel opende en de kettingen losmaakte, waarmee Arthur Gregory en Luitenant Lavac aan de muur geklonken waren. De gevangenen konden hun ogen nauwelijks geloven.

„Ben je niet gewond? Heb je dat monster overwonnen, Tarzan?” moest Gregory telkens vragen.

„Overwonnen!” riep Thetan. „U had hem moeten zien! Herat is er vast van overtuigd, dat Tarzan een duivel of een god is!”

„Ik ben Tarzan,” zei de aapmens bruusk. „Genoeg. Er zal later tijd te over zijn om te praten. De koning heeft er in toegestemd, ons allen veilig over de bergen te brengen, als wij hem de Vader der Diamanten verschaffen, die in de tempel van Brulor op het altaar ligt. Jij moet bij Thetan blijven,” zei hij tegen Gregory. „Jij en Magra worden in gijzeling gehouden, terwijl Lavac en ik naar Ashair gaan. Ik hoop dat we in staat zijn, iets van Helen en d’Arnot te vernemen.

„God behoede jullie!” zei Gregory.

Een uur later volgden Tarzan en de luitenant het bospad, dat naar Ashair leidde. Het mes van de aapmens zat opnieuw in zijn gordel en hij droeg pijl en boog, terwijl Lavac een kort zwaard en een speer had gekozen uit de wapens, die Thetan hem aanbood. De Thobotiaan had hun alles verteld wat hij wist van de dreigende gevaren die ze onder de ogen zouden moeten zien en het dappere tweetal liep nu op een sukkeldrafje door de rimboe.

Ze gingen zo een kwartmijl verder, toen de aapmens plotseling bleef staan en met wijdopengesperde neusgaten de lucht insnoof.

Toen zei hij kort:

„Ginds zijn mannen.”

„Ashariërs?” vroeg Lavac.

Tarzan knikte.

„Waarschijnlijk. Wacht hier, dan zal ik de bomen ingaan en een onderzoek instellen.”

De Fransman zag hoe Tarzan een laag hangende tak greep en enige seconden later tussen de bladeren verdwenen was. Hij had hem al dikwijls in bomen zien klimmen, maar steeds weer verwonderde hij zich erover. Na enige ogenblikken volgde hij voorzichtig langs het pad.

Toen de aapmens zich behoedzaam een weg baande door de takken, kwam de geur van vele tarmangani tot hem en daaronder bespeurde hij de fijnere lucht van een vrouw. Het kwam hem vaag bekend voor, maar toch was het niet zo duidelijk, dat hij het nauwkeurig onderscheiden kon. Hij spoorde zich tot groter spoed aan en weldra kwam hij bij een open plek in het woud, waar een vrouw een doordringende kreet slaakte. Wat hij zag bracht pijl en boog in zijn hand met een enkele vlugge beweging.

Een klein groepje mannen stond in het midden, omgeven door Ashariaanse krijgslieden. In het midden stond Helen Gregory, haar wijd opengesperde ogen gevestigd op een speerwerper, die zijn gevaarlijk wapen in de rug van d'Arnot steken wilde.

Tarzan spande het koord van zijn boog en zijn pijl doorboorde het hart van de speerwerper. De rest van de Ashariërs keken verschrikt naar de bomen, maar konden niet ontdekken, waar opeens die aanval vandaan was gekomen. Alleen d'Arnot kon gissen, wie de man met de boog was en hij hoopte met zijn gehele hart, dat zijn vermoedens op waarheid berustten. Toen Helen zijn arm vastgreep, fluisterde hij:

„Het schijnt ongelooflijk, maar wie anders dan Tarzan kan die pijl hebben afgeschoten?”

„Was hij maar hier!” riep ze verrukt.

Niemand wist beter dan de Koning der Wildernis, hoe een vijand verslagen moest worden. Hij had gezien wat voor een verwarring zijn onverwachtste boodschapper van de dood op de open plek in het oerwoud had gesticht. Voort rennend over de takken terwijl de Ashariërs hun ongewapende gevangenen steeds nader kwamen, vond hij een andere woudeus, die hem uit strategisch oogpunt gunstig voorkwam en liet weer twee vlugge pijlen door de lucht suizen.

„Wie zijn ze?” brulde de leider der krijgers, toen twee van zijn strijdmakkers vielen. „Ik zie niemand.”

D’Arnot deed zijn voordeel met hun verwondering.

„Hij is onze God! Hij treft vanuit de hemel!” riep hij in het Swahili, dat allen verstonden. „Vlucht als je leven je lief is!”

„Als hij ons niet doodt, zal Koningin Atka het wel doen, als we jullie niet naar Ashair brengen,” bromde de leider der soldaten, zijn gevangenen voortduwend. De andere soldaten kwamen nader, angstige blikken over hun schouders werpend.

„Nee,” zei d’Arnot. „Ze zouden zeker enkelen onzer met hun speren afmaken. We kunnen nu niets riskeren. Wacht.”

Hij greep Gregory’s arm.

Het bleek een goede raad te zijn geweest, want een ogenblik later slaakte een Ashariër een verschrikte kreet en trok met beide handen aan de trillende pijl, die diep in zijn borst gedrongen was. Toen klonk er een diepe, dreigende stem, die vanuit de hemel scheen te komen.

„Ik ben Tarzan van de Apen!” klonk het dreunend. „Laat ogenblikkelijk mijn vrienden los!”

„We nemen onze gevangenen met ons of doden ze hier!” schreeuwde de leider van de Ashariërs en liep met opgeheven speer naar Brian Gregory. Maar voordat hij toe kon stoten doorboorde Tarzan’s gevleugelde boodschapper zijn strot. De

andere Ashariër rende weg, maar toen kwam Lavac tussen de struiken te voorschijn. Toen de Ashariër zijn tegenstander zag, kwam hij met opgeheven speer naar hem toe. Lavac pareerde de steenworp met een slag van zijn zwaard. De Fransman, die een meester met de degen was, wist de wilde krijger te overmeesteren.

Tarzan liet zich uit de takken naar beneden vallen en rende naar het groepje gevangenen. Het was een heerlijk wederzien en toen ieder wist, wat er met de anderen was gebeurd, werd er krijgsraad gehouden.

„We dachten dat je dood was. Deze Thobotiaan was bereid ons een geheim pad te wijzen, waarlangs we uit Tuen-Baka zouden kunnen komen,” zei d’Arnot. „Maar nu Magra en Gregory door Herat in gijzeling worden gehouden, stel ik voor dat we allemaal met je meegaan om de Koning der Diamanten te halen. Van wat je ons van Thobos vertelt g loof ik, dat Helen daar weinig beter af zou zijn.”

„Je hebt gelijk,” stemde Tarzan grimmig toe. „En zelfs als je verder zoudt gaan, dan betwijfel ik nog of je uit Tuen-Baka zoudt kunnen komen.

„En we kunnen Vader en Magra in geen geval achterlaten,” zei Helen.

„Het is het beste, bij elkaar te blijven,” zei Gregory. „Hoewel ik mijn buik vol heb van de tempel van Brulor, ben ik toch bereid, er nogmaals een bezoek te brengen.”

„Ik zal daar goed kunnen helpen,” zei Herkuf.

„Goed.” Tarzan keek het gezelschap peinzend aan. Herkuf en de anderen, die uit de kooien onder het Heilige Meer Horus waren bevrijd, waren half dood van vermoeidheid; Helen en d’Arnot waren weinig beter af al trachtten ze het te verbergen. Hij schudde langzaam het hoofd.

„Wacht hier, terwijl ik op jacht ga. Als we gegeten en geslapen hebben, gaan we op zoek naar de Vader der Diamanten.”

Op haar divan in het paleis van Thobos dacht Magra over

de zonderlinge dingen na, die ze beleefd had gedurende haar verblijf in deze half barbaarse, half beschaafde stad. Die stad waaruit, daar was ze vast van overtuigd, geen ontsnappen mogelijk was. Nu Tarzan heen was gegaan om zijn schier onmogelijke taak te vervullen, voelde ze zich wanhopig en verlaten. Waarom moest ze ook van hem houden?

Waarom beminde ze dit schepsel uit de barre wildernis, in wiens hart voor geen liefde plaats was? Maar terwijl ze aan hem dacht kwam een vreemde lome betovering over haar en uitgeput liet ze zich in de zachte kussens vallen.

Ze reikte naar de schaal met fruit, die op een laag tafeltje naast haar stond toen de gordijnen voor de ingang zachtjes bewogen.

Ze rees vlug overeind, op het ergste voorbereid. Maar ze had toch niet gedacht, dat de koning het zou wagen, haar opnieuw een bezoek te komen brengen.

„U had hier niet mogen komen!” riep ze angstig. „Heeft U me al niet genoeg aangedaan?”

„Rustig!” waarschuwde Herat. „De koningin heeft verschillende dingen gezworen die verre van aangenaam zijn en ik ben gekomen om je naar een veiliger plaats te brengen.”

„Is dat zo?” vroeg een nijldige stem in de gang. De koningin schreed het vertrek binnen in al haar majestueuze schoonheid.

„Maar lieveling.....” begon Herat.

„Niets maar.....” riep Mentheb, rode strepen van woede op haar nobel gelaat „Weg van hier!”

Maar het was Magra in plaats van de koning, die aan het bevel gehoor gaf. Ze rende door de open deur naar buiten. Gang na gang vloog ze door, zich schuilhoudend in nissen en achter zuilen als ze stappen meende te horen. Onder het voortrennen begon er een plan in haar brein te groeien. Ze ging langzamer lopen. Toen ze de regelmatige stappen van een schildwacht hoorde bleef ze een ogenblik staan om wat tot bedaren te komen en stapte toen brutaalweg naar voren.

Hij richtte zijn speer op haar, toen ze naderde.

„Waar zijn de vertrekken van Thetan, Kapitein van de Rode Garde?” vroeg ze uit de hoogte.

De man wees haar de weg en zij ging verder. Arthur Gregory was bij Thetan toen ze het vertrek binnen kwam rennen.

„Ik moet er dadelijk vandoor,” zei ze. „Wil je me helpen?” Met een paar woorden vertelde ze, wat er gebeurd was.

„Maar je kunt niet alleen gaan, Magra. Dat zou dwaasheid zijn,” protesteerde Gregory, die probeerde het verschrikte meisje te kalmeren. Beslist draaide hij zich om. „Toch is het duidelijk dat ze vluchten moet, Thetan. Wil je helpen, om met haar mee te gaan?”

Zonder ook maar een ogenblik te aarzelen knikte de Thobotiaan.

„Ik heb aan Tarzan mijn leven te danken en U bent zijn vrienden. Kom U moet beiden zo vlug mogelijk vertrekken!”

Een paar minuten later liet hij twee gesluierte gestalten uit de poort, die in de muren van Thobos was aangebracht en wenste ze geluk, toen ze in de richting van Ashair, de Verboden Stad van Tuen-Baka verdwenen.

HOOFDSTUK XVIII.

Terugkeer naar de Tempel.

Weer doken de zwarte, beschaduwde hellingen van de Ashariaanse heuvelen voor hen op. De gekronkelde vormen van eeuwenoude bomen staken hun takken smekend in de lucht, alsof het gekwelde slachtoffers waren. Geen vogel zong in de bomen, geen dier kroop door het hoge gras; behalve het druppelen van het water, dat van de rotsen naar beneden droop, vervulde geen enkel geluid de doodse stilte. De donkere opening van de tunnel gaapte voor hen, de atmosfeer was vervuld van verderf en dreigende dood.

Helen Gregory ging instinctmatig dichterbij d'Arnot lopen en haar broeder Brian begon zenuwachtig te lachen.

„Kijk”, zei hij, „hier zijn we weer terug op dezelfde plek vanwaar we vertrokken zijn. Ik bracht twee jaar door met te hopen, nog eens uit dat donkere hol vandaan te komen en nu ben ik hier weer terug, op het punt, opnieuw naar binnen te gaan.

Tarzan stond een eindje van de anderen af en keek spiedend in het rond.

„We zouden beter doen,” zei Lavac toornig, „om alles wat betrekking heeft tot die vervloekte Vader der Diamanten te vergeten. Het is onverstandig te denken, dat we nog eens succes zullen hebben. Zelfs een bovenmenselijk begaafd iemand zou hier nog falen.”

Er klonk wrok door in zijn stem, toen hij vervolgde:

„Toen Herat ons hierheen zond, moet dit een grimmige grap van hem zijn geweest. Hij wist natuurlijk wel, dat wij allen de dood zouden vinden. Maar misschien dacht Herat aan de andere kant toch ook, dat Tarzan, die de Ashariaanse kampvechter en de Mogro-Mu om het leven wist te brengen hem de Vader der Diamanten kon terug bezorgen.”

„Waarom heeft hij die nodig?” vroeg Helen.

„De Vader der Diamanten behoort in Thobos,” legde Herkuf uit. „De tempel van de ware god, Chon, is daar gelegen. Atka's soldaten hebben het heilige kleinood jaren geleden gestolen, toen ze Chon's galjoen in de wateren van Horus deden zinken. Brulor is een valse god en Herat rekent het tot zijn plicht, hem te vernietigen.”

D'Arnot keek de priester aan.

„Denkt U dat we een kans hebben?” vroeg hij mismoedig.

„Ja,” zei Herkuf beslist. „Dat denk ik zeker, we hebben de sleutels van de tempel, die dit meisje van Zytheb gestolen heeft. Ik weet waar Brulor naar toe gaat in de uren, dat hij verondersteld wordt te mediteren, – in werkelijkheid

rust hij dan uit van zijn drinkgelagen. In die uren is de altaarzaal verlaten. Iedereen in de tempel moet naar zijn kamer gaan en daar blijven. Het is niet onmogelijk om Brulor te overmeesteren en de Vader der Diamanten te grijpen. In werkelijkheid is Brulor een lafaard. Hij zal leidzaam meegaan.”

„Het klinkt allemaal erg gemakkelijk,” zei Brian Gregory. „Te gemakkelijk.”

„Wanneer kunnen we vertrekken?” vroeg d’Arnot. Met de nerveuse energie van de officier haatte hij uitstel. Een gevaarlijk onderneming moest zo gauw mogelijk worden aangepakt, vond hij.

Herkuf keek naar het zonlicht, dat nauwelijks tussen de gekronkelde takken van de eeuwenoude woudreuzen door kon schijnen. „Nu,” zei hij zacht, „zou een zeer geschikt ogenblik zijn.”

„Nu vooruit,” zei d’Arnot rusteloos. „Laat ons dan gaan.”

Al die tijd had de aapmens geen woord gezegd, maar nu kwam hij naar voren en sprak.

„Herkuf en ik zullen alleen gaan,” zei hij vastberaden. „De rest moet zich hier verbergen en wachten. Als we binnen een uur niet terug zijn, dan zijn onze pogingen mislukt. Probeer dan jezelf te redden. Neem het pad over de bergrug en zie uit Tuen-Baka te komen. Het is nutteloos om te trachten mij en Herkuf te helpen, dan wel om te proberen, Magra en Gregory te redden.”

Hij keek het vijftal dat voor hem stond een ogenblik strak aan. Brian Gregory opende zijn mond om te spreken, maar Tarzan’s blikken legden hem het zwijgen op. Alleen d’Arnot protesteerde.

„Je wilt toch niet zonder mij gaan?” riep hij.

Tarzan knikte.

„Te veel van ons zou van geen nut zijn,” zei hij. „Herkuf en ik hebben een grotere kans van slagen, als we samen gaan. Bovendien is jouw plaats aan de zijde van Helen.”

„De witte reus heeft gelijk,” zei Herkuf. „We zijn veiliger zonder jou.” Tarzan stond al op Herkuf te wachten aan de ingang van de grot. De oud-priester van Brulor nam afscheid van de anderen en liep vlug achter de aapmens aan. Toen verzwelgde de diepe duisternis van de tunnel beide mannen.

Helen Gregory maakte een angstig gebaar met haar hand maar d'Arnot legde zijn hand rond haar schouder.

„Het komt alles in orde, liefste,” zei hij, „Tarzan kunnen ze niet vangen. We moeten dat geloven,”

Misschien zouden ze niet zo zeker zijn geweest als ze geweten hadden dat gedurende de tijd dat ze hun plannen maakten, een priester zich tussen de struiken verborgen had en dat hij nu, voor Tarzan en Herkuf uit, naar de muren der stad rende, om de krijgslieden te waarschuwen.....

Tarzan en Herkuf daalden de trappen af en liepen verder in het duister, tot ze aan het blok lava kwamen, dat de geheime deur afsloot. Daarachter lag de gang, die ze volgen moesten om in de tempel onder het meer te komen.

„Dit is de plaats. Als Chon ons toelacht, dan zijn we weldra in Brulor's kamer achter de troon. Ik zal wel met Brulor afrekenen. Jij haalt de kist die op het altaar staat en waarin de Vader der Diamanten wordt geborgen gedurende het uur der meditatie. Ik wacht al jaren om de ware God, Chon te wreken..... om Brulor te doen boeten voor wat hij heeft gedaan. Dit is het grote ogenblik van mijn leven, waar ik naar heb verlangd gedurende alle jaren, dat ik gemarteld werd.....”

Herkuf's lippen vertrokken zich tot een grijnslach de lach van de man die slechts één doel voor ogen heeft. Hij zou weldra zijn hand maar hebben uit te strekken, om dat doel te bereiken.

„Als we falen,” zei hij en haalde onverschillig de schouders op, „dan betekent dat de dood. Maar de dood zal mij dan onverschillig laten.”

Tarzan knikte. Een flauw geluid was doorgedrongen tot

zijn oor. Hij wist niet precies wat het was, maar al zijn spieren stonden gespannen.

Gewaarschuwd door de priester-schildwacht stonden acht Ashariaanse krijgers achter het blok lava. Ze hielden hun korte speren gereed. Hun leider, een kleine man met een wreed gezicht, beduidde hen, dat ze stil moesten zijn.

„Ze zijn dichtbij,” fluisterde hij. „Maar vergeet niet dat de koningin ze levend voor zich gebracht wil zien.”

De mannen zwegen en de leider dacht aan de martelingen die de priester en de blanke reus zouden ondergaan, als ze eenmaal gevangen waren.

Het blok lava was zo dik, dat de gefluisterde woorden niet tot de andere zijde doordrongen. Alleen Tarzan's scherp oor ving gerucht op, hoewel hij zich niet kon indenken, wat het was.

Herkuf maakte de deur open en sloop naar buiten, de aapmens volgde. Het ogenblik dat Tarzan buiten kwam, trok hij zich weer snel terug, maar het was te laat. Herkuf was al op de grond geworpen en op hetzelfde moment vielen drie krijgslieden de Koning der Wildernis aan. Tarzan greep naar zijn mes, maar hij was al op de grond getrokken. Hij gromde van woede en eens schoot zijn harde vuist uit; een kreet van pijn weerklonk. Maar toen werden zijn armen op zijn rug gebonden en een klap met een speer maakte, dat hij sterretjes voor de ogen zag.

Hij voelde hoe hij overeind werd getrokken. Een speerpunt prikte in zijn vlees, juist boven zijn ribben.

„Blijf staan, dwaas,” klonk de stem van de kapitein. „Maak dat we je niet behoeven te doden!”

Herkuf was ook gevangen genomen, ze hadden niets kunnen doen tegen die snelle aanval in de duisternis. Terwijl ze zijn armen met sterke touwen bonden, hoorde Herkuf het snelle ademen van Tarzan naast zich. Herkuf draaide zijn gezicht in de richting waar de kapitein zich moest bevinden. Zien kon hij hen niet.

„Wachtten jullie op ons? Wisten jullie, dat we kwamen?” vroeg hij.

„Natuurlijk,” zeide kapitein. „We hebben aan het eind der tunnel een schildwacht neergezet toen jij en de anderen ontsnapt waren. Atka dacht, dat jullie naar Ashair zouden komen om weer een galei te stelen, daar dat de enige manier was om uit Tuen-Baka te ontkomen. Ik zou voor geen koninkrijk in je schoenen willen staan, Herkuf. Brulor zal je zeker laten martelen. Het was veel beter geweest, als je maar kalm in je kooi was gebleven. Vooruit, loop door en wees niet zo dwaas om een poging tot ontsnappen te doen. De speren van Ashair zijn scherp zoals je weet.”

Toen Tarzan en Herkuf de tempelzaal waren binnengeleid was het doodstil, want het was het uur, bestemd voor meditatie en gebed. Er moest zelfs speciaal toestemming aan Brulor gevraagd worden, voordat een soldaat de deuren der kooien mocht openen.

Maar eindelijk was alles gebeurd; Tarzan en Herkuf werden in een van de getraliede cellen binnengeleid en de deur werd weer achter hem gesloten.

Herkuf zonk neer en bad Chon, zijn god, terwijl Tarzan recht op bleef staan om over zijn nederlaag na te denken.

HOOFDSTUK XIX.

Het voorstel van Atka.

De zon dook neer in het Westen; Helen en d'Arnot zaten dicht naast elkaar bij de tunnelmond, doodvermoeid en verslagen, maar dankbaar dat ze weer bij elkaar waren. Brian Gregory liep rusteloos heen en weer, terwijl Lavac met zijn rug tegen een boom stond geleund en somber voor zich uit staarde.

„Waarom haastten ze zich niet?” mompelde hij, zonder zich tot iemand in het bijzonder te richten. „Je zou zo zeggen, dat de wonderman nu toch wel de Vader der Diamanten en die valse godheid in zijn bezit moet hebben.”

Brian Gregory draaide zich om.

„Had jij het beter gekund, Lavac?”

„Stil, Brian,” zei Helen. „Het heeft geen zin, als we ruzie gaan maken onder elkaar. Hoe lang denk je dat ze al weg zijn, Paul? Het schijnt me uren geleden toe, dat ze de tunnel binnen gingen.”

„Dat weet ik, lieve, toch zijn er pas een minuut of veertig verstreken.”

Terwijl ze spraken slopen zwijgende gestalten op hen af, onzichtbaar in het vallende duister. Misschien zouden ze het wel gemerkt hebben als ze niet zo uitgeput waren geweest.

D'Arnot bleef aan het woord, meer omdat de stilte niet te verdragen was dan omdat hij werkelijk iets te zeggen had.

„We hebben alle redenen om aan te nemen, dat ze geslaagd zijn, Herkuf kent goed de weg in de tempel en als er iets verkeerd mocht gaan..... nou, dan is Tarzan immers bij hem? We moeten maar op hun geluk vertrouwen.”

„De Vader der Diamanten.” Helen rilde. „Ik haat die naam er moet een vloek op rusten en op alles, wat er verband mee houdt. Het is alles zo angstig..... Paul, ik ben bang! Ik geloof niet, dat we er ooit in zullen slagen, Vader en Magra te bevrijden.”

Brian streek met zijn hand door zijn lange haar. „Helen, wees geen dwaas. Je bent over je zenuwen heen!”

„Wie zou dat niet zijn?” riep Lavac. „Je zuster heeft gelijk. Sinds jij voor het eerst op reis bent gegaan om de Vader der Diamanten te vinden, zijn er steeds weer nieuwe ongelukken gebeurd.”

De piloot was uit zijn humeur en het feit dat hij Helen in d'Arnot's armen zag, maakte het er niet beter op.

Hij was gaan, zitten, zodat hij naar de rotsige hellingen kon

kijken en daardoor was hij de eerste, die de Ashariërs uit het struikgewas zag springen.

Er klonken wilde krijgskreten en de laatste stralen van de ondergaande zon deden speerpunten en messen glinsteren.

D'Arnot trok Helen overeind, duwde haar tegen een boomstam, beschermde haar met zijn lichaam. Maar zelfs hij vermocht niet te verhinderen, dat een regen Ashariaanse speren op hen neerdaalde. Hij stak zijn armen omhoog en de krijgslieden kwamen juichend nader.

Lavac stond voor zich uit te staren en Brian volgde d'Arnots voorbeeld, ook hij stak de armen op.

En zo werden ook zij door de tunnel heen naar de tempel gesleept.

„Kijk,” fluisterde Herkuf, die door de tralies heen gluurde. „De anderen zijn ook gevangen genomen.”

Tarzan, die er al lang in geslaagd was, zich van zijn banden te bevrijden, liep naar de celdeur en greep de tralies vast. Helen's hoofd was gebogen, maar de Koning der Wildernis keek de mannen aan, toen ze langs kwamen. In d'Arnot's ogen kwam een glinsteren dat er op wees dat hij Tarzan begreep.

„We ontmoeten elkaar weer, mon ami,” schenen die ogen te zeggen. „Het gaat beroerd, maar toch laten we de moed nog niet zakken.”

De Koning der Wildernis knikte goedkeurend.

De uitpuilende ogen van de Eurasiër vestigden zich op de nieuw aangekomenen en zuchtend deed hij zijn kettingen rammelen. Zijn ronde gele wangen straalden van plezier en hij stootte Lal Taask aan, die zijn cel met hem deelde. Hij had zijn bediende er reeds van overtuigd, dat hij het niet geweest was, die hun plannen aan Atka had verraden.

„Een voor een,” zei hij. „Allen, die de Vader der Diamanten zoeken, worden in kooien opgesloten.”

Lal Taask haalde de schouders op.

„Moet ik mij verheugen, omdat hun hoofden spoedig op

de speerpunten zullen dansen? Mijn nek alleen is de oorzaak van mijn zorgen. O, meester, waarom bracht U mij naar deze plek om te sterven?"

„Zwijg, laffe hond,” bromde Atan Thome. „Zelfs het meisje met de blonde haren kermt niet zoals jij!"

„Dat blonde meisje,” kreunde Lal Taask, „moet een imbeciel zijn, die niet beseft wat het eind van dit alles zal zijn. Ik ben geen idioot, ik wil niet sterven.”

„Je bent altijd een idioot geweest,” zei Atan Thome vermoeid. „Of je al dan niet wilt sterven is verder van geen belang.”

In de cel daarnaast kwam Akamen langzaam overeind. De kreet die uit zijn keel opsteeg, had niets menselijks meer.

„Hond van een verrader! Als ik slechts deze handen om je gele stinkende keel kon leggen, dan zou ik me er niet veel van aantrekken of ik in leven zou blijven!"

„Paul..... ik kan het niet langer uithouden..... alsof ze gek zijn proberen ze elkaar allemaal aan stukken te rijten..... het is ontzettend!"

Een paar minuten bleef het stil na het protest van het meisje. Alleen de kalmerende stem van Paul d'Arnot werd gehoord. Toen hoorden de gevangenen voetstappen en de deur van Tarzan's cel werd geopend.

In de gang stond een officier met acht manschappen. Toen Tarzan uit de kooi stapte op bevel van de officier zei deze:

„Kom mee! Koningin Atka wil je spreken.”

Koningin Atka was alleen, toen Tarzan voor haar werd geleid. De korte rode rok, die door een met juwelen bezette gordel om haar middel werd vastgehouden, was haar enige kledingstuk. Haar donkere haar viel over haar schouders en vormde een heerlijke tegenstelling met haar zachte, blanke vlees. Er waren geen ringen aan haar goed verzorgde handen, geen sieraden aan armen of hals.

Ze gaf de kapitein een teken.

„Laat ons alleen,” zei ze. „Hij zal me geen kwaad doen.”

Toen ze alleen waren, keken ze elkaar aan als twee tegenstanders in een duel. Tarzan's blik was zonder vrees, – de blik van een leeuw, die van achter de tralies naar de bezoekers van de dierentuin kijkt.

Atka nam haar gevangene goedkeurend op, keek naar zijn prachtig gevormde gestalte, naar zijn sterke spieren, zijn brede schouders. Toch was er geen verlangen in haar blik, want deze vrouw was koud als ijs en was zich ook haar eigen schoonheid niet bewust.

Het noodlot had hen tot vijanden gemaakt, maar diep in hun onderbewustzijn voelde ze grote eerbied voor elkaar.

„U heeft me laten roepen,” zei Tarzan. Zijn gezicht en stem waren zonder uitdrukking.

Ze knikte en wees met haar zweep naar een bankje, dat aan de voet van haar troon stond. Tarzan deed of hij het niet merkte.

„Dus jij bent de man die zovelen van mijn krijgers heeft verslagen,” zei ze. „Jij bent de man, die bijna alleen, een van mijn galeien overmeesterde.” Ze wachtte op antwoord. „Je kunt spreken,” zei ze eindelijk.

„Er is niets te zeggen,” antwoordde Tarzan. „Ik heb deze dingen gedaan.”

Een schaduw van een glimlach speelde om haar volle, scharlakenrode lippen. „Goed. Je bent niet bang van me. Ik houd daarvan. Zij, die bang zijn, zijn gevaarlijk. Zij zijn mijn vertrouwen niet waardig.” Ze zweeg even en klopte met haar zweep tegen haar welgevormde dijbeen. „Waarom ben je naar Ashair gekomen?”

„Om mijn vrienden te bevrijden.”

„Maar je faalde.....”

„Tot nu toe faalde ik,” gaf hij toe.

Ditmaal glimlachte ze niet.

„Overschat jezelf niet, mijn vriend. Je hebt gefaald, absoluut. Je vrienden zijn hulpeloos. Ze zullen sterven. Maar jij..... jij bent geen vijand van me.”

„Dat is niet waar,' zei hij trots. „Ik ben Uw vijand. En als U mijn vrienden doodt, dan zal ik Uw vijand blijven, zo lang als ik leef. Geef mij de levens van die mensen, Koningin Atka. Gij zult geen plezier beleven van hun dood.”

„Je wilt de Vader der Diamanten zeker ook hebben.”

Tarzan schudde zijn hoofd.

„Dat kan me nu niet meer schelen.”

„Maar je staat in verbinding met die schoft, Atan Thome en hij wou de Vader der Diamanten stelen.”

„Atan Thome is mijn vijand,” zei Tarzan.

Een ogenblik bleef het stil.

„Goed, ik geloof je,” zei Koningin Atka eindelijk. „We zouden vrienden kunnen zijn, Tarzan van de Apen. O ja, ik weet, hoe je genoemd wordt. En ik weet dat je sterk bent. Je kent geen vrees en je bent oprecht, dat heb je me zo juist getoond. Luister. Eens had ik een man naast me, – hij hielp me regeren. Hij was niet mijn koning, zelfs niet eens mijn prins-gemaal of mijn echtgenoot zonder meer, maar ik vertrouwde op zijn wijsheid en zijn kracht. Maar deze man was het vertrouwen dat ik hem schonk, onwaardig. Hij bedroog me en nu ligt hij in de kooien bij die vrienden van je, die spoedig zullen sterven.”

De zweep suisde verwoed door de lucht, alsof een onzichtbaar maar gevaarlijk insect van het leven moest worden beroofd. „Ik heb iemand nodig, die zijn plaats inneemt, Tarzan van de Apen,” zei ze. „Ik zou menigeen kunnen vinden om mij ter zijde te staan, maar geen van hen zou zo waardig zijn om die plaats in te nemen als de Koning der Wildernis.”

„Bevrijd mijn vrienden en dan.....”

Haar ogen kregen een donkere uitdrukking. Ze rees op en kwam voor hem staan. Ze keken elkaar strak aan, geen van beiden sloeg de ogen ook maar een moment neer.

„Men stelt geen voorwaarden aan een koningin, vriend,” zei ze koel.

„Dan kan ik U niet dienen,' zei Tarzan vastberaden.

De ogen waren nog strak op elkaar gevestigd, ze maten elkanders kracht deze twee prachtige mensenkinderen. Maar voor het ogenblik had Atka de winnende kaarten dat verzachtte haar een beetje. Ze keek de aapmens bijna vriendelijk aan.

„Het spijt me, Tarzan,” zei ze en er klonk werkelijk spijt in haar stem. „Maar ik gaf je een kans. Je bent te sterk, te eigengereid om je als slaaf te houden. Het spijt me, meer dan ik je kan zeggen, maar je zult met je vrienden moeten sterven. Ik weet dat je je laatste woord gesproken hebt, en ik wil helemaal niet trachten, je bang te maken. Maar het spijt me, Tarzan van de Apen. Ik wilde, dat ik je had kunnen laten leven.”

Met de stok van haar zweep sloeg ze tegen een zilveren schaal, die tegen het zwarte ebbenhout van haar troon was gehangen. Er klonk een zachte toon van ongekende liefelijkheid en zuiverheid. De deuren gingen open, de wacht trad weer binnen.

„Leidt de gevangene weg,” zei ze. „Breng hem weer naar zijn kooi.”

HOOFDSTUK XX.

De Blauwe Dood.

Toen Tarzan in de kooi was teruggekeerd en de priester alles had verteld, wat de koningin gezegd had, was het uur der meditatie voorbij. Voor de kooien liepen priesters en dienaressen heen en weer, die hun rituele plichten vervulden. Geen van hen lette op de gevangenen, die veel te mismoedig waren om ernaar te kijken.

Tarzan stond tegen de slijmerige muur geleund, in de schaduw was zijn gezicht niet te zien. Van de anderen gaf

alleen Atan Thome, die aan het ijlen was over de Vader der Diamanten enig teken van leven.

Eindelijk klonk het gedreun van vele gongen en het geschal van vele trompetten. Brulor trad de tempel binnen, door priesters omgeven begaf hij zich naar het altaar, maakte een diepe buiging voor de schrein, waarin de Vader der Diamanten was geborgen en beklom zingend zijn troon.

Hij vouwde zijn benige handen op de borst, priesters en dienaressen knielden. Het gezang klonk luider, hield aan.

„Heil Brulor,“ zongen ze. „Heil Brulor, Heil volk van Ashair! Heil edelen, heil mannen en vrouwen, knapen en maagden! Heil allen, die leven en vechten! Heil allen, die bereid zijn voor de glorie van Ashair te sterven. Heil Brulor en dood aan de vijanden van Ashair! Dood aan de speerwerpers en zwaarddraggers, dood aan de vijanden van Atka, de Koningin! Heil Brulor! Heil vader van het Licht!”

Tussen elke zin schalden de trompetten en raakten priesters en dienaressen met hun voorhoofd de grond aan. Elke keer werd er luider geroepen en bij het laatste „Heil!” schenen de wanden van de tempel te trillen.

In hun cel zaten d’Arnot en Helen hand in hand, terwijl Lavac met een komisch gebaar de vingers in de oren stopte. Alleen Tarzan van de Apen stond daar onbeweeglijk, als een prachtig bronzen beeld.....

Toen viel er een doodse stilte, die eeuwig scheen te zullen duren. Toen klonk er snarengetokkel; allen stonden op en de dienaressen begonnen te dansen. Telkens stonden er een paar op, om zich bij de dansenden te voegen. Vlugger en vlugger draaiden ze in het rond. Hun witte sluiers woeien wijd uit, zodat ze eruit zagen als grote blanke vlinders, die wild met de vleugels fladderden.

De meisjes kwamen dicht bij de priesters, trokken hen lokkend met zich mee. Toen de mannen aan het tumult deelnamen, was de bedoeling onmiskenbaar. Hier, ruw uitgedrukt, zag men liefde en verlangen en hartstocht, haat en

afschuw, – het hele leven werd hier in al zijn wrede pracht afgebeeld.

Toen het tumult afschrikwekkende vormen had aangenomen, klonk een gongslag, die alles overstemde. Daar, in een bundel van wit licht, stond Atka, Koningin van Ashair, slechts gekleed in haar korte rode rok.

Temidden van doodse stilte schreed de heerseres nader, naar links noch naar rechts kijkend. Zij beklom de troon en nam in de zetel naast Brulor plaats. De ogen van de oude priester-god straalden en zijn ingevallen, tandeloze mond beefde van opwinding.

Met een schrille stem las Brulor de misdaden voor die de gevangenen hadden begaan en vroeg de hoge vrouwe, om recht te willen spreken.

Toen stond Atka op, in al haar pracht.

„Laat allen, de vrouw uitgezonderd, geofferd worden aan de goden des doods. Laat hun dood een waarschuwing zijn voor alle vreemdelingen, dat de heilige zalen van Ashair door geen vreemden betreden mogen worden, nu niet en nooit! Voor hen en hun soort zal de Verboden Stad verboden blijven tot in eeuwigheid.”

„De vrouw,” ging Atka verder, „zal naar de blauwe dodenkamer worden gevoerd en daar zal ze sterven als een offer voor de Heilige Horus, en om boete te doen voor de priester Zytheb, die ze om het leven heeft gebracht. De straffen van alle anderen zullen worden uitgevoerd, zoals Brulor dat wenst.”

Nadat de koningin gesproken had, haastte een der priesters zich weg om een ogenblik later met drie ptomes terug te komen, die hun vreemde kleding hadden aangetrokken. Een van hen droeg een extra helm en een extra pak.

De houder van de sleutels leidde de drie ptomes door de deur van Helen's kooi. Wachters sprongen binnen zo gauw de deur geopend was en trokken het verschrikte meisje uit d'Arnot's armen. Er volgde een korte worsteling, een der

wachters sloeg d'Arnot neer, een tweede hield met zijn speer Brian op een afstand, terwijl Helen naar buiten werd getrokken. De celdeur werd weer gesloten. Lavac had alles gadegeslagen met wijd open mond, niet in staat zich te bewegen.

De ptomes trokken Helen's kleren uit, kleedden haar toen in hetzelfde pak, dat zij droegen en zetten haar een helm op het hoofd.

Brian Gregory knielde vlug bij d'Arnot neer, toen rende hij naar de tralies, snikkend Helen's naam roepend.

„Tarzan!” schreeuwde hij toen. „Doe iets! Help haar!”

Maar het enige antwoord was een waanzinnig gelach, dat uit de kooi kwam, waarin Atan Thome zich bevond.....

Helen wist niet precies, wat er verder met haar gebeurde. Ze voelde hoe de ptomes haar ruw bij de schouders pakten en meesleurden, ze wist dat ze sterven moest.

Ze liepen een korte gang door en kwamen in een vertrek, waar andere ptomes zaten, hun helmen en pakken hingen aan de muur en in rekken stonden drietanden, daarna kwamen ze voor een deur, die van grote raderen was voorzien.

Een der ptomes draaide aan de raderen, toen ging de deur langzaam open en traden ze de cylinderkamer binnen.

Hier stonden machines, ze wist niet, waar ze toe dienden; een flauw licht scheen op het metaal. Een der ptomes draaide aan een wiel en Helen hield de adem in, toen het water ruisend de kamer binnenstroomde. Toen de kamer vol water stond werd er opnieuw een deur geopend. Ptomes namen Helen mee en brachten haar op de bodem van het meer.

Ze bevond zich in een zeetuin, die alle sporen van menselijke beschaving droeg. Vissen met gouden en zilveren schubben zwommen langzaam door het azuren water. Grote schildpadden waggelden weg bij hun nadering. Krabben staken hun vangarmen uit.

Hier en daar rezen vreemde planten op tot hoog boven hun hoofden, ze waren als bomen, die de een of andere reus

hier had geplant en de fel gekleurde vissen hadden wel wat van paradijsvogels. Alles was hier schoon en stil.

Tot ze de bodem van het meer bereikten hadden de zware schoenen die de ptomes haar hadden aangetrokken, het voortgaan bijna onmogelijk gemaakt. Maar onder water had ze het gevoel, of ze zweefde. Ze bewoog zich voort als in een droom, zo gemakkelijk, of ze slechts een schaduw was.

Eindelijk doken de muren van een ronde toren op. Toen ze er dichtbij kwamen, duwden de ptomes Helen naar boven. Met een paar zwemslagen kwamen ze bovenop het dak, waar de enige ingang bleek te zijn. Zoals alle deuren, waar ze op deze adembeklemmende tocht al doorheen was gegaan, was ook hier een ingewikkeld mechanisme aangebracht.

Toen de deur geopend was, konden ze de cirkelvormige kamer binnentreden. Water ruiste met hen naar binnen en het duurde enige ogenblikken voordat dit weer naar buiten kon worden gelaten.

Toen trokken de ptomes haar de kleren van het lijf, ondanks haar tegenspartelen en rukten haar de helm van het hoofd. Ze tilden een luik op, en beduiden haar, dat ze naar beneden moest gaan. Toen ze aarzelde, duwden ze haar ruw de trap af.

Hier in de muur, aan de tegenovergestelde kant van waar ze het gebouw genaderd waren, was een venster aangebracht, waardoorheen de bodem van het meer zichtbaar was. Door de een of andere truc viel er blauw licht naar binnen en Helen herinnerde zich met schrik Atka's woorden:

„De vrouw zal naar de blauwe dodenkamer gevoerd worden.”

De ptomes hadden het luik boven haar hoofd dicht laten vallen. Helen kroop de kamer rond, maar ontdekte niets anders dan de gladde muren en de trap, waarlangs ze naar beneden was gekomen.

Ze hoorde water tikkend neervallen, het duurde niet lang of het bedekte de vloer van het vertrek. Verschrikt trok Helen

zich tot aan de ladder terug. Met trillende handen greep ze de sporten vast, want nu wist ze, hoe ze sterven zou.

Haar gedachten fladderden weg als een verschrikte vogel en gingen naar haar metgezellen die boven in de kooien zaten. Ze dacht aan Tarzan, aan haar broer, aan Paul d'Arnot en aan haar vader, wiens lot ze niet kon gissen.

Nu reikte het water tot haar enkels, ze klom snikkend twee sporten hoger en greep zich daar vast, met wijdopen ogen starend naar het wassende water.

Hoe lang zou het duren, eer de kamer geheel met water gevuld zou zijn? Het water steeg nu sneller. Hoeveel sporten zou ze nog hoger kunnen klimmen, hoe lang zou ze zich nog vast kunnen houden? Het ijsskoude water dat over haar handen naar beneden stroomde, verdoofde reeds haar vingers.

De minuten gingen langzaam voorbij, steeds sneller scheen het stromende, schuimende water neer te dalen. Helen dacht na over alles, wat ze de laatste tijd beleefd had, met steeds kleinere tussenpozen kwam er een donker waas voor haar ogen. Ze wist dat ze nooit in staat zou zijn langs de ladder naar boven te kruipen, als ze in het water zou vallen.

Instinctmatig klom ze nog twee sporten hoger, ze kon niet verder.

Op dat ogenblik raakte het snel stijgende water haar voeten aan. Rillend greep ze zich aan de ladder vast; zonder dat ze het wilde, zakte haar lichaam slap naar beneden en het water omspoelde haar, zo zacht of ze zich overgaf aan de omarming van een minnaar. Er was een kort ogenblik van helderheid toen ze zag, hoe ze zich in haar zwakte had laten gaan, ze worstelde om weer boven te komen. Toen liet het haar verder onverschillig.

Het geluid van haar willoze lichaam, dat in het water gleeed, werd weggewist door de gestadig neervallende druppels en door het rijzen van het blauwe getij.....

HOOFDSTUK XXI.

De wateren van Chorus.

Daarboven was de stilte weergekeerd, toen Brulor en Koningin Atka zich terug hadden getrokken. Zelfs Atan Thome's gestamel over de Vader der Diamanten was verstomd na de nijldige woorden van Akamen en het gejammer van Lal Taask.

D'Arnot lag nog bewusteloos door de slag die de bewaker hem had toegediend; Lavac zei geen woord, maar Brian kon horen, hoe Tarzan en Herkuf aan het fluisteren waren, al kon hij de woorden dan ook niet verstaan. Veronderstel nu eens, dat ze plannen beraamden om Helen te redden, hoe zouden ze dan iets kunnen beginnen, opgesloten als ze waren? dacht hij bitter. Het was al zo'n tijd geleden, dat Helen door de ptomes was weggesleept. Wie zou kunnen zeggen, of ze niet reeds dood was?

De laatste gefluisterde woorden van Herkuf waren:

„Het zal spoedig tijd zijn. Denk je, dat je het doen kunt?”

„Ik zal doen wat ik kan,” zei de aapmens vol vertrouwen. Verder bleef het stil.

Er gingen een paar minuten voorbij. De ex-priester pakte de tralies vast en keek de zaal in. Alles was doodstil. Hij keerde naar Tarzan terug.

„Nu,” zei hij.

De forse gestalte van de Koning der Wildernis kwam naar voren. Zwijgend nam hij Herkuf's plaats aan de tralies in. De ex-priester deed een paar passen opzij.

„Ze zullen nu wel slapen,” fluisterde Herkuf. „Maar de tralies zijn ontzettend sterk.”

Tarzan antwoordde niet. Hij zette zijn voeten een eindje van elkaar en haalde diep adem, zodat zijn sterke borst zich uitzette.

Zijn machtige handen grepen de tralies.

Enkele ogenblikken was er geen enkele beweging merkbaar. De aapmens scheen volkomen stil te staan, terwijl zijn

handen de tralies vast hielden. Zelfs Herkuf, die vlak naast hem stond, kon weinig zien van het conflict tussen ijzer en spieren, – tussen Tarzan's geweldige kracht en de enorme dikte van het staal. De koorden in de nek van de aapmens zwollen op. De spieren onder de naakte huid schenen samen getrokken te worden als kabels. Langzaam werden zijn lippen opgetrokken, zodat de sterke, witte tanden bloot kwamen, zijn gezicht glom van zweet.

Maar er kwam geen kreet over zijn lippen, hij maakte geen demonstratieve bewegingen, zoals sterke mannen dat plegen te doen. Hij maakte een zo economisch mogelijk gebruik van zijn spieren. Herkuf's mond zakte open, want de sterke tralies gedroegen zich, of ze aan een ondragelijke hitte werden blootgesteld. Ze begonnen uit te zakken, – langzaam maar zeker werd de ruimte tussen hen groter.

De aapmens keek Herkuf triomfantelijk lachend aan. Hij liet de tralies los, spuwde in zijn handen en waagde een vernieuwde aanval op het staal. Wijder en wijder weken de tralies vaneen en het duurde niet lang meer, of de Koning der Wildernis kon zich naar buiten wringen. Dadelijk daarna volgde Herkuf.

„Je bent sterk als een mannetjes olifant,” stamelde hij bewonderend.

Tarzan veegde zich het zweet van het voorhoofd en slaakte een diepe zucht, die van alles betekenen kon. Hij wenkte de priester hem te volgen.

Herkuf wist wat Atka bedoeld had met de blauwe dodenkamer. Als dienaar van Brulor was hij bekend met het kleine stenen gebouwtje, dat daar als een saphier in het bed van het Meer Horus lag. En hij wist heel goed, welk groot risico hij en de aapmens liepen.

De andere gevangenen sliepen en niemand had hun ontsnapping bemerkt. Herkuf ging Tarzan voor, de korte gang door naar de kamer der ptomes. Op hun tenen slopen ze binnen en zagen, dat de ptomes net zo vast in slaap waren

als de gevangenen in hun kooien. Het was het werk van een paar stille seconden om drie pakken, drie helmen en drie drietanden te grijpen en weer door de andere deur naar buiten te sluipen.

„Tot nu toe zijn de goden ons goedgezind,” fluisterde Herkuf, toen ze in de buitenste gang hun pakken aantrokken. „Als we op tijd komen, dan kunnen we haar nog redden, dat meisje met de blonde haren.”

Tarzan gaf een teken dat hij klaar was en ze gingen de luchtkamer binnen.

De tijd die nodig was om naar buiten te gaan en de toren te bereiken, was maar kort, maar het scheen de twee mannen, dat het uren duurde. Eindelijk kwamen ze in de luchtkamer boven Helen's cel en Herkuf zette de pomp in werking, die het water weer naar buiten moest laten vloeien.

Toen dat gebeurd was, wierpen Tarzan en Herkuf zich op de valdeur. Maar deze was niet open te krijgen. De armen, die Ungo, de koningsaap hadden overwonnen, rukten en trokken tevergeefs aan deze laatste hindernis.

Ondertussen was in de kamer der ptomes de diefstal van pakken, helmen en drietanden ontdekt.

Ze gingen eens bij de kooien kijken en de ptomes bleven verschrikt staan, toen ze zagen op welke manier de aapmens en de ex-priester ontsnapt waren.

„Ze zijn naar de blauwe kamer gegaan om het blonde meisje te bevrijden! Vlug! In je pakken! Hen achterna!”

De ptomes hielden krijgsraad en ze waren het er over eens dat, als ze allemaal weg zouden gaan, de andere gevangenen misschien op dezelfde wijze zouden kunnen ontsnappen. Dus werden er zes ptomes uitgezonden om de twee ontsnapte gevangenen te achtervolgen. Gewapend met drietanden en messen waren ze er vast van overtuigd, dat ze zonder veel moeite de twee mannen opnieuw gevangen zouden kunnen nemen.

Daar beneden in de blauwe kamer bezweek de valdeur eindelijk voor de vereende krachten van Tarzan en Herkuf.

De blauwe duisternis daar beneden belette hun het gezicht, toen zag Tarzan eindelijk een bewegingloze gestalte, die in het water ronddreef.

Tarzan ging de ladder af; op de een of andere manier was het meisje er in geslaagd, zich aan de bovenste sport te blijven vasthouden. Ze leefde nog Tarzan pakte haar op en bracht haar naar boven, naar de luchtkamer. Een paar seconden later hadden ze haar het waterdichte pak aangetrokken en de helm opgezet. Toen pas bewoog ze zich.

Ze zetten haar overeind en ze staaarde haar twee redders duizelig aan. Ze namen haar tussen zich in, verlieten de blauwe kamer en daalden weer af naar de bodem van het meer.

Daar zagen de achtervolgende ptomes hen. In de stilte van het water hoorden de vluchtelingen geen enkel geluid en toen Tarzan zich toevallig omdraaide, zag hij de ptomes achter zich.

Hij greep Herkufs arm vast en wees naar het nieuwe gevaar, toen gingen ze met de ruggen naar elkaar toe staan om de aanval af te weren.

Tarzan hief het vreemde wapen in zijn handen op, er helemaal niet zeker van of hij er wel een doeltreffend gebruik van zou kunnen maken. Er was steeds het gevaar, dat een prik door de waterdichte kleren heen, hun een vlugge verdrinkingsdood zou brengen. Maar er was niets aan te doen; ze moesten het gevaar onder de ogen zien.

De ptomes kwamen nader, net zo min er aan gewend om onder water te vechten als Tarzan. Soms waren ze genoodzaakt geweest, om zich tegen een zaagvis of een ander watermonster te verdedigen, maar een menselijke tegenstander hadden ze op de bodem van het meer nog nooit ontmoet.

Tarzan wachtte, tot er een ptome vlak bij hem was, toen stootte hij toe en merkte dadelijk, dat zijn drietand doel getroffen had.

Ondertussen was Herkuf, die niet zo'n vechtersbaas was,

er in geslaagd een tweede ptome van zich af te houden, maar eindelijk scheurde hij toch de kleding van de man en een ogenblik later dreef het levenloze lichaam weg.

De vier overlevende ptomes waren nu voorzichtiger. Ze waren priesters en geen krijgers en waren dus zeer onder de indruk van Tarzan's ontsnapping uit de cel en toen hij een demonstratie gaf met zijn drietand, voelden ze hun moed in hun met ijzer beslagen schoenen zakken. Maar ze waren nog veel meer bevreesd voor Atka's toorn en daarom ging het viertal angstig bevend tot een tweede aanval over.

Ze zwommen voorzichtig om de drie vluchtelingen heen, maar aan elke kant vond ze de scherpe drietanden op zich gericht.

Toen kwam een der ptomes, die moediger was dan zijn metgezellen, op een goed denkbeeld. Hij zette zich van de bodem af en probeerde zwemmende boven de hoofden der vluchtelingen te komen de anderen vatten nu weer wat moed en volgden zijn voorbeeld.

Maar ze lieten zich te wild naar beneden zakken en twee van hen kwamen met hun buik op de scherpe drietanden van Herkuf en Tarzan terecht.

Toen dook een derde neer en waagde een verwoede aanval op Tarzan. Op het laatste ogenblik zag de aapmens een schaduw boven zich en dook hij weg. Maar voor hij zijn drietand op de ptome kon richten, had Helen haar wapen met kracht in de borst van de priester gestoken. De man zakte aan haar voeten neer en vol afkeer draaide het meisje zich om, toen ze haar wapen uit het ontzielde lichaam trok.

De enig overgeblevene ptome vluchtte, maar Tarzan, die wel begreep, dat de man zou gaan rapporteren, wat er gebeurd was, vloog hem achterna. Toen de ptome zag, dat Tarzan achter hem aan kwam, draaide hij zich om en de aapmens zag zich tegenover de meest vertwijfelde van de zes priesters geplaatst.

Met de furie van een rat, die in het nauw gedreven is, zwaaide de man zijn vreselijk wapen. Tarzan had zo'n felheid niet verwacht, hij sprong op en neer; nu eens naar links, dan weer naar rechts. Geen ogenblik stond hij stil. Met vlammende ogen vocht Tarzan door; de druk van het water had een verlamme uitwerking op zijn spieren, maar toch hield hij vol, de tanden op elkaar geklemd! Hij wachtte op een ogenblik, het behoefde maar een seconde te zijn, dat zijn kansen gunstig waren.

Toen kwam het. De ptome sprong op en kwam naar beneden zwemmen in een schuine diagonaal. Tarzan gebruikte zijn drietand om de ptome tegen te houden en greep met zijn vrije hand de man bij zijn enkel.

De ptome trachtte zich los te rukken, zwaaide met zijn drietand, maar Tarzan hield stevig beet. Eindelijk stond Tarzan weer op de grond, – langzaam, maar zeker trok hij de ptome naar zich toe.

Dichtbij waren de drietanden nutteloos. Tarzan wierp de zijne weg en trok zijn mes. De ptome deed hetzelfde en het flikkerende staal schoot door het water, tot de aapmens eindelijk de overhand kreeg.

De ogen wijd opengesperd, niet in staat om tussenbeide te komen, sloegen Helen en Herkuf het gevecht gade van nog geen tien pas afstand. Helen greep Herkuf's arm vast, toen ze het donkere lichaam van een geweldige vis vlakbij zag. Ze snelde weg, maar haar stappen waren zo langzaam als in een nachtmerrie, want schrik verlamde haar ledematen. Ze slaagde er in het dier schrik aan te jagen. Plotseling dook het dier naar omlaag en wierp Tarzan op de grond.

Toen de aapmens achterover viel, maakte de ptome van de gelegenheid gebruik. Zijn linkerhand schoot uit en pakte Tarzan bij de keel, het mes dat hij in de rechterhand hield schoot op de borst van de aapmens af.

Tarzan pareerde de slag en toen het mes weer neerdaalde,

doorboorde Herkufs drietand het lichaam van de ptome.....

In de tempel van Brulor heerste wilde verwarring. De verdwijning van Tarzan en de ex-priester had alles op stelten gezet. De sloten van de kooien waren nog dicht en alleen d'Arnot kon gissen wat er gebeurd was, toen hij de licht uiteengebogen tralies zag.

„We kunnen weer hoop koesteren,” fluisterde hij tegen Brian. Lavac kreunde slechts.

Brulor gedroeg zich weinig als een godheid; met een van woede vertrokken gezicht liep hij de zaal op en neer. Toen een verschrikte ptome naar binnen rende gedroeg Brulor zich, of hij hem neer wilde slaan, maar op het laatste ogenblik scheen hij te bedenken, dat zo iets toch voor een priester-god niet paste.

„Wat is er nu weer?” vroeg hij hees.

„O, Vader van alle goden,” stamelde de ptome en week verschrikt terug toen hij de toornige uitdrukking ontwaarde in de ogen van zijn heer. „Het meisje met het blonde haar is ontsnapt. Ik ging naar de blauwe kamer en die was leeg.”

Brulor gaf hem een klap, midden in het gezicht.

„Spreek, schoft, voor ik je laat roosteren!”

„Ik kan maar weinig zeggen, o Vader van oneindige genade,” stamelde de ptome. „Alles wat ik weet is, dat ze daar niet meer is. Op het bed van Horus liggen zes lichamen van ptomes, drie van hen zijn de kleren van het lijf gerukt. Een duivel heeft het op ons voorzien! O, Grote Vader, bescherm ons!”

Brulor bleef een ogenblik staan, maar begon toen, zenuwachtiger nog dan eerst, weer heen en weer te lopen. „Het zijn geen duivels,” gilte hij. „Het zijn slechts mensen, die net als jullie sterfelijk zijn. Een van hen is Herkuf, de afvallige, de ander is de aap-god die ze Tarzan noemen. Degeen die ze hier brengt, levend of dood, mag zelf zijn beloning noemen. Hij die de tempel van Brulor profaneert, moet sterven. Het staat zo geschreven en zo zal het zijn tot in eeuwigheid.”

In Brulor's hart kwam vrees op, zijn ogen puilden uit zijn hoofd. De ptomes bewapenden zich om te gehoorzamen aan de bevelen van de oude man, die ze nodeloos vreesden.....

HOOFDSTUK XXII.

Vissen der Zee.

Tarzan en Helen, die drie van hun verslagen vijanden hadden ontkleed, volgden Herkuf, die hen door het meer leidde. Want zo hadden hij en de aapmens het afgesproken, voor ze hun kooien verlieten.

Het plan, dat ze in de zin hadden was wild en onzinnig, maar het was het enige, dat wellicht nog kans van slagen zou hebben.

Toen zij in dieper water afdaalden kwamen ze in een vallei, waar hoge wieren groeiden hier waren de grote vissen gevaarlijker.

Voor Helen ging de angstdroom, die begonnen was toen ze uit de tempelzaal was weggesleurd, nog steeds verder. Iedere aanval van de diepwaterdieren – en ze werden vele malen aangevallen – scheen nieuwe verschrikkingen te zullen brengen. Ze begon plotseling te beseffen, dat er niets kon gebeuren, dat nog erger was en dat stelde haar een beetje gerust. Maar toen kwam uit de zwarte diepte een zeeslang, tot de aanval gereed.

Tarzan hief de drietand op, die hij weer had weten te bemachtigen na het laatste gevecht met de ptomes en staarde onverschrokken naar de verschrikkelijke kaken van het monster. De lange staart zwiepte het water boven hun hoofden op, alsof dat lichaamsdeel een onafhankelijk leven leidde. De uitpuilende met bloed doorlopen ogen van het geweldig grote monster staarden dreigend naar de kleine mensen, de

puntige tong schoot vlug tussen de gapende kaken uit. Plotseling schoot de staart naar beneden, kronkelde zich om Helen heen en trok haar mee.

Zonder aarzeling liet Tarzan de extra uitrustingen die hij droeg, vallen en zette zich af van de meerbodem. Zijn handen grepen de hoornachtige huid van het dier en langzaam trok hij zich naar boven, centimeter voor centimeter.

Hij spande vertwijfeld al zijn krachten in om het meisje los te rukken, maar de spieren van het dier trokken zich samen en hielden haar in hun greep. Toen het dier nijdig begon te kronkelen en met de staart zwaaide moest Tarzan loslaten, of hij wilde of niet.

Toch slaagde hij erin, op de rug van het monster te klimmen, telkens weer liet hij zijn mes diep in de hoornachtige huid dringen. Het monster was geërgerd, maar werd niet ernstig verwond. Integendeel, door de steken van het mes, die niet meer uitwerking hadden als insectenbeten, werden de staartschubben met nog meer kracht om het uitgeputte lichaam van het zwakker wordende meisje geslagen.

Het monster draaide de kop om en trachtte dat menselijk insect daar op zijn rug met één hap te verzwelgen, maar de nek was net iets te kort. En steeds klom de Koning der Wildernis verder over de stekelrug.

Numa, de leeuw, Sheta, het luipaard, Wappi, de antilooop, mensen zelfs had hij gedood door de slagader door te snijden. Waarom zou dit niet gelukken bij dit grote monster, wiens levensbloed toch ook door de keel vloeide.

Nader kroop Tarzan, centimeter voor centimeter steeds dichterbij kwam hij bij het strottenhoofd. Hier, onder de grote nekspieren, vond Tarzan de teerste huid die zijn mes nog ooit getroffen had en met een enkele stoot boorde hij zijn wapen diep in de keel van het monster.

Het water werd rood gekleurd, het lange lichaam wrong zich van doodsangst en felle pijn. Toen, nadat Tarzan zich van de rug had laten glijden, dreef het ontzielde lichaam

weg, een rood, bloederig spoor in het water achterlatend. Eén ruk en het meisje was uit de verslappende greep van de staart bevrijd. Hij ving haar in zijn armen en legde haar voorzichtig op de bodem van het meer neer.

De morgenschemering spleet de Afrikaanse hemel en door het betere licht waren ze in staat, grotere afstanden te zien. Herkuf voegde zich bij hen, hij droeg de helmen en waterdichte kleren.

Toen gingen ze verder langs de bodem, die hier recht omhoog liep. Het voortgaan kostte meer inspanning. Herkuf en Helen hijgden en het laatste eind moest Tarzan het meisje weer in zijn sterke armen nemen. Daar waren ze boven de wateroppervlakte, ze zagen de blauwe lucht weer boven zich, ze voelden de zonnewarmte, ze waren vrij.

Tarzan zette de helm af, Helen volgde zijn voorbeeld en knikte hem glimlachend toe.

„Ik wist dat jij het was,” zei ze. „Wie anders zou voor me kunnen doen, wat jij deed?”

„Paul,” zei Tarzan eenvoudig.

„Je bent lief,” zei Helen en klopte hem op zijn arm. „Ik weet wel, dat hij het zou willen, maar dergelijke dingen kan jij alleen.”

Herkuf, die zich niet op zijn gemak scheen te voelen, nu hij niets meer had om voor te vechten, moest wat uitvoeren om zijn gespannen zenuwen af te leiden. Hij ging vissen en weldra had hij drie vissen met zijn speer doorstoken; hij begon een vuurtje te stoken om de dieren te roosteren.

„Wat ben je nu van plan?” vroeg Helen met haar mond vol.

Tarzan wachtte even met eten.

„Herkuf weet hier ergens een boot te liggen. Vannacht zullen we over het meer roeien; Herkuf en ik zullen naar beneden gaan, proberen langs de ptomes heen te sluipen om de anderen te redden.”

Als je hem dat zo hoorde zeggen, dacht het meisje, klonk

het net zo eenvoudig alsof hij verteld had, dat hij even bij de bakker op de hoek een brood zou gaan halen. Misschien kwam het daardoor dat ze hem een dankbare blik toewierp, die beter dan woorden dat zouden kunnen, aan haar bewondering uiting gaf.

„Als we uitgerust zijn,” zei Herkuf, „zal ik eens gaan kijken, of de boot er nog ligt. Aan deze kant van het meer komt bijna nooit iemand.”

Ze aten zwijgend verder. Na een tijdje begon Helen te geloven, dat Tarzan erin zou slagen de anderen te redden, dat het werkelijk zo eenvoudig was als hij voorwendde. Ze spraken nu over andere dingen. Nu het gevaar voorbij was, begon Helen grote belangstelling te koesteren voor alles, wat ze zo juist had gezien.

„Hoe kon die tempel op de bodem van het meer gebouwd worden?” vroeg ze. „De Ashariërs schijnen zo weinig beschaafd..... Nou, om kort te gaan, ik snap niet, hoe ze het voor elkaar gekregen hebben.”

Herkuf knikte wijs.

„De duikhelm,’ zei hij. „Dat was het begin. Zie je, de Ashariërs zijn al een heel oud ras. We zijn hier al meer dan drieduizend jaar in de vallei van Tuen-Baka. Men zegt, dat onze voorouders die uit het Noorden kwamen, knappe ingenieurs waren. Maar ze twistten over godsdienstige aangelegenheden en zo ontstonden twee stammen: de Ashariërs en de Thobotianen.

Het was een Ashariër, die de helm uitvond. Ik denk dat de ontdekking dat verschillende chemicaliën met bijvoeging van water lucht leverden die ingeademd kon worden, zuiver toeval was.”

Helen fronste de wenkbrauwen en in haar blauwe ogen was een verwonderde uitdrukking te lezen.

„Maar had dat dan iets te maken met het bouwen van de tempels”

Herkuf knikte.

„Ja, dat is hoofdzakelijk een kwestie van geluk geweest. In het meer, juist boven de plaats waar nu de tempel staat, was het water in voortdurende beweging. Op een goede dag daalde een Ashariër met een helm op tot de bodem van het meer af om te onderzoeken wat de oorzaak daarvan was. Hij was een half uur verdwenen, toen de toeschouwers zagen, hoe hij plotseling naar boven werd geslingerd. Het was een wonder, dat de man niet dood was en toen hij naar de kust was gezwommen vertelde hij van een grote geysier die opschoot uit een gat in de bodem van het meer. Het was niet lang daarna, dat iemand op de gedachte kwam om een tempel te bouwen op de plek, die het Heiligste der Heiligen bevatten zou. Er waren jaren nodig om de lavablokken uit te hakken, die de wanden van de tempel moesten vormen. Toen eindelijk de tempel klaar was, – Chon alleen weet, hoeveel jaren dat duurde en ten koste van hoeveel mensenlevens het grootse bouwwerk werd opgericht, – was hij geheel met water gevuld. Maar toen de klep, die de geysier afsloot, geopend werd, dreef de lucht het water naar buiten. Vandaag nog zorgt diezelfde geysier steeds voor verse lucht. Hij levert ook de kracht voor de lift en voor de deuren van de luchtkamers.”

Helen glimlachte.

„Nu begin ik het zo'n beetje te begrijpen,” zei ze. „Ik vind het geweldig interessant. Maar wat gebeurt er nu, als die luchttoevoer ophoudt?”

„Dan zei hij, „zal Horus de tempel weer voor zich opeisen. En ik zal dat niet betreuren.”

Er was iets in zijn toon, dat deed denken aan verwoesting, aan water, dat het prachtige, eeuwenoude ingenieurswerk vernietigde. Maar dan zouden ook barbarisme en wreedheid worden verdrongen en dan zou het koninkrijk van Tuen-Baka weer de woestenij worden, die het eens was geweest.

HOOFDSTUK XXIII.

Witte schaduwen.

Scherp afgetekend tegen de tropische nacht stonden Ungo en zijn makkers op de rand van de krater van Tuen-Baka. De enorme behaarde schepselen liepen brommend heen en weer, gluurden over de rand naar beneden, trokken zich dan weer terug. Want zelfs een aap is in staat de naderende dood aan te voelen, die dreigend in de atmosfeer hangt.

In het maanlicht had de groene vallei een zilveren gloed, maar een mist lag over het land heen en in die mist, vonden de apen, schuilde het gevaar.

„We gaan naar beneden,” gromde Ungo in die wilde apen taal, die van alle mensen alleen Tarzan verstond.

Dit was niet de eerste keer, dat Ungo het zei. Want de lavahellingen waren kaal en zijn troep was hongerig. Beneden lag de groene vlakte, maar daar was ook de mist, die naar dreigend gevaar en een plotselinge dood rook. En hoewel Ungo de koning der apen was, als Tarzan zich niet liet zien, waren er toch vele apen bij de troep, die niets met die vallei te maken wilden hebben.

„We gaan naar beneden,” bromde Ungo, nog nijziger dan daarstraks.

„Misschien is Tarzan daar,” veronderstelde een der kleinere apen.

Boga, de grote mannetjesaap, die zich lang niet altijd aan Ungo's gezag wilde onderwerpen, kwam naar voren en duwde de anderen opzij.

„We gaan niet,” hield hij aan. „We gaan terug. Tarzan weg..... geen hulp meer van hem. Blijven we, dan sterven we. We gaan naar huis.”

„Alleen gekke tarmangani gaan daar heen,” zei Alna, die het altijd met Boga eens was. „Verboden land.” Alna was al oud en praatte altijd na, wat hij van anderen had gehoord.

Maar eens was hij een sterke vechter geweest, eens jaren geleden. De apen spraken er nog dikwijls van en daarom werd Alna nog steeds met ontzag behandeld, vooral de jongeren keken hoog tegen hem op.

Het gebabbel brak weer los. Verschrikte vogels, in hun nachtrust gestoord, vlogen krijsend omhoog.

Ungo liep naar een boomstam en sloeg er op met zijn grote vuisten. De orde was verstoord. Zelfs Ungo was er niet zeker van, dat het verstandig zou zijn, in de vallei af te dalen, maar als hij nu Boga gelijk gaf, zou hij zijn prestige verliezen. Dus ging Ungo recht overeind staan en sloeg zich met zijn harige poten op zijn brede borst, terwijl hij de vijandige kreet der gorillas liet horen.

„Daar is voedsel,” bromde hij. „Als Tarzan niet daar is, zoeken wij andere jachtgronden. Maar Tarzan is de koning van de mangani en Ungo zal leiden als Tarzan er niet is.”

Hij keek de anderen uitdagend aan met zijn met bloed doorlopen ogen, liet hij zich langs de helling naar beneden glijden en zelfs Boga volgde grommend.

Ondertussen haastten Arthur Gregory en Magra zich door het oerwoud naar Ashair. Ze hadden geen vast omljnd plan en maar weinig hoop. Ze wisten alleen, dat Tarzan en Lavac een wanhopig avontuur hadden ondernomen om hen te bevrijden. En ze waren nu immers al in vrijheid?

Magra zwikte haar enkel en met een kreet liet ze zich op de grond zakken.

„Het is niets,” zei ze vlug, toen Gregory haar wilde helpen. „We moeten niet stilhouden.”

Vlug krabbelde ze weer overeind.

De grijze Amerikaan knikte en ging verder met voor hen beiden een pad te kappen tussen de wilde struiken. Ze hadden geen adem meer over om te spreken en hun voeten wogen als lood.

Toen ze bij een klein riviertje kwamen, stond Gregory

erop, dat ze wat zouden drinken. Toen het meisje het koude water met dorstige slokken door haar verdroogde keel had laten lopen, liet Gregory zich op de grond vallen en stak zijn hoofd in het water met het gebaar van een gewond dier. Toen veegde hij zijn mond af en ging tegenover haar zitten.

„Het is alles zo hopeloos,” zei hij. „Het kan best dat we niet eens op tijd komen, om Tarzan te vertellen, dat alle risico die hij neemt, niet nodig is.”

Het donkere meisje wierp haar hoofd achterover.

„Zelfs een gedeelte van een kans is het pogen waard.”

Vreemd dat dit hetzelfde meisje was, dat gisteren van oordeel was, dat het leven van een man niet telde. Ze voelde de laatste dagen, dat ze zich zelf niet meer kende.

„Hij waagt zijn leven..... voor ons.....” zei ze zacht. Er was iets in de moed van Tarzan, dat ze niet begrijpen kon.

Toen klonken voetstappen door het kreupelhout. Arthur Gregory sprong op en slaakte een waarschuwend kreet. Het meisje haalde de schouders op; wat deed alles er nog toe.

Drie mannen kwamen aangerend. Ze waren oud en zwak, zelfs de speren in hun hand zagen er niet afschrikwekkend uit.

Het drietal stond een ogenblik te fluisteren, toen kwam er een naar voren.

„We zoeken een uitweg uit Tuen-Baka,” zei hij schuchter. „We zijn ontsnapt uit de kooien van Ashair.”

Magra en Arthur wisselden een blik van verstandhouding.

„We zoeken degenen, die naar Ashair gaan,” zei Magra. „We willen ze waarschuwen.”

„Daar doet U een heel goed werk aan,” zei de vreemdeling. Hij krabde zijn hoofd, of de gedachte pijnlijk voor hem was. „Was een van Uw vrienden misschien Tarzan?”

Magra's hand greep naar haar keel, ze wist niets te zeggen.

„Ja, zo heet een van hen,” antwoordde Gregory voor haar. „Wat weet je van hem? Zag je hem?”

De vreemdeling knikte.

„Dat was gisteren. Hij en zijn vrienden gingen naar Ashair. Ze waren met z'n vijven. Vier mannen en een meisje. Een was de priester die met ons ontsnapte. Herkuf is zijn naam.”

„Had het meisje blond haar? Was haar naam Helen?” vroeg Gregory schor.

„Dat geloof ik wel,” zei de oude langzaam. „Er was ook een man, die Lavac heette en een, die ze als Brian Gregory aanspraken.”

Arthur stond een ogenblik te wankelen. Magra sprong op en ondersteunde hem.

„Ze leven nog! Gisteren tenminste leefden ze nog!” schreeuwde zij.

Arthur Gregory veegde met zijn trillende hand langs zijn ogen.

„Het is bijna niet te geloven,” stamelde hij. „Het is, of zij, die je met je hart en ziel bemint, uit het graf opstaan. Denk eens, Magra! Mijn zoon en dochter! Beiden leven nog! We moeten ons haasten, we moeten ze tegenhouden.”

Gregory vroeg, waar zich de tunnel bevond, maar de vreemdeling waarschuwde hem, daar niet binnen te gaan.

„Want dat,” zei hij plechtig, „betekent de dood.”

Maar Magra en Gregory waren niet in een stemming om zich aan een dergelijk waarschuwing te storen. Ze renden verder tot het begon te schemeren. Toen bleven ze stilstaan op de rotsen boven Ashair. De zon zonk bloedrood achter de heuvelen, beneden hen lag het blauwe meer.

„De tunnelingang moet hier ergens beneden zijn,” zei Arthur en wees met trillende hand.

„Dat denk ik ook,” zei het donkere meisje. Plotseling werd ze angstig en stamelde:

„Wat moeten we doen?”

„Doen?” stoof Gregory op. „Doen? Natuurlijk verder gaan. Waar komen we anders voor?”

Magra glimlachte vermoed.

„Natuurlijk heeft U gelijk. Ik was een lafaard. Ashair is

een vreselijke stad. Maar laat ons vlug verder gaan. Anders is het zo dadelijk met mijn moed gedaan.....”

Ze sprongen op en sleepten zich vermoeid voort tot aan de tunnelingang, wierpen een laatste wanhopige blik om zich heen en verdwenen in het donker.

Ze konden geen hand voor ogen zien. Gregory tastte langs de slijmerige muren, waar het water van af droop. Magra strompelde achter hem aan. Haar hand raakte hem plotseling aan.

„Er is iemand in de buurt, ik voel het,” stamelde ze.

Gregory draaide zich half om.

„Ik hoor niets.....”

„Dat is zo. Toch is er iemand.....”

Ze liepen een eindje door, maar weer hield Magra haar metgezel tegen.

„Luister,” zei ze. „Het is niet in orde. We hebben de verkeerde weg genomen. Als dit de tunnel naar Ashair was, zouden we al lang voor de poorten moeten zijn. Maar hoe kunnen er nu twee hellingen zijn en twee tunnels, die zo precies op elkaar gelijken.....”

„Toe beste kind.....”

„Nee.” Het meisje wist het nu zeker. „Nee. We moeten terug gaan en de goede tunnel vinden. Vlug.....”

Op dat ogenblik greep een sterke hand haar bij de keel. Ze rukte om los te komen, maar het gelukte haar niet.

Ze voelde hoe ze werd meegesleurd en het geluid van een worsteling achter haar vertelde haar, dat ook Gregory gevangen was genomen. Eindelijk kwamen ze in een grot, waar meer licht was dan in de tunnel en Magra zag dat haar overweldigers geheel in het wit waren gekleed ze hadden een witte kap over het hoofd, waarin alleen een paar gaten voor de ogen waren uitgespaard.

Anderen, precies eender gekleed, zaten te wachten. Achter hen was een troon, waarvoor een ruw houten altaar stond;

daarachter was een opening in de rots gehakt, waar door heen het meer was te zien.

Gregory werd naar binnen gebracht en naast haar op de grond geworpen.

„Wie zijn ze?” fluisterde het meisje.

De gestalte naast haar beduidde haar, dat ze stil moest zijn.

Gregory schraapte zijn keel en begon vlug in het Swahili te praten.

„Wat zijn jullie met ons van plan?” vroeg hij aan de gestalte die een eindje van de anderen af stond en de leider scheen te zijn.

De man hief zijn armen op.

„Gij hebt het gewaagd de tempel binnen te dringen van Chon, de ware god!” zei hij. „Gij zijt trawanten van Atka of wel spionnen van Brulor!”

„Nee.....” protesteerde Magra. „Nee. We zoeken de tunnel die naar Ashair voert, waar enige van onze vrienden gevangen worden gehouden. We zijn slechts.....”

De man maakte weer een gebaar.

„Leugens,” zei hij. „Allemaal leugens.”

Arthur Gregory waagde nog een poging.

„Wat gaan jullie met ons doen?”

De man staaarde hem aan door de twee gaten in zijn witte kap.

„We zullen U hierhouden tot de ware god komt, dan zult U horen op welke wijze U zult sterven.”

HOOFDSTUK XXIV.

De dood van een God.

Misschien had Herkuf veel vergeten gedurende de vreselijke maanden van zijn gevangenschap; misschien hadden Usha, de wind en Ara, de bliksem, in die tijd de kustlijn veranderd. In ieder geval zocht de ex-priester lange tijd met de beide metgezellen naar de boot, die hij tussen het riet had verstopt voordat hij door Brulor gevangen werd genomen. Het begon al te schemeren, toen Herkuf een kreet van vreugde slaakte en voorwaarts rende.

Toen Tarzan en Helen bij hem kwamen, stond hij over een kleine boot heen gebogen.

„Hij is er nog!” schreeuwde Herkuf. „Hij drijft nog!”

Helen, die doodvermoeid was, kon zijn enthousiasme niet delen.

„We hebben al zo lang gezocht,” zei ze. „Het is helemaal donker. Het is te laat om nu nog naar de tempel te gaan.”

Maar Tarzan, die de boot onderzocht, stelde haar gerust.

„Dat is juist goed,” zei hij. „Want als we overdag wegvoeren, dan zouden we zeker door de bemanning van een Ashariaanse galei gevangen worden genomen. We moeten in het donker vertrekken.”

„Dat komt prachtig uit,” zei Herkuf. „Want als ons plan slaagt, dan moeten we op het uur der meditatie de tempel binnendringen. Als de eerste zonnestralen naar beneden schijnen, trekken de priesters zich terug om na te denken.”

„Goed,” zei Tarzan. „We zullen rusten tot de maan hoog aan de hemel staat. Dat heeft Helen zeer nodig.”

Helen knikte en ging languit op de grond liggen. Ze was zo vermoeid, dat ze niet protesteerde, hoewel ze wist dat Tarzan naast haar ging zitten, om de wacht te houden.

Het scheen Helen toe, dat ze helemaal geen rust had genoten, toen Tarzan haar voorzichtig wekte. Toch stond de maan hoog aan de hemel en er waren uren voorbij gegaan.

Zwijgend ging het drietal in de boot zitten, de drie extra duikerpakken meenemend en zwijgend voeren ze weg.

Ze roeiden in de richting van het omwalde Ashair, waar Atka haar dromeloze slaap sliep. Ze roeiden meer dan een uur, maar toen ze nog een heel eind van de tempel af waren, hief Tarzan zijn hand op.

„We kunnen boven het water niet verder gaan,” zei hij. „Helen moet in de boot blijven voor het geval we die nodig hebben bij onze terugkeer en als we nog dichterbij Ashair kwamen, zou ze ontdekt kunnen worden. Van hier af moeten we naar de bodem van het meer gaan.”

„Maar ik ga met jullie mee,” protesteerde Helen. „Er is geen wind, er staat geen stroom, dus zullen we de boot gemakkelijk terug kunnen vinden.”

Ze had doorzien, dat de mannen niet wilden, dat ze gevaar liep. Maar Tarzan, die zijn pak aan het aantrekken was, schudde het hoofd. „Nee, jij moet hier blijven,” zei hij vastberaden.

Een ogenblik later zonken hij en Herkuf hand in hand, zodat ze elkaar niet uit het oog konden verliezen, naar beneden. Ze hadden nauwelijks de bodem bereikt toen Tarzan, die steeds voelde als er iets aan de hand was, naar boven keek. Daar kwam een andere gestalte, gekleed zoals hijzelf. Helen was ongehoorzaam geweest.

Het was nu te laat om haar terug te zenden. Spoedig zou het beginnen te schemeren en ze moesten tot de aanval overgaan. Tarzan haalde de schouders op. Hij vondt het niet in de haak, als een vrouw zo dapper was, maar toch moest hij haar bewonderen. Toen ze langs de meerbodem verder gingen, drukte hij haar geruststellend de hand.

Toen begon de vermoeiende en gevaarlijke tocht naar de tempel. In het halfduister scheen het Helen, of ze weer een benauwde droom meemaakte, het was alles zo veel vreselijker dan de werkelijkheid gewoonlijk pleegt te zijn. Grote gestalten kwamen nader door het groene wier. Elk ogenblik ver-

wachtte het meisje dat ze aangevallen zouden worden door het een of ander vreselijke monster, maar waarschijnlijk, omdat het nogal tamelijk donker was, gebeurde er niets.

Ze waren nog niet ver toen Herkuf, die voorging omdat hij hier beter bekend was, plotseling zijn pas versnelde. Opgewonden wenkte hij, dat ze hem volgen moesten.

Een ogenblik later kwamen ze bij het wrak van een galei, dat gedeeltelijk in het zand verborgen was. De geraamtes van de slaven lagen rustig, nog vastgehouden door de verroeste kettingen, maar door de golfslagen scheen het, of ze af en toe knikten.

De galei moest daar al jaren gelegen hebben, want de overblijfselen waren geheel met wier begroeid, dat af en toe de geraamten bedekte.

Het was Herkuf aan te zien, dat hij buitengewoon opgewonden was. Hij beduidde hun te wachten en klom tussen de balken naar binnen. Na lange tijd kwam hij terug. Hij droeg in zijn handen een kistje, dat glinsterde van goud en juwelen.

Hij kon natuurlijk niet tegen de beide anderen praten, maar aan zijn manier van doen zou men zeggen, dat het kistje iets bevatte, dat veel waarde had. Hij wuifde met zijn armen in plaats van te spreken. Hij wierp hen het kistje toe en danste opgewonden in het rond. Het duurde enige tijd eer hij weer tot kalmte kon komen en verder gaan.

Het was al licht geworden, toen ze eindelijk in de verte de muren van de tempel van Brulor zagen opdoemen. Nu moesten ze voorzichtig zijn, ze verscholen zich achter de wieren en andere waterplanten, die in de tuin der ptomes groeiden, ze verzekerden er zich telkens van, dat er geen ptome was te zien, maar wisten heel goed, dat er elk ogenblik een te voorschijn kon komen.

Toen ze hij de tempel kwamen vonden ze een plek, waar ze zich konden verschuilen en waar ze veilig waren voor de ogen van een ieder, die naar buiten zou komen. Hier wachtten

Tarzan en Helen terwijl Herkuf verder sloop om door de ramen naar binnen te gluren. Alleen hij wist, wanneer het tijd was om toe te slaan; alleen hij was op de hoogte van de werking der tempeldeuren. Vermoeid, hongerig en dorstig wachtten ze zijn terugkeer af.

Binnen, in hun kooien kauwden de gevangenen op hun ontbijt, dat weer zoals gewoonlijk uit rauwe vis bestond. Atan Thome vertelde weer van zijn plannen om de wereld te veroveren, als hij eenmaal de Vader der Diamanten in zijn bezit zou hebben. Lal Taask zat te jammeren en Akamen betreurde zijn verloren vrijheid en macht. Brian Gregory en d'Arnot zaten te fluisteren en Lavac liep als een ijsbeer zijn kooi op en neer.

„Ik ben bang,” merkte Brian op, „dat je vriend Tarzan weg is gegaan en ons in de steek heeft gelaten.”

D'Arnot schudde zijn hoofd. „Dat is omdat je hem niet kent zoals ik,” antwoordde hij. „Zo lang we nog in leven zijn zal Tarzan alles in het werk stellen, om ons te redden.”

„Om dat te doen, zal hij over bovenmenselijke krachten moeten beschikken,” was de mening van Brian.

„Dat is ook zo. Maar als iemand kan slagen, dan is hij het.”

„In ieder geval,” zei Brian peinzend, „moet hij erin geslaagd zijn om Helen uit de blauwe kamer te bevrijden, anders zou Brulor niet zo te keer zijn gegaan. Ik dank de hemel daarvoor. Als Tarzan niet meer doet, dan heeft hij al genoeg gedaan.”

De stem van Atan Thome verhief zich.

„Twee verdiepingen van het Waldorf Hotel.....” riep hij. „Grote diners in het Ritz in Londen..... alles, alles zal van mij zijn!”

„Ach, ik arme.....” kreunde Lal Taask.

„De priesters schijnen nu allemaal de troonzaal te verlaten,” zei d'Arnot tot Brian. „Dit is het uur der meditatie. Ik zou wel eens willen weten, waarover ze mediteren.”

„Mediteren, voor de duivel!” riep Brian. „Vraag maar eens aan de dienaressen wat ze doen!”

Buiten de tempel zag Tarzan de ex-priester aankomen. Hij gaf hun een teken dat alles in orde was. Hij legde nu het kistje aan Helen's voeten neer. Ze schudde haar hoofd, alsof ze zeggen wilde dat ze mee zou gaan. Maar ditmaal kwam Tarzan tussen beide; hij had haar tot nu toe haar leven laten wagen, maar ze zou de gevaren, die nog voor hen lagen niet onder de ogen mogen zien. Terwijl de twee mannen behoedzaam door het water voortslopen, bleef zij bij de schat die ze zo juist gevonden hadden.

Tarzan en Herkuf voerden het plan uit, dat ze eerst zo zorgvuldig besproken hadden. Eerst regen ze ieder een vis aan hun speer. Toen, terwijl hun buit zich heen en weer wrong aan de drietanden, gingen ze naar de deur der luchtkamer. Het duurde slechts een ogenblik of ze stonden voor de deur van de kamer der ptomes.

Naast hen was een deur, die direct in de tempelzaal uitkwam. Deze deur trachtte Herkuf te openen, maar die was op slot. Herkuf haalde de schouders op. Er was niets aan te doen, ze moesten de andere weg nemen.

Hoewel Tarzan het wist, was het meer dan waarschijnlijk, dat er hier onder water geen scherpe scheidingslijn te trekken viel tussen dag en nacht en dus kon het heel goed zijn, dat de ptomes weer waren gaan slapen. Voorzichtig deed Herkuf de deur open. Hun vermoeden bleek juist te zijn, de ptomes lagen te slapen.

Voorzichtig slopen ze langs de slapenden, want als er een wakker zou worden, waren ze verloren.

Ze slaagden bijna. Ze waren al bij de deur van de troonzaal, toen een ptome wakker werd, overeind ging zitten en hen aanstaarde.

De twee mannen, met de vis op hun drietand, wandelden verder of er niets aan de hand was. De ptome keek ze met

slaperige ogen aan hoogstwaarschijnlijk waren het collega's dacht hij en ging weer liggen.

Op die manier kwamen Herkuf en Tarzan ongehinderd in de troonzaal.

Ze wierpen hun vis op de vloer en haastten zich naar de kooien. De gevangenen keken verwonderd toe, ze hadden nog nooit zulke vlugge ptomes gezien. Alleen d'Arnot giste hun identiteit al voordat ze hun helm afzetten.

Omdat ze geen sleutels hadden, greep Tarzan de spijlen van d'Arnot's kooi vast terwijl Herkuf de andere gevangenen kalmeerde. Terwijl d'Arnot, Lavac en Gregory hun waterdichte pakken aantrokken, bevrijdde Tarzan de andere gevangenen.

„De rest van jullie,” zei hij, toen hij klaar was, „zullen in staat zijn om door de geheime gang te ontsnappen. Weet een van jullie, waar dat is?”

„Ik,” zei Akamen.

„En ik,” grinnikte Atan Thome, „want Akamen vertelde het me.”

Bij die woorden, die hem het verraad weer in de geest brachten, wilde Akamen de Eurasiër grijpen. Maar hij liet, na enig nadenken, zijn handen zakken.

„Nu niet, hond,” gromde hij. „Als we vrij zijn, zal ik je doden. Nu is het belangrijker, dat we ontkomen.”

Thome echter scheen te denken dat iets anders nog veel belangrijker was. Hoewel hij zich nu in veiligheid kon brengen, rende hij naar het altaar en greep het kistje, waarin de Vader der Diamanten geborgen was. Hij had het bijna, toen Lal Taask achter hem aan kwam en het weg probeerde te pakken.

Toen, tot Tarzan's schrik, zag hij hoe het gezicht van Brian Gregory veranderde. De jonge man scheen opeens waanzinnig te worden. Toen hij de twee mannen zag vechten om het kistje, kwam er een koortsachtige gloed in zijn ogen en rende hij op hen af.

Tarzan en Herkuf zagen nu, dat alle moeite, die ze hadden gedaan, vergeefs was door de hebzucht van deze drie mannen.

De aapmens rende naar voren om hen te kalmeren, maar dadelijk dachten ze, dat ook hij het op het kistje had voorzien. Ze rolden al vechtend door de zaal in een poging om hem te ontwijken.

Toen gebeurde er, wat Tarzan het meest van al had gevreesd: de deur werd opengeworpen en een horde ptomes, wakker geworden door het gevecht, rende naar binnen. Ze hadden messen en drietanden bij zich, doch droegen geen waterdichte pakken of duikerhelmen.

Tarzan, Herkuf en de meeste bevrijde gevangenen, bereidden zich voor om de aanval af te weren. Zelfs Brian Gregory scheen, toen hij dit gevaar zag, zijn volle verstand weer terug te krijgen. Hij taalde niet meer naar het kistje, maar kwam naast Tarzan staan. Alleen Atan Thome dacht er niet aan, mede te doen. Met het kistje onder de arm, liep hij de gang in, aan het eind waarvan de tunnel begon. Lal Taask ging eerst naast de anderen staan om te vechten, maar toen hij zag, dat Atan Thome verdwenen was, sloop ook hij weg.

Tarzan moest het hardst vechten, want alleen hij en Herkuf waren gewapend. Niettegenstaande dat vielen de anderen, aangevuurd door Brian en d'Arnot, de ptomes met hun blote handen aan. Zo verwoed was de aanval van de wanhopige ongewapende mannen, zo vreselijk waren de stoten van Tarzan's drietand, dat de ptomes zich terugtrokken.

Maar toen kwam Brulor aangerend met wilde ogen en een rood gelaat. Bevend van woede ging hij achter het altaar staan. Boven het gegil van de strijdenden uit was zijn schrille stem duidelijk te horen.

„Ik vervloek hen, die de tempel profaneren! Dood ze!

Dood de mannen, die de Vader der Diamanten hebben gestolen! Roep de krijgers van Ashair om deze diefstal te wreken.”

Op dat commando rende een ptome weg naar de ingang van de tunnel, die naar Ashair leidde; hij werd niet door de vechtenden opgemerkt.

Op de klank van Brulor's stem draaide Herkuf zich om en zag zijn vijand ongewapend voor hem staan. De opgekropte haat van jaren bracht een rood waas voor zijn ogen. Hij sprong naar de trap, Brulor school weg, luid om hulp schreeuwend.

Maar er kwam geen hulp. De rest der gevangenen hadden zich gewapend met de wapens van de ptomes, die Tarzan en Herkuf naar de andere wereld hadden geholpen. De priesters die nog over waren vochten verbeten om hun leven.

„Sterf, valse god!” schreeuwde Herkuf. „Jaren heb ik op dit ogenblik gewacht. Laat de krijgers van Ashair komen, want nu sterf ik gelukkig. De ware god zal worden gewroken. De valse sterft!”

Brulor liet zich op zijn knieën vallen en smeekte om genade. Maar er was geen genade in het hart van Herkuf. Hij hief zijn drietand op en boorde die met beide handen in de borst van de man voor hem.

Op hetzelfde ogenblik, dat Brulor viel, stortte de laatste ptome neer met de drietand van Lavac in zijn borst. Het was rustig in de tempel van Brulor, – zo rustig was het er nog nooit geweest.

Tarzan keek rond en zag, dat Atan Thome, Lal Taask en het kistje verdwenen waren.

„Laat ze gaan,” zei hij. „De Vader der Diamanten brengt geen geluk.”

Brian Gregory schudde het hoofd. Nu het gevecht was afgelopen, kwam de dorst naar schatten weer in hem op.

„Ik niet,” zei hij. „Een halve eeuwigheid heb ik in deze hel geleden, omdat ik de Vader der Diamanten zocht. Nu ik er

bijna mijn handen op kan leggen is er een kracht in mijn aderen, die mij voortdrijft. Wat er ook gebeuren moge, ik moet deze mannen achterna.”

Tarzan haalde de schouders op.

„Doe maar wat je wilt,” zei hij, een beetje bedroefd over het uithoudingsvermogen van deze man, die niet luisteren wilde. Hij keek de anderen aan. „Kom,” zei hij. „We moeten gaan, voordat de soldaten hier zijn.”

Haastig trokken d’Arnot en Lavac hun waterdichte pakken aan. Toen ze de gang inliepen naar de luchtkamer, zetten ze hun helmen op.

Op dat ogenblik vloog de deur open en kwamen de soldaten van Ashair binnen. Brian had het eind van de troonzaal al bereikt. Hij liet zich op de grond vallen en deed, of hij dood was. De krijgers renden langs hem heen. Toen de anderen dat zagen, dachten ze, dat ze verloren waren, maar Herkuf rende naar de luchtkamer en beduidde hen, dat ze moesten volgen. Tarzan had er geen idee van, wat Herkuf van plan was. Hij wist alleen, dat er geen tijd zou zijn om naar buiten te komen en dat ze als ratten in een val zouden worden gevangen. Daar voelde hij niets voor, hij zou zich omdraaien en tegenstand bieden. Misschien kon hij de krijgslieden zo lang tegenhouden, dat de anderen konden vluchten.

Bij de deur van de troonzaal bleef hij staan. De anderen keken om en zagen wat hij deed. Dadelijk ging d’Arnot naast de aapmens staan, Herkuf rende vlug naar de luchtkamer. Lavac zou hem hebben kunnen volgen, maar nu liet de piloot, die hen gedurende de gehele reis zoo vaak gedwarsboomd had, zich van zijn goede zijde kennen. Hij ging naast d’Arnot staan en zag zo de dood onder de ogen.

Een ogenblik bleven de krijgers aarzelend in de troonzaal staan, keken naar de bloedige lijken op de grond en waren verward door het feit, dat de drie, die daar tegenover hen stonden, ptomes schenen te zijn. Eindelijk, toen ze geen

andere vijand zagen, commandeerde de officier van de wacht voorwaarts.

Ondertussen werkte Herkuf als een bezetene aan de handles in de luchtkamer.

Schreeuwend kwamen de soldaten op het drietal af, dat dapper stand hield. Toen ze dichtbij waren, begon Tarzan een tweegevecht met de officier. D'Arnot en Lavac besloten, net als de aapmens, hun leven duur te verkopen.

Toen ze aan het vechten waren, klonk er een tumult achter hen, het water liep ruisend de troonzaal binnen!

Herkuf was vlug handelend opgetreden. Hij had de hulp ingeroepen van het enige, dat hem en zijn metgezellen kon helpen: het water! Hij had de beide deuren van de lucht kamer wijd open gegooid en nu vulde het water van Horus de tempel.

Veilig in hun duikerpakken zagen Tarzan, d'Arnot en Lavac, hoe hun belagers achteruit werden gedreven. De krijgers probeerden schreeuwend over elkaar hen te klimmen en aan de wraak van Horus te ontkomen, maar het hielp hen niet. Hoger en hoger steeg het water, geen soldaat ontkwam.

Het was een vreselijk gezicht, het drietal was blij, dat het zich, op een teken van Tarzan, af kon wenden. Samen gingen ze naar de tuin, waar Helen op hen wachtte.

Ze kwamen aan de plek en Tarzan bleef verschrikt staan. Het kistje, dat Herkuf aan Helen had gegeven, lag daar op het zand, maar van het meisje was geen spoor te bekennen.

HOOFDSTUK XXV.

De Witte Ptome.

Gedurende lange tijd scheen het Helen, dat er geen einde kwam aan het wachten in het donkere water. Ze wist niet, wat er binnen de tempel voorviel, maar toch wist ze, dat Tarzan slagen moest. Als dat niet het geval was, dacht ze, was het misschien beter, dat ze hier maar eeuwig bleef wachten.

Zo was ze in gedachten verzonken, dat ze eerst de witte gestalte niet opmerkte, die naar haar toezwom. Wat het ook mocht zijn, het was duidelijk, dat de gestalte haar ontdekt had, want hij zwom recht op haar toe.

Pas toen een hand haar van achteren vastgreep, was Helen zich het gevaar bewust. Ze draaide zich om en zag een witte ptome voor zich staan.

Ze zag, dat ze verloren was. Tevergeefs probeerde ze zich los te rukken en in een vlaag van woede trachtte ze het hart van de overweldig met haar drietand te doorboren.

Het schepsel had veel kracht in zijn handen, het rukte de drietand weg en wierp het wapen op de grond. Het greep haar pols, begon haar door het water omhoog te trekken. Tevergeefs stribbelde ze tegen.

Snel werd Helen door de spookgestalte voortgesleurd. Het scheen het angstige meisje toe, dat deze aanval geen begin en geen einde had. Eindelijk kwamen ze toch uit het water te voorschijn.

Ze kwamen evenwel niet in het zonlicht, maar in het half duister. Helen besepte vol schrik, dat ze zich in een grot bevond. Ze kon toen nog niet het vreemde weerzien gissen, dat haar daar in het halfduister wachtte.....

Uren hadden Magra en Gregory in die grot gewacht op de terugkeer van de ware god Chon, die over hun lot beslissen zou. Ze hadden te eten gekregen, ze waren niet slecht behandeld, maar toch voelden ze zich bedreigd. De dreiging hing

in de lucht, was in de vreemde kleding van hun bewakers en in hun fluisterende stemmen.

Nu zaten ze om de vijver in het midden van de grot. Om hen heen stonden de priesters van Chon.

„Kijk!” riep er een.

De kalmte van de grot werd verbroken, doordat het water plotseling begon te golven. Uit de vijver kwamen twee gestalten, de ene donker, de andere wit.

„De ware god is weergekeerd!” riep een der priesters. „Nu zullen de vreemdelingen veroordeeld worden en gestraft.” Gregory slaakte een verwonderde kreet. „Helen!”

Zonder op de priesters te letten, sloeg Helen haar armen om haar vader heen. Ze kon niet geloven, dat hij en Magra uit Thobos waren ontsnapt, hij kon niet begrijpen, dat Helen niet dood was.

De begroeting werd onderbroken door de uitroep van Chon.

„Een meisje!” riep hij. „Sinds wanneer houdt Brulor er vrouwelijke ptomes op na?”

Helen draaide zich om en nu was het haar beurt om verwonderd te zijn. Want hij, die haar gevangen had genomen bleek, ondanks de kracht die hij had ontwikkeld, een oud man te zijn met wit haar en een lange witte baard. Er was wijsheid in de ogen van Chon, maar die wijsheid was vertroebeld, doordat hij onrechtvaardig was behandeld. Dit voelde ze, want ze wist niet hoelang Chon al wachtte tot zijn zoon weer schijnen zou.

Ze haastte zich, deze vreemde oude man een antwoord te geven.

„Ik ben geen ptome,” zei ze. „Ik was een gevangene van Brulor en kleepte me op deze manier, opdat ik kon ontsnappen.”

„Hoe zullen we te weten komen, of zij de waarheid spreekt?” vroeg een priester.

„Dat is zo,” zei de oude man. „Maar als zij vijanden zijn,

dan zal ik dat te weten komen, als ik het orakel in de ingewanden van de man raadpleeg. Als ze geen vijanden zijn, kunnen de meisjes mijn tempeldienaressen worden. Maar als zij wel vijanden zijn, zullen ze sterven als de man, op het altaar van de verloren Vader der Diamanten.”

Magra keek hem met nijldige ogen aan.

„En als U vindt, dat we geen vijanden zijn,” vroeg ze, „wat zal dat dan deze man helpen? Hij is dan immers al dood? We verzekeren U dat we vrienden zijn en dat we U geen kwaad willen doen. Wie zegt dat we het niet zijn? Wie bent U, dat U deze man durft doden?”

„Stil, vrouw,” commandeerde een priester. „U spreekt tegen Chon, de ware god.”

„Als hij werkelijk een god was,” beet Magra hem toe, „zou hij weten dat we geen vijanden zijn. Dan zou hij geen onschuldig man behoeven te doden om achter de waarheid te komen.”

„U begrijpt het niet,” zei Chon. „Als deze man onschuldig is, zal hij niet sterven, als ik zijn ingewanden verwijder. Als hij sterft is dat het bewijs van zijn schuld.”

Magra stampte met haar voeten op de grond.

„En U denkt, dat U een god bent! U bent een wrede oude man! U begaat een stomiteit!”

Bij deze woorden wilden verschillende priesters haar grijpen, maar Chon hield hen tegen.

„Doe haar geen kwaad,” zei hij. „Ze weet niet wat ze zegt. Als we haar de waarheid hebben geleerd, zal ze wel verstandig worden. Ze zal een waardige dienaar worden, want ze heeft gevoel voor recht en ze heeft moed.” Hij draaide zich om. „Ik moet nu een uur lang mediteren,” zei hij. „Behandel ze goed, want als ik terugkom, zal ik hun recht doen wedervaren.”

Een uur was voorbijgegaan, een uur van hopeloos wachten voor de drie gevangenen. Nu was Chon weer terug, zat op de troon, terwijl het drietal voor het altaar stond. Op een

woord van Chon vielen de priesters op Gregory aan. Ze stroopten zijn kleren af en wierpen hem op het altaar.

Chon boog zich over hem heen.

„Van de ingewanden zal het orakel spreken!” riep hij.

Hij zweeg, terwijl de priesters een gezang aanhieven. Helen en Magra keken verschrikt toe. Toen rukte Helen zich los uit de armen der priesters die haar vasthielden.

„Nee! Nee!” riep ze. „Dat kunnen jullie niet doen. Vader is onschuldig, hij heeft je geen kwaad gedaan!”

Chon had werkelijk het geduld van een god. Had hij niet jaren gewacht om zich te wreken? Was hij niet nog steeds aan het wachten. Hij draaide zich langzaam om en keek Helen aan.

„Waarom,” vroeg hij, „is hij dan hier in verboden Tuen-Baka?”

„Hij kwam hier slechts, om zijn zoon te zoeken.”

„Maar waarom kwam Uw broeder hier?”

„Hij was op een wetenschappelijke expeditie.”

Chon schudde het hoofd.

„Ieder, die Tuen-Baka betreedt vanuit de buitenwereld, moet de dood vinden,” zei hij. „Maar in ieder geval, wij weten waarom ze in werkelijkheid kwamen. Zij kwamen slechts voor de Vader der Diamanten. Voor ons is het het symbool der godheid, voor hen is het slechts een sieraad van grote waarde. Het feit, dat ze er nooit in geslaagd zijn het te pakken te krijgen, vermindert hun schuld niet.”

„Maar mijn vader zou nooit iets dergelijks doen,” zei Helen. „Hij wilde alleen zijn zoon, hij geeft niets om Uw diamant.”

„Er kan geen diamant meer gestolen worden,” zei Chon. „Want de Vader der Diamanten ligt op de bodem van Horus, voor eeuwig. Als ik me vergis, als blijkt, dat U niet kwam om de Vader der Diamanten te stelen, dan gaat U vrijuit. Ik ben een rechtvaardige god!”

„Maar U vergist zich!” riep Helen. „En als U mijn vader

doodt..... o, wat voor goeds zal er uit voortkomen, als U eindelijk inziet, dat U zich vergist.”

„U kunt de waarheid spreken,” zei Chon, „maar U kunt ook liegen. Het orakel zal niet liegen. Uit de ingewanden van deze man zal het orakel spreken.”

Hij ging naar het altaar, hief zijn hand op.

„Priester van de ware God, maak alles gereed voor het offer!”

Ze gingen naar Gregory toe.

Langs de geheime tunnel vluchtte Atan Thome, het kostbare kistje tegen zijn borst geklemd. Achter hem aan kwam Lal Taask, die nu nog slechts één verlangen had: het doden van zijn meester. Want eerst had de knecht geloofd, dat Atan Thome de waarheid sprak toen hij zei, dat hij hem niet aan Koningin Atka verraden had, maar toen Thome het kistje had gegrepen en was gevlucht, kwam Taask's achterdocht weer boven en nu verlangde hij er nog slechts naar, zijn meester te wurgen. Toen hij door de tunnel voortrende werd zijn woede nog aangewakkerd, doordat hij de waanzinnige Eurasiër vlakbij hoorde.

Achter hen beiden kwam Brian Gregory. Al zijn goede voornemens waren vergeten, nu hij de Vader der Diamanten bijna voor het grijpen had.

De tunnel uit en de bergen in vluchtte Atan Thome. Toen Lal Taask uit de tunnelmond te voorschijn kwam, zag hij de gele man nog geen honderd meter voor zich.

Ander ogen zagen de beide mannen. Ungo en zijn mede-apen, die Tarzan nergens gevonden hadden, waren in de bergen op hagedissenjacht. Het gezicht van de beide mannen, het schreeuwen van Atan Thome, had een opwindende uitwerking op Ungo. Hij had er een vage herinnering aan, dat Tarzan hem had verteld, geen mensen aan te vallen, tenzij hij zelf werd aangevallen, maar Tarzan had niet gezegd, dat

hij niet met hun spel mocht meedoen. Was dit soms geen spel?

„Ik ga,” bromde Ungo tegen de anderen. „Tarmangani jagen. Niet doden.”

„Ik ook,” bromde Boga en de anderen volgden.

Toen Brian uit de tunnel kwam zag hij de grote apen op de beide mannen af rennen. Hij zag hoe ze verschrikt wegvluchtten voor de grote beestmensen.

Lal Taask dacht nu nog slechts aan ontsnappen, maar Atan Thome klemde met de moed der wanhoop het kistje vast. Dit was inderdaad een prachtig spel, dacht Ungo, toen hij achter de schreeuwende Thome aanrende. In een oogwenk had hij de waanzinnige ingehaald. Thome, die dacht dat hij vermoord zou worden, probeerde met de ene hand de aap van zijn lijf te houden, terwijl hij met de andere het kistje greep. De Vader der Diamanten zou hij niet opgeven, zelfs in de dood niet.

Maar moord kwam Ungo niet in de gedachte. Het spel was blijkbaar, om dat doosje te pakken te krijgen. Zonder veel inspanning rukte hij het doosje uit Thome's hand. Toen rende hij weg, hopen dat iemand hem zou achtervolgen en dat het spel verder zou gaan.

Lal Taask, die over zijn schouder keek, zag zijn weildedroom in rook opgaan. Er bleef nu niets anders over, dan zich op Thome te wreken.

Toen hij Lal Taask op Atan Thome af zag rennen, trok Brian de Indiër van zijn slachtoffer af.

„Wat zijn jullie dwazen van plan?” riep hij. „Je maakt genoeg lawaai om elke soldaat van Ashair hierheen te laten komen. We zullen dat kistje nooit terugzien. Jullie doet beter er niet meer aan te denken en met mij samen te werken om uit Tuen-Baka weg te komen.”

Lal Taask knikte. Hij wist, dat Gregory gelijk had. Maar Atan Thome kon slechts aan de Vader der Diamanten denken die hij in zijn handen had gehouden en nu weer verloren

had. Schreeuwend rende hij in de richting, waarin Ungo met het kistje verdwenen was.

Met een vloek op de lippen wilde Lal Taask achter hem aanrennen, maar Brian hield hem tegen.

„Laat hem gaan,” zei hij. „Hij zal het kistje niet vinden, in plaats daarvan vindt hij de dood. Ik ben in de laatste minuten verstandiger geworden, het wordt tijd, dat jij het ook wordt. Dat vervloekte kistje! Aan Thome bracht het waanzin en hoeveel dappere mannen hebben daardoor al het leven verloren?”

„Je hebt gelijk,” zei Lal Taask. „En misschien is de man die waanzinnig werd, nog het gelukkigste.”

„Ik wilde wel, dat ik er nooit van gehoord had!” riep Brian. „Door dat kistje heb ik mijn vader en zuster verloren, misschien zijn hun vrienden nu ook gestorven. Een ogenblik geleden zou ik er mijn leven nog voor hebben gewaagd, maar het zien van die idioot heeft me weer mijn verstand terug gegeven, voor altijd, naar ik hoop. Ik ben niet bijgelovig, maar ik geloof werkelijk, dat er een vloek op rust.”

„Ik geloof dat je gelijk hebt,” zei Lal Taask. „Maar om je de waarheid te zeggen, geef ik nog niet zoveel om dat kistje dan om die dwaas te doden. Maar de goden willen het anders en ik zal tevreden moeten zijn.”

Enige ogenblikken renden de apen elkaar achterna en grepen om beurten het kistje, maar weldra kregen ze genoeg van het spel. Ungo, die het kleinood op dat moment in zijn bezit had, liet het op de grond vallen en ging weer hagedissen jagen.

Hij wilde zijn troep naar de heuvels leiden, waar de hagedissen liepen, toen zijn oor werd getroffen door wilde kreten. Ze zagen Thome aankomen, die zich juichend op de grond liet vallen, toen hij het kistje ontwaarde.

Een ogenblik scheen het, dat de gorilla's hem aan zouden vallen, toen liep Ungo weg en de anderen volgden.

„Het is van mij,” schreeuwde hij. „Ik ben rijk! Niemand ter wereld is zo rijk als ik!”

De apen, die juist een helling wilden beklimmen, werden zenuwachtig door dat aanhoudende geschreeuw. Eindelijk bleef Ungo staan, de gedachte kwam in hem op, Thome voor altijd het zwijgen op te leggen. Op dat ogenblik zag hij Lal Taask en Brian Gregory beneden zich; hij bracht zijn woede op hen over. Het waren tarmangani en plotseling wilde Ungo alle tarmangani ombrengen.

Hij bromde tegen zijn troep en alle apen volgden hem. Toen de mannen het gebrul hoorden, keken ze omhoog en zagen de woedende gorilla's op hen af komen.

„Ditmaal willen die monsters ons doden!” gilte Brian. „Laten we maken dat we wegkomen!”

Lal Taask keek angstig om zich heen, wees toen naar een rots.

„Daar is een grot,” zei hij. „Als we daar voor hen aan kunnen komen, kunnen we ons misschien verstoppen. Waarschijnlijk zullen ze wel bang zijn van de duisternis daar binnen.”

„Kom dan!”

Ze renden wat ze konden. Ze bereikten de grot, lang voor dat de apen hen hadden ingehaald. Het was daarbinnen niet helemaal donker en ze konden zien, dat de grot diep de rotsen inliep.

„We moeten maar zo ver gaan als we kunnen,” zei Brian. „Als het hier doodloopt en ze volgen ons, dan zijn we verloren, maar als ze ons niet dadelijk zien, zullen ze de jacht wel opgeven.”

Lal Taask, te angstig om te antwoorden, volgde hem de kronkelende gang in. De gang eindigde in een prachtig gewelf. Brian bleef staan en keek een ogenblik bewonderend om zich heen.

„De apen komen,” fluisterde Lal Taask. „Ik hoor ze brommen. Wat zullen we doen?”

„Daarginds is een andere grot,” wees Brian. „Laat ons daar naar binnen gaan!”

De beide mannen waren nauwelijks in de duisternis verdwenen, toen de apen het gewelf binnen stormden, dat ze zo juist hadden verlaten. Ze zagen natuurlijk helemaal niet, hoe mooi het hier was en snuffelden achter rotsblokken. Ondertussen drongen beide mannen steeds dieper in de duisternis door.

HOOFDSTUK XXVI.

Een offer aan Chon.

Bedroefd begonnen de mannen, en vooral d'Arnot, naar Helen te zoeken. Ze zagen heel goed het gevaar in, dat ze zouden kunnen verdwalen of door het een of andere monster worden aangevallen en daarom bleven ze dicht bijeen. Ze volgden Tarzan door de tuin, maar nergens was een spoor van het meisje te bekennen.

Ze waren nog niet ver gekomen, toen Tarzan waarschuwend de arm ophief. Een troep monsters kwam op hen aanzwemmen, ze hadden de kop en nek van een paard, verder een vissenlichaam. Even groot als een man, waren ze gewapend met een lange hoorn, die aan de punt van de spitse snuit groeide. Er waren zes van die gevaarlijke dieren en weldra was het duidelijk, dat de monsters tot de aanval zouden overgaan. De vier mannen gingen in een rij staan en hielden hun drietanden gereed.

Twee van de monsters kwamen op Tarzan af, een ging op elk der drie andere mannen toe, terwijl de zesde rond zwom, als wilde hij een der slachtoffers in de rug aanvallen. Tarzan zag al gauw, dat er heel wat lenigheid en moed toe nodig was om buiten het bereik van de scherpe horens te blijven. Eindelijk doorboorde hij een van zijn beide aanvallers met de drietand rillend zakte het dier op de meerbodem neer.

D'Arnot, die maar door een beest werd aangevallen, had zijn tegenstander al gewond, hoewel hij hem nog niet buiten gevecht had gesteld. Op dat moment zag Lavac, die zelf zijn handen vol had, hoe de zesde aanvaller achter d'Arnot sloop om de officier in de rug te steken. Moedig, zonder aan eigen gevaar te denken, viel de vliegenier het monster aan.

Het was een dapper gebaar, maar de afloop was tragisch. Op het ogenblik dat Lavac het monster dat op d'Arnot afzwom met zijn drietand doorboorde, stak het dier, waarmee hij aanvankelijk gevochten had, de spitse horens tussen de

schouders van de piloot. Lavac zonk op het zand neer en bewoog zich niet meer.

Op hetzelfde ogenblik kwam Tarzan's drietand in het hart van zijn tweede aanvaller terecht. De overblijvende beesten verloren de moed en zwommen weg.

D'Arnot liet zich op de grond vallen en onderzocht de vliegenier zo goed en zo kwaad als het ging onder water. Maar weldra stond hij op en schudde droevig zijn hoofd. Luitenant Lavac was niet meer.....

Diep bedroefd gingen de drie mannen verder, om Helen te zoeken. Wie zou er nu vallen in dit land vol gevaren? Wie zou nu een plotselinge dood vinden?

Enige tijd later kwamen ze aan land, een eindje van de muren van Ashair verwijderd. Ze hadden geen spoor van het meisje kunnen ontdekken en toen ze hun helmen afzetten, schrok Tarzan van de diep bedroefde uitdrukking in de ogen van d'Arnot. Herkuf vormde wel een schrille tegenstelling met hem. Nu het gevaar geweken was, danste de priester in het rond.

„We hebben het gevonden!” riep hij. „Eindelijk is de ware god gewroken. Weer zal de waarheid regeren in Tuen-Baka!”

„Het is een mooi kistje,” zei d'Arnot. „Maar ik zie niet in.....”

„Het is meer dan dat!” juichte Herkuf. „Het is de ware Vader der Diamanten!”

Zijn metgezellen keken hem verwonderd aan.

„Maar dat andere kistje.....” begon Tarzan.

„Vals!” riep Herkuf. „Even vals als Brulor.....”

„Maar ik begrijp het niet,” viel d'Arnot hem in de rede.

„Wat ik jullie nu ga vertellen is al heel wat jaren geleden gebeurd,” zei Herkuf. „Op een dag maakte Chon in een galei zijn jaarlijkse rondvaart over de heilige wateren van Horus. Zoals dat behoorde, had hij de Vader der Diamanten bij zich. Koningin Atka, jaloers op Herat, liet de galei aanvallen

en het schip tot zinken brengen. Chon verdronk, terwijl ik gevangen werd genomen. En vandaag vond ik, dank zij jou, Tarzan, als bij toeval de galei en het kistje. Als we de Vader der Diamanten naar Thobos brengen, zal Koning Herat elk verzoek van je inwilligen. Thobos is al jaren zonder God en daardoor zonder macht.”

Iets van Herkuf's geestdrift deelde zich aan de anderen mee, doch d'Arnot kon maar niet vergeten dat zij, die hij zo innig liefhad was verdwenen. Misschien wel voor eeuwig..... Hij keek Tarzan aan.

„Dan moet jij, mijn vriend met Herkuf het kistje naar Herat brengen,” zei hij. „Ik kan hier niet weg gaan. Helen kan nog in leven zijn, komt misschien hier aan wal. Ik wil nog niet geloven, dat ze dood is.”

Tarzan schudde zijn hoofd.

„Herkuf alleen kan dat kistje naar Herat brengen,” antwoordde hij. „Ik zal hier bij jouw blijven, Paul. Misschien ga ik later nog naar Thobos, want we moeten galeien hebben om uit Tuen-Baka weg te komen.”

„Je zult geen galei meer willen hebben om te vertrekken,” zei Herkuf, „als Herat eenmaal gehoord heeft, wat je voor hem deed.”

Toen de priester weg was, wandelden d'Arnot en Tarzan langzaam naar Ashair. Ze hadden geen vast omljnd plan en koesterden slechts weinig hoop. Als Helen nog leefde, dan zou ze wel gevangen zijn genomen en naar Ashair gebracht. Als ze dood was, dan kon het d'Arnot niet meer schelen, wat er met hemzelf gebeurde. Wat Tarzan betreft, die dacht nooit aan de toekomst.

Ze waren nog niet ver, toen de aapmens een hand op d'Arnot's schouder legde en naar een rots wees.

„Een van Ungo's apen ging juist die grot binnen,” zei hij. „Laten we eens gaan kijken.”

„Hoe kan ons dat helpen om Helen te vinden?” vroeg d'Arnot somber.

„Ik weet het niet, maar meestal stellen de mangani niet veel belang in grotten. Er zal daar wel iets aan de hand zijn. Laten we ze volgen.”

„Het is tijd verspillen,” bromde d’Arnot. „Die apen laten me koud.”

„Ik stel belang in alles,” zei Tarzan.

Nog niet overtuigd volgde d’Arnot hem. Maar toen ze in het gewelf waren gekomen, keek d’Arnot bewonderend om zich heen en vergat voor een ogenblik al het andere.

„Schitterend!” riep hij opgetogen.

„Ja,” gaf Tarzan toe. „Maar waar zijn de mangani? Ik ruik ze. Waar zijn ze nu?”

D’Arnot zag alleen de schoonheid van de grot. „Heb je dan geen ziel?” vroeg hij.

„Dat is weer iets voor de mannen van jouw wereld om zoiets te zeggen,” zei Tarzan wrevelig. „Ik heb in elk geval een verstand. Kom laten we de apen achterna gaan. Ik ruik ze duidelijk en er zijn ook mensen geweest.”

„Ik ruik niets,” zei d’Arnot. Maar toch volgde hij de aapmens.

Chon stond over Gregory heen gebogen en hief het offermes omhoog. Op dat ogenblik kwamen Brian Gregory en Lal Taask de grot binnen vallen. Chon deed verwonderd een stap achteruit. Hij had zijn mes op de grond laten vallen.

„In de naam van Isis!” riep hij. „Wie durft me storen?”

„Brian,” riep Helen.

„Helen!” Brian rende het vertrek door. Maar hij had nog maar een paar passen gedaan toen de priesters hem vastgrepen.

Chon’s gezicht was donker van woede.

„Wie zijn deze mannen?” vroeg hij aan Helen.

„Een van hen is mijn broeder,” antwoordde ze. „Brian, vertel hem, dat we niet voor zijn diamant gekomen zijn.”

„Spaar je adem, man,” riep Chon. „Alleen het orakel

spreekt de waarheid.” Hij zwaaide het mes boven het hoofd van Arthur Gregory heen en weer.

„Spreek, orakel, opdat de waarheid bekend moge worden!” riep hij.

Maar het orakel kreeg geen gelegenheid om te spreken. Want de apen renden de grot binnen, met Ungo aan het hoofd!

Chon en zijn priesters bleven als aan de grond genageld staan. Voor het eerst in hun leven zagen ze die harige beesten en wisten niet of ze bevreesd moesten zijn, dan wel, alleen maar verwonderd.

Ze hadden alle reden om bang te zijn, want het gezicht van zoveel tarmangani verwarde de apen. Ze vielen op de mensen aan.

Toen de priesters dat zagen, lieten ze Gregory los. Hij gleed van het altaar en bleef verdoofd op de grond liggen. Chon verhief zijn stem en begon de apen te bevechten, alle aanwezigen volgden zijn voorbeeld. Boga en Alnu kregen de beide meisjes in de gaten. In Boga's kleine hersens kwam de herinnering op aan de dag toen Ungo een vrouwtjes-tarmangani had gevangen. Dat was een machtige daad geweest. Hij verlangde het na te doen en greep Magra. Alnu volgde zijn voorbeeld en pakte Helen in zijn harige armen. Toen vergaten ze het gevecht en renden de grot uit met hun buit.

Ze wisten nu niet goed wat ze doen moesten en verlieten de grot langs een andere weg dan ze gekomen waren. De gang liep nu steil naar boven. Boga hield Magra bij de haren en Alnu sleepte Helen bij een enkel voort. Eindelijk kwamen ze in een grot, die aan de voorzijde open was. Diep beneden hen waren de heilige wateren van Horus.

In het midden van de grot bleven de apen staan en keken rond. Nu ze hun buit hadden, wisten ze niet precies, wat ze ermee moesten uitvoeren. Ze waren er vast van overtuigd, dat ze een heldendaad hadden verricht, de koning der apen waardig, maar de consequenties van hun daad zagen ze niet. Ze

lieten de meisjes los en begonnen met elkaar te babbelen. Helen en Magra slopen naar de opening, die op het meer uitzag.

„Het zijn de vrouwen van Tarzan,” zei Boga, „Ungo en Tarzan zullen ons doden.”

„Kijk eens naar ze,” zei Alnu, „Geen haar op de kin. Lelijk. Niets aan. Als we ze doden en in het water gooien, zullen Ungo en Tarzan nooit weten wat er met ze gebeurd is.”

„Goed,” zei Boga en liep op de meisjes toe: Alnu volgde hem.

„Ik dood!” bromde Boga in de taal der apen.

„Ik dood!” gromde Alnu.

Hoewel de meisjes het niet verstonden, zagen ze toch het gevaar.

„Ze zullen ons doden,” zei Helen.

„Het meer is achter ons,” zei Magra. „Laten we onze eigen dood kiezen.”

Langzaam kwamen de beide apen nader, langzaam weken de meisjes terug.

Ondertussen waren priesters en vreemdelingen met Chon aan het hoofd tegen de apen aan het vechten. Was het niet, dat de apen verschrikt waren door de vele mensen, dan zou er zeker iemand in die eerste ogenblikken al het leven bij hebben ingeschoten. Maar voordat iemand ernstig gewond was, klonk er een harde stem door de grot.

„Dan-do mangani!” klonk het bevel in een taal, die geen menselijk wezen verstond. Op het geluid van die stem draaiden de apen zich om en zagen Tarzan bij de ingang staan.

Een ogenblik was het doodstil. De apen, verschrikt door de stem van hun leider, gingen niet meer tot de aanval over. Zelfs Chon zweeg, onder de indruk van de man, die daar voor hem stond.

Het was Brian die het eerst sprak.

„Helen en Magra!’ riep hij. „De apen moeten ze ontvoerd hebben!”

„Grote God, dus Helen is niet dood.....” stamelde d’Arnot.

Maar Tarzan was al verdwenen. Hij had al gemerkt, dat Boga en Alnu er niet waren; nu volgde hij hun reukspoor door de kronkelende gang die naar boven leidde.

Toen hij hen zag stonden de grommende apen vlakbij de meisjes.

„Boga! Alnu!” bromde Tarzan.

De twee apen gingen verschrikt tegen de rotswand staan.

„We hebben tarmangani-vrouwen,” legde Alnu uit. „We doden ze niet!”

„Heb je mijn bevel vergeten?” vroeg Tarzan in de taal der gorilla’s.

„Ze zijn niet voor jullie! Maak, dat je wegkomt!”

Langzaam slopen de apen weg, durfden niet op of om te kijken.

Magra en Helen keken zwijgend toe. Toen de apen verdwenen waren vlogen ze, hartstochtelijk snikkend, Tarzan om de hals.

Hij probeerde de meisjes zo goed mogelijk te kalmeren en ging met hen naar de grot terug.

HOOFDSTUK XXVII.

De wraak van Chon.

In de tempel hadden de priesters geen pogingen gedaan, om hun gevangenen opnieuw te grijpen. Gregory, die zich weer had aangekleed, stond in een hoek naast zijn zoon en Lal Taask. Chon zweeg; hij scheen te weten, dat de man die in zijn eentje de apen had doen verdwijnen, de leider van deze vreemdelingen was en hij wachtte tot deze man weer verscheen.

Toen hij Tarzan met de meisjes aan zag komen, ging de oude waardig op hem af.

„Wat betekent dit?” vroeg hij. „Wie zijn jullie, dat je de tempel van de ware god Chon durft betreden?”

Tarzan keek kalm naar de nijldige oude.

„Wie zich Chon noemt, moet vals zijn,” zei hij kalm. „Want Chon is jaren geleden verdronken in de heilige wateren van Horus.”

„Wat weet U van deze dingen?” vroeg Chon.

„Dat heb ik gehoord van Herkuf, die een priester van Chon was en die vandaag nog dapper aan mijn zijde heeft gestreden,” antwoordde Tarzan.

Chon bedaarde.

„Vandaag doodde hij de valse Brulor. Vandaag was hij naast mij, toen wij de tempel deden volstromen met water. En nu is hij op weg naar Thobos met het kistje, dat de Vader der Diamanten bevat. Hij vond het bij het wrak!”

„De Vader der Diamanten!” riep Chon. Zijn gezicht had nu de verheven uitdrukking van een godheid. „Isis zij geloofd en geprezen! Mijn lange wachten is ten einde. De waarheid zal weer regeren in Tuen-Baka!”

„Maar ben je werkelijk Chon?” vroeg Tarzan.

„Dat ben ik,” zei de oude. „Toen Atka's galeien aanvielen, trok ik mijn waterpak aan en sprong overboord. Ik heb hier jarenlang geleefd, mijn kans afwachtend om ptomes te vangen

uit de tempel van de valse Brulor, – ptomes, die nog verknocht waren aan de ware god.”

„Dan is nu je dag gekomen,” zei Tarzan. „Maar als je de ware god bent, waarom hield je dan mijn vrienden gevangen?”

„Wat kon ik anders doen,” zei Chon bedroefd. „Jarenlang kwamen slechts vijanden tot mij. Maar ik behoef geen orakel meer om zeker te weten dat U de waarheid spreekt. U heeft weer het licht gebracht, waarop een oud man wachtte. U kunt vragen wat U wilt voor U en Uw vrienden.”

„We vragen slechts,” zei Tarzan. „Dat we in vrede mogen vertrekken.”

Een priester die op wacht had gestaan, kwam de grot binnen rennen.

„Daar komt Koning Herat!” riep hij. „Hij komt met vele galeien om ons op Atka te wreken!”

Toen ze naar de grot renden, die op het meer uitzag, zagen ze dat hij waarheid had gesproken. Herat had op verzoek van Herkuf galeien gezonden om de vreemdelingen te helpen. Nu hij de Vader der Diamanten in zijn bezit had, was Herat ontembaar, hij besloot om Ashair aan te vallen.

„Beduid hem, dat hij hier moet komen, opdat ik hem mijn zegen geef,” zei Chon. „Ten laatste zal de wrede koningin gestraft worden want nu kan Herat niet meer vallen.”

Buiten de grot liep Atan Thome doelloos langs het strand. Hij mompelde dat hij rijk was en naar Europa zou gaan. Hij wist niet meer waar Europa lag, maar herinnerde zich nog wel, dat hij daar al zijn verlangens kon bevredigen.

In zijn gedachten had de Vader der Diamanten een onbeschrijflijke waarde. Hij zag al, hoe koningen aan zijn voeten neerknielden. Voor zijn geestesoog zag hij rijen schone vrouwen, die zich aan hem wilden geven, vrouwen vrolijk en blij, maar wijs als Satan.....

Hij was zozeer in gedachten verdiept, dat hij Lal Taask niet zag naderen.

De Indiër, die een beetje bang was van Tarzan, was uit

de grot weggeslopen, toen Koning Herat's galeien aan de kim verschenen. Toen hij Thome zag met het kleinood in zijn handen, dacht hij er slechts aan om het in zijn bezit te krijgen. Want het zou waarde blijken te hebben, grote waarde al was het dan ook niet de ware Vader der Diamanten.....

Hij sloop achter Thome en sprong hem op de rug. Lal Taask was veel jonger en sterker dan de Eurasiër. Vechtend rolden ze door het zand en het duurde niet lang of de baardman liep weg, met het kistje in zijn armen geklemd.

De waanzinnige slaakte een gil, greep een rotsblok op en rende zijn knecht achterna. Er was moord in het hart van Atan, toen hij zijn bediende nazat.

Toen hij zag, dat hij Lal Taask niet in kon halen, wierp hij de steen naar hem. Bij toeval kwam de steen op Lal's achterhoofd terecht, hij viel op de grond.

Zijn waanzinnige achtervolger was weldra bij hem en sloeg met het rotsblok op de schedel van Lal Taask. Toen hij er eindelijk van overtuigd was, dat Lal het leven had gelaten, sprong hij overeind en liep weg met het kistje, uitdagend brullend als een wild dier.

Van de opening in de grot zag Tarzan de galeien van Koning Herat naar Ashair varen. Hij zag de dappere krijgers van Herat de wallen bestormen. Zoals Chon al had gezegd maakte het feit, dat hun god nog leefde en dat de Vader der Diamanten weer in hun bezit was, de mannen van Thobos vandaag onoverwinnelijk. Trots Ashair, dat Tuen-Baka zo lang de wet had voorgeschreven zou vallen.

Wat zou er met Koningin Atka geschieden? Woedend zou ze haar krijgers opzweepen, alles zou haar onverschillig laten en ze zou ze allen de dood inzenden.

Achter hem, wist Tarzan, stonden Helen en d'Arnot of liever gezegd, ze lagen in elkaars armen. Daarachter verheugden Gregory en zijn zoon zich in het feit dat ze elkaar hadden weergevonden.

Morgen, had Herat hen beloofd, konden ze zoveel galeien

en mannen krijgen, als ze maar wilden om naar de beschaafde wereld terug te keren.

In de tunnel maakte Chon alles gereed voor een plechtige eredienst om de overwinning te vieren.

Ieder was vandaag gelukkig.

Een zachte vrouwenhand raakte Tarzan's schouder aan.

Het was Magra.

„Je redde me,” zei ze zacht. „Heb je geen andere gedachte voor me, Tarzan. Weet je dat ik van je houd?”

Tarzan staaarde over de heilige wateren van Horus. De poorten van Ashair waren geopend. In haar troonzaal, wist hij, werd nu de trotse Atka vernederd.

Hij dacht aan de vreemde manieren van de mensen, die hij in de laatste dagen geholpen had, aan hun moed, maar ook aan hun wraak. Hij dacht aan het verre land, waarheen ze nu weer terug zouden keren.

Trotse Atka..... Wreed was ze, maar op de wijze van de wildernis..... een zuivere, ware wreedheid. Nu zou ze vernederd worden door Herat en zijn slavin zijn.....

Hij draaide zich vlug om, want er klonk een wild geschreeuw. Hij vroeg zich verwonderd af, wat er nu weer aan de hand zou zijn. In de tempelkamer stond Atan Thome, tussen twee gewapende krijgers van Herat, die ter bewaking van de ware god waren achtergebleven.

„We vonden deze man, terwijl hij over de rotsen rond sloop,” zei een van hen. „Hij heeft hier een kistje, daar zit de Vader der Diamanten in volgens zijn zeggen.”

Chon schudde het witte hoofd.

„De ware Vader der Diamanten rust op het altaar. Er kunnen er geen twee zijn. Laat ons zien wat hij in het kistje heeft.”

„Nee,” gilde Atan Thome. „Open het niet! Het is van mij! In Parijs zal ik het openen. Ik zal Parijs kopen en Koning van Frankrijk zijn!”

„Zwijg! Sterfelijk wezen!” riep Chon. Toen opende hij het

kistje heel voorzichtig. Met zijn waanzinnige uitpuilende ogen staarde de Eurasiër hem aan.

Het kistje bevatte slechts een stukje steenkool.

Toen Atan Thome dat zag, slaakte hij een vreselijke kreet.

„Nee! Nee!” riep hij. „Het is de Vader der Diamanten. Hij is van mij!”

Voordat de verwonderde soldaten beseften wat er gebeurde, had Thome het kistje uit hun handen getrokken en was naar de uitgang gerend. Tarzan en Brian, die er niet zeker van waren of het wel verstandig was, hem tegen te houden, volgden hem toch. Buiten de grot zagen ze iets vreemds.

Tarzan had Ungo en de apen naar buiten gezonden, waar ze zich bezig konden houden met het zoeken naar voedsel. Toen Thome uit de grot kwam, liepen de drie grootste gorilla's hem achterna.

Thome rende de helling af, het kistje in zijn armen. Ungo, Boga en Alnu volgden grommend.

Recht naar beneden, op de Heilige Horus af..... En toen hij op de rots van het meer kwam, bleef Atan Thome niet staan. Met de valse Vader der Diamanten in zijn armen schoot hij naar beneden, in de diepte. Verder hoorden ze niets meer.....

Brian en Tarzan schudden het hoofd.

„Bij het zoeken naar dat valse en vervloekte ding,” zei Brian, „hebben we allemaal veel geleden en velen zijn er gestorven. Toch is de ironie van dit alles, dat steenkool de Vader der Diamanten is.”

„Ja,” zei Tarzan en wees naar de grote apen. „En als jullie geleerden gelijk hebben, zijn deze apen de Vaders der Mensen!”

EINDE.